

MINH HIỂU KHÊ

Minh Nhược Hiểu Khê. Tập 2. - Mặt trời rực rỡ nhất ngày đông

CHƯƠNG 1

Tuyết bắt đầu rơi từ trước ngày lễ Giáng sinh. Tuyết rơi ngày càng dày. Chiều đó, khi Minh Hiểu Khê cùng Mục Lưu Băng về đến nhà bác Đông, tuyết đã phủ trắng xóa.

Minh Hiểu Khê xoa tay liên tục lên má. Lạnh chết đi được. Nhưng khi cô vừa bước vào nhà, một luồng không khí ấm áp lập tức ôm chầm lấy cô.

Ôi ấm thật! Thích quá! – Minh Hiểu Khê sung sướng.

“Chị Hiểu Khê, anh Lưu Băng, mọi người đến rồi!”. Đông Hạo Tuyết nhìn thấy họ đầu tiên, hớn hờ reo lên: “Ôi, chị Hiểu Khê và anh Lưu Băng mặc đồ tình nhân kìa. Đẹp đôi quá đi mất!”.

Hiểu Khê nhìn lại mình và Lưu Băng. Thật vô tình, cả hai đều mặc áo màu kem. Cô véo yêu má Hạo Tuyết: “Mắt tinh quá đi thôi”.

“Hi hi...”, Hạo Tuyết cười đắc ý, “Ôi, tay chị sao lạnh thế, mau vào sưởi ấm đi!”. Rồi Hạo Tuyết lôi tuốt Hiểu Khê vào phòng khách.

Phòng khách được bác Đông trang trí tuyệt đẹp, đầy không khí Noel. Một cây thông sừng sững đặt giữa phòng, trên đó treo cơ man nào là sao, thiên thần, bóng đèn lấp lánh, đẹp lộng lẫy... Lò sưởi đặt ở góc phòng, ấm sục. Mọi người quây quần quanh lò sưởi. Khi Hạo Tuyết dắt tay Hiểu Khê vào, cô đã nhìn thấy ngay Phong Giản Triệt, trông anh rất giản dị với chiếc quần phẳng màu vàng và chiếc áo len có mũ.

Mắt Giản Triệt mơ màng, anh hỏi: “Hiểu Khê, em đã đến?”.

Hiểu Khê cười: “Anh Giản Triệt, lâu rồi không gặp”.

Giản Triệt cũng cười: “Vây có nhớ anh không?”

“Tất nhiên rồi”, Hiểu Khê hùng hồn gật đầu.

Tiếng cười giòn giã của Hạo Tuyết cắt ngang: “Chị phải cảm ơn em đây. Em đã bắt cóc được anh Giản Triệt đến”.

Giản Triệt cốc yêu lên đầu Hạo Tuyết: “Em không gọi, anh cũng cứ đến”.

Đột nhiên Hiểu Khê nhìn thấy Đông Hạo Nam. Anh ấy cũng nhìn thấy cô, nhưng thật lạ, trong mắt của Hạo Nam có vẻ lúng túng rõ rệt. Hiểu Khê cất tiếng chào trước, Hạo Nam đành luống cuống chào lại một tiếng.

Đúng lúc đó, một giọng ai quen quen cất lên sau lưng: “Minh Hiểu Khê phải không?”. Hiểu Khê quay lại. Thì ra là Dương Thiên Phụng.

Hạo Tuyết nhanh nhẩu giới thiệu: “Chị Hiểu Khê, đây là chị Dương Thiên Phụng, sẽ ở chung nhà với em. Sau này mọi người có cơ hội gặp nhau luôn đấy. Chị Thiên Phụng ơi, chị nhất định sẽ quý Hiểu Khê đấy. Chị ấy tốt lắm!”

Hiểu Khê ngắt lời: “Bọn chị biết nhau mà!”.

Hạo Tuyết mắt húng, lúng búng hỏi: “Thật à? Nhưng sao hai người biết nhau vậy?”.

“Tụi chị đều làm việc tại tập đoàn Đông Thị mà...”.

Hạo Tuyết bất bình nhìn Hạo Nam, trách móc: “Sao anh Hạo Nam không kể tí gì về việc chị Hiểu Khê làm việc ở công ty?”.

Hạo Nam không thèm giải thích, chỉ lạnh nhạt đáp: “Trật tự đi!”

Trong khi đó, Hiểu Khê vẫn đang thắc mắc: “Thiên Phụng sẽ ở lại đây sao? À hiểu rồi, xem ra mọi người kiên quyết ép duyên Thiên Phụng với anh Hạo Nam. Chả trách anh Hạo Nam hôm nay ngượng ngượng sao ấy”.

Hạo Tuyết bị anh trai mắng vì tội lạnh chanh nhưng vẫn không chịu thôi: “Không phải đâu, do bác Dương đi công tác nước ngoài khá lâu, không yên tâm nên chị Thiên Phụng ở nhà một mình, nên đưa đến đây”.

“Vây chúc mừng em. Em đã có bạn chơi cùng”, Hiểu Khê nói.

Hạo Tuyết sung sướng vỗ tay, reo lên: “Đúng thế!”

Đúng lúc đó, bác Đông bước vào: “Hiểu Khê! Lưu Băng! Các cháu đến rồi à? Hiểu Khê, sao cháu không cởi áo khoác ra cho thoải mái? Phải học tập cách hưởng thụ của Lưu Băng kia”.

Mọi người nhìn về phía Lưu Băng bên lò sưởi. Anh ta đang trò chuyện sôi nổi với Giản Triệt nhưng tay vẫn không chịu rời tách trà nóng.

Bác Đông lầm nhảm đếm: “Hiểu Khê, Lưu Băng, Giản Triệt, Thiên Phụng, Hạo Nam, Hạo Tuyết... Tất cả có sáu người thôi sao? Vẫn còn thiếu một người...”.

Hạo Tuyết ngạc nhiên: “Mẹ còn mời thêm ai nữa? Sao con không biết?”

“Còn Đồng nữa”, bác Đông giải thích, “Mẹ đã mời thêm nó”.

Hạo Tuyết bực tức kêu ầm lên: “Sao mẹ có thể mời chị ta? Thật mất cả vui”.

Bác Đông nhìn con gái, vẻ không vui, song vẫn kiên nhẫn giải thích:

“Đồng không có người thân nào, lại lớn lên cùng các con từ nhỏ. Kêu Đồng đến đây chung vui Noel có gì sai? Con đừng ích kỷ thế!”.

Hạo Tuyết vẫn vùng vằng, định tranh cãi thêm thì bị Hiểu Khê bịt miệng, kéo sang một bên. Cô thầm thì: “Chị dặn em bao nhiêu lần rồi. Em phải tốt với Đồng, không nên có thái độ phản ứng như vậy. Nếu không, anh Giản Triệt sẽ không quý em đâu”.

Cửa phòng khách lại mở, một cô gái đi vào. Đó chính là Đồng. Cô lười biếng liếc nhìn xung quanh phòng, rồi dừng ánh mắt lại trên người Giản Triệt. Anh ta cũng biết Đồng tới nhưng chỉ im lặng nhìn cô.

Căn phòng chợt bật tiếng, mọi người đang lúng túng không biết phải xử trí ra sao thì Hiểu Khê nói nhỏ vào tai Hạo Tuyết: “Đây là cơ hội để em thể

hiện lòng nhiệt tình đây. Mau ra chào chị Đồng đi”.

Hạo Tuyết còn đang phân vân thì bị Hiểu Khê đẩy ra phía trước.

Hạo Tuyết bất đắc dĩ phải tiến tới chỗ Đồng, hỏi: “Chị đến rồi ạ? Chị lạnh lắm không? Mau cởi áo khoác đi, em treo giúp cho”.

Vẫn ẩn tượng vì Hạo Tuyết chưa bao giờ thích mình, Đồng thấy ngạc nhiên khôn xiết: “Không sao em. Chị tự làm được. Cám ơn em”.

Nhưng Hạo Tuyết nào có chịu buông tha, vẫn đứng ì đó để đỡ lấy cái áo khoác của Đồng, miệng liên hồi nói: “Không sao, không sao, chị cứ để em, để em!”

Dường như vẫn chưa yên tâm về việc thể hiện lòng nhiệt tình của mình, Hạo Tuyết ra sức kéo tay Đồng tới bên lò sưởi, dẹp mọi người sang một bên để Đồng có chỗ trống ngồi xuống. Tới lúc này, gương mặt Giản Triệt mới vui vẻ và cười nói với Hạo Tuyết: “Bé con, ngoan lắm. Em đã lớn rồi đấy!”

Được Giản Triệt chú ý, Hạo Tuyết vui ra mặt, nhưng vẫn chỉ nói: “Có gì đâu, anh Giản Triệt toàn khen em”.

“Anh chỉ nói đúng mà!”

Hạo Tuyết hớn hờ nhìn Hiểu Khê, nháy mắt như muốn nói: “Bà chị yêu quý của em, cám ơn chị rất nhiều!”

oOo

Bác Đông chuẩn bị bữa tiệc thật long trọng, gồm: bánh pho mát, gà nướng truyền thống, cá và đủ loại điểm tâm hấp dẫn... Hiểu Khê thích lắm, ra sức ăn, chỉ tiếc là cái bụng cũng có giới hạn.

Cô ngồi dựa vào ghế, xoa tay lên cái bụng căng tròn của mình, sung sướng nói: “Bác Đông ơi, ngon tuyệt, nhưng cháu không thể ăn thêm miếng nào nữa. No quá!”.

Bác Đông đang hân hoan trước tài nghệ nấu nướng của mình nên ra sức ép và để thêm một miếng bánh vào đĩa của Hiểu Khê: “Ăn thêm tí tẹo thôi cháu”.

“Cháu chịu thôi, thật sự không thể nhét thêm nổi”, Hiểu Khê lắc đầu quầy quậy, “Cháu đã tăng lên mấy cân rồi đấy!”.

Hạo Tuyết thương tình can mẹ: “Mẹ đừng ép chị ấy nữa!”.

Hiểu Khê chưa kịp mừng vì có người ra tay cứu giúp thì Hạo Tuyết đã nhanh nhẩu nói tiếp: “... Chị Hiểu Khê đang sống chung với anh Lưu Băng. Nếu mẹ cứ nhồi nhét chị ấy ăn nhiều quá, chị ấy tăng thêm mấy cân nữa, xấu đi, anh Lưu Băng không thích chị ấy nữa thì sao? Như vậy muốn giúp nhau chẳng khác nào hại nhau à?”

“Đồng Hạo Tuyết!”, Hiểu Khê bất bình kêu lên và ra điệu bộ đe dọa Hạo Tuyết.

“Em chỉ nói thật mà. Cứu con với...!”, Hạo Tuyết vờ vịt, ra vẻ mình vô tội.

Bác Đông bật cười: “Hiệu Khê đừng lo. Ăn xong thì khiêu vũ. Có vận động sẽ không mập đâu”.

Bác Đông tắt hết đèn trong phòng khách, chỉ để những ngôi sao đang nhấp nháy trên cây thông cho buổi khiêu vũ được lãng mạn và bí ẩn. Tiếng nhạc thật dịu dàng.

Điệu nhảy đầu tiên, Hiệu Khê nhảy cùng Lưu Băng.

Cô nhẹ nhàng dựa đầu vào vai anh, cảm nhận được hơi thở mỏng manh của anh phía trên đầu cô, hạnh phúc tới trào nước mắt.

Thấy Hiệu Khê là lạ, Lưu Băng hỏi ngay: “Em sao thế?”

“Không sao, chỉ vì em thấy hạnh phúc quá!”, cô dịu dàng nhìn anh và nói.

Lưu Băng cảm động, siết Hiệu Khê thêm chặt hơn.

Chợt Hiệu Khê vẫn thấy hơi bất an: “Chúng ta sẽ mãi ở bên nhau chứ? Em sẽ mãi hạnh phúc phải không anh?”

Lưu Băng âu yếm trấn an: “Đừng lo, mọi chuyện phải thế thôi”.

“Thật không?”, má cô ửng đỏ, sung sướng không nói thêm được câu nào.

“Thật!”, Lưu Băng áp đôi môi lên trán cô, mềm mại và êm ái. Hiệu Khê thấy người mình đang run lên.

Hiệu Khê nhảy cùng Hạo Nam trong điệu thứ hai. Do vẫn lâng lâng cảm xúc với Lưu Băng, trông cô thật mơ màng.

Hạo Nam ngắm cô thật kỹ, dịu dàng hỏi: “Em thích Lưu Băng thật sao?”.

Hiệu Khê bối rối, nói tránh đi: “Đây là chuyện riêng của em, anh buồn cười thật”.

Hạo Nam thấy lòng như nhói đau, bực bội véo cô một cái khá đau. Hiệu Khê điên tiết nhưng gắng giữ bình tĩnh, chỉ đập mạnh vào chân anh khiến Hạo Nam đau đốn, cau hết mặt nhưng vẫn cắn răng nhảy với cô cho đến hết bài.

Người thứ ba nhảy với Hiệu Khê là Giản Triệt. Ở bên cạnh anh, lúc nào Hiệu Khê cũng cảm thấy rất dễ chịu và cười suốt. Giản Triệt tò mò: “Em có chuyện gì vui thế?”.

Hiệu Khê vẫn hớn hờ: “Lâu lắm rồi em mới được gặp anh nên vui thôi.

Thật không ngờ lại được khiêu vũ cùng anh. Nhớ anh ghê!”

Giản Triệt giả bộ càu nhàu: “Em xạo vừa thôi. Nói nhớ anh nhưng có đến tìm anh đâu?”.

Hiệu Khê vội vã thanh minh: “Anh phải tin em chứ!”.

Giản Triệt vui vẻ xuê xoa: “Đồ ngốc, anh tin”.

Hiệu Khê vui vẻ lại, khen nịnh thêm một câu: “Anh thật là người tốt nhất trên đời này”.

Giản Triệt hóm hỉnh nheo mắt chọc: “Hơn Lưu Băng nhà em không?”

Không chút ngần ngại, Hiệu Khê gật đầu: “Tốt hơn. Anh như một vị thánh không chút khiếm khuyết. Nhưng em rất thích anh Lưu Băng”.

“Ngốc quá đi thôi...”, Giản Triệt cười nói.

Hai người vừa nhảy xong, Hạo Tuyết đã chạy ra nói: “Chị Hiểu Khê, em muốn gặp chị một tí”, rồi kéo tuột cô tới một góc phòng.

“Chị đã đọc truyện Búp bê phá phách chưa?”, Hạo Tuyết hỏi.

“Truyện tranh phải không?”, Hiểu Khê nhăn trán, cố gắng lục lợi trong trí nhớ.

“Đúng rồi”, Hạo Tuyết reo lên, “Chị có biết tại sao Cầm Tử và Nhập Giang yêu nhau không?”

Hiểu Khê chịu, không nhớ nổi để trả lời. Hạo Tuyết đắc thắng vì thấy không phải cái gì Hiểu Khê cũng biết: “Vì Nhập Giang vô tình hôn Cầm Tử nên hai người mới yêu nhau”.

“Chị chịu, không nhớ nổi”, Hiểu Khê nói nhưng thực sự không hiểu Hạo Tuyết muốn ám chỉ gì.

“Thế chị đã đọc truyện Anh chàng tinh ranh chưa?”, Hạo Tuyết lại thử thách trí nhớ của Hiểu Khê lần nữa.

“Hình như chị đọc rồi thì phải”.

“Chị có nhớ Đạo Minh Tự đã yêu Sam Thái thế nào không?”

“Ồ... chị chịu đây!”, Hiểu Khê thú thật.

“Đạo Minh Tự đã hôn Sam Thái vào đúng mười hai giờ trưa”.

“Thì sao? Có chuyện gì?...”, Hiểu Khê vẫn không hiểu.

“Chán chị ghê, chị ngốc quá, vẫn không hiểu được ý em”, Hạo Tuyết ngán ngẩm rõ rệt.

Hiểu Khê cố gắng động não, chợt cô lóe lên một ý tưởng và không khỏi buột miệng: “Trời, em định làm gì với anh Giản Triệt phải không?”

Hạo Tuyết vội bịt miệng Hiểu Khê: “Suýt, bí mật, chị nói to thế, mọi người nghe thấy mất thì sao?”

Hiểu Khê làm mặt nghiêm trang, thì thầm: “Tuyết, em còn trẻ quá, sao đã nghĩ tới chuyện yêu đương thế?”.

Hạo Tuyết bướng bỉnh nói: “Em đã lớn rồi, mười lăm tuổi rồi đây”.

Nói xong, cô bé ưỡn ngực ra, dáng rất kiêu hãnh. Hiểu Khê lúng túng tìm từ ngữ: “Nhưng... nhưng... cách đó... không ổn”.

Hạo Tuyết nắm chặt lấy tay Hiểu Khê, giọng tha thiết: “Em tính hết rồi, nhưng chị phải giúp em”.

Hiểu Khê luống cuống: “Chị á? Chị biết giúp gì?”

“Thôi mà, chị hứa giúp em đi”, Hạo Tuyết năn nỉ và bắt đầu trình bày kế hoạch của mình, “Em sẽ bày trò hôn nhau trong bóng tối. Lát nữa, em sẽ tắt ngay ánh đèn trên cây thông. Mọi người sẽ bị bất ngờ và không trở tay kịp. Tất nhiên trước đó, em phải kiểm tra kỹ xem anh Triệt đứng ở vị trí nào. Rồi em sẽ tới chỗ đó, hôn anh ấy thật nồng nàn”.

“Em đã tính toán hết rồi thì cứ làm đi, cần gì phải nhờ chị giúp?”, Hiểu Khê vẫn chưa hiểu rõ vai trò của mình.

“Không. Em rất sợ chị Đồng làm hỏng chuyện của em. Chị ấy luôn im lặng đứng quan sát hết cả, nên em cần chị giúp”, Hạo Tuyết ghé sát tai Hiểu Khê thì thầm, “Chị hãy đứng cạnh anh Giản Triệt, chiếm lấy vị trí gần anh ấy nhất, không được để ai đó chiếm chỗ. Khi nào em gọi chị một tiếng, chị lui

ra, nhường lại cho em đứng vào đó. Nếu anh Triệt chống cự, chị cứ đẩy anh ấy vào em”. Trong lúc Hiểu Khê còn đang tròn mắt kinh ngạc thì Hạo Tuyết vẫn nói tiếp: “Chị nhận lời giúp nhé, việc rất dễ mà!”

“Chị hiểu chưa? Đơn giản lắm phải không?”, Hạo Tuyết nháy mắt hỏi cô. Hiểu Khê làu bàu mấy tiếng, định bỏ đi. Rõ là một kế hoạch điên khùng. Nhưng Hạo Tuyết đâu có dễ dàng buông tha cô, cứ giữ chặt tay Hiểu Khê mà xin xỏ: “Hạnh phúc cả đời em giờ trong tay chị đấy! Giúp em với, chị gật đầu đi nào”. Cô bé còn kể lể thêm để tăng sức thuyết phục: “Em luôn nghe lời chị, chưa bao giờ làm trái ý chị. Chị cứ nghĩ lại đi. Hãy nể tình cảm của hai chị em chúng ta mà giúp em với!”, giọng Hạo Tuyết hơi nghẹn ngào.

Hừm hừm, Hiểu Khê thấy thật khó xử, quả thực chưa có ai nhờ cô một chuyện khó như thế này bao giờ. Hạo Tuyết vẫn năn nỉ: “Anh Giản Triệt là người mà chị luôn yêu quý, em cũng là người mà chị yêu quý như em gái. Nếu bọn em yêu nhau, luôn ở bên nhau, chị sẽ vui chứ?”

oOo

Trời đất ạ, thật không biết phải giải quyết ra sao đây, Hiểu Khê lúng túng đứng dậm chân, nhìn sang hướng khác.

“Em xin chị đây, em chỉ có cách duy nhất đó thôi. Chị thấy chị Đồng luôn canh me anh Triệt không? Nếu em không thực hiện ngay kế hoạch này, chị Đồng sẽ cướp anh ấy mất”.

Hiểu Khê băn khoăn không biết kế hoạch táo bạo này của Hạo Tuyết có thành công không nhỉ, và liệu Đồng có chấm dứt được tình cảm với Giản Triệt? Suy nghĩ mãi, cô nói: “Thôi, chị sẽ cố gắng, nhưng không biết ra sao”.

Thật tình lẽ ra không nên hứa hẹn giúp ai. Nếu đã nhận lời rồi, nhiều khi phải ân hận suốt đời. Nếu ngay từ đầu Hiểu Khê biết được kế hoạch của Hạo Tuyết với Giản Triệt như vậy, cô thà rằng không tới dự bữa tiệc Noel hôm nay cho xong.

Mọi việc diễn ra theo đúng kịch bản của Hạo Tuyết. Ngay sau khi cô tuyên bố trò chơi hôn nhau trong bóng tối, đèn đóm trên cây thông được tắt phụt, cả phòng khách tối om. Hiểu Khê không dám rời Giản Triệt theo đúng lời hứa với Hạo Tuyết. Vừa đứng canh chừng anh, cô vừa thầm mong Hạo Tuyết mau xuất hiện để nhường vị trí. Nhưng không rõ tại sao, mọi việc lại trở nên lộn xộn, trái hẳn với kế hoạch bởi Hiểu Khê nghe thấy Hạo Tuyết la oai oái. Về phía Hạo Tuyết, tự nhiên trượt phải cái gì đó trơn tuột khiến cô nhúi đầu về phía trước, va phải một ai đó. Không biết có phải anh Giản Triệt không nhỉ? Hạo Tuyết cố gắng quờ tìm đôi môi của Triệt. Nhưng... sao kỳ lạ thế nhỉ... có cảm giác dưới cô có... những hai người.

Hiểu Khê đang cố gắng căng mắt ra tìm Hạo Tuyết thì bị ai đó đâm sầm vào người rất mạnh. Chưa kịp phản ứng, cô đã bị ngã nhào ra đất, rồi thoát

một cái... lại thấy mình nằm trong lòng một ai đó, hình như là con trai. Hiểu Khê cố gắng vùng vẫy, nhưng người trên lưng cô cứ nặng như cùm. Sợ là Hạo Tuyết ngã đè lên mình, Hiểu Khê không dám đẩy mạnh. Cô càng giãy giụa, càng rơi vào vòng tay của chàng trai kia. Cô cũng cảm thấy đôi tay của anh ta không những không đẩy cô ra, mà lại càng kéo cô lại gần và xiết chặt vào lòng. Hay là anh ta sợ mình bị ngã lăn ra, bị đau hoặc bị ai đó đâm vào nhỉ? Hiểu Khê hoang mang nghĩ, không kịp nhận ra môi cô đã chạm phải đôi môi ướt át của chàng trai. Mọi chuyện trở nên rối như mớ bòng bong...

Ngay sau khi đèn vụt tắt, Giản Triệt thấy mình bị xô mạnh tới mức anh lăn quay ra đất. Ai đó ngã nhào lên người anh, nhưng mùi thơm rất quen thuộc, ắt hẳn là bạn thân. Không hiểu sao người này nặng thế, con gái gì mà nặng như con trai, hay là tới hai người nhỉ? Giản Triệt trầm nghĩ và thấy rõ người bên trên anh ra sức vùng vẫy. Nhưng tối đen như mực, không khéo bị ai đó đâm vào thì chết. Giản Triệt ra sức giang rộng cánh tay, ôm chặt người nằm trên anh vào lòng để bảo vệ. Trong lúc cọ xát, môi anh tự dưng chạm phải một đôi môi ngọt ngào nào đó... Tất cả trở nên rối tinh.

Bỗng nhiên căn phòng bừng sáng. Hiểu Khê hé hé mắt. Trước mặt cô là đôi mắt rất quen thuộc. Chưa bao giờ cô lại thấy nó gần gũi đến thế. Chợt cô phát hiện ra môi mình đang dính chặt vào đôi môi của người đó. Trời ơi, đó chính là Giản Triệt.

Mọi người trong phòng đang sững sờ nhìn họ, hầu như ai nấy đều nín thở trước khung cảnh kì dị này. Hạo Tuyết, Hiểu Khê và Giản Triệt bị ngã chồng lên nhau như một chiếc bánh hamburger. Hạo Tuyết ở trên cùng, đang ra sức giãy giụa, Hiểu Khê kẹp ở giữa như miếng xúc xích. Còn Giản Triệt đang dính chặt vào môi của Hiểu Khê và ôm chặt lấy cô. Anh nằm ở dưới cùng.

Hạo Nam phá tan sự im lặng của căn phòng, bước lên, kéo Hạo Tuyết dậy và mắng mỏ em gái: “Mày thật quá đáng, toàn nghĩ ra những trò tai quái!”. Lúc này mọi người đã hiểu rõ sự tình. Thì ra Hạo Tuyết bị trượt chân, ngã dúi vào Hiểu Khê, khiến cô đâm sầm vào Giản Triệt. Hạo Tuyết thấy mình thật oan ức, ai mà muốn ngã cơ chứ, hỏng hết kế hoạch tốt đẹp đã mất công dàn dựng.

Hiểu Khê vẫn đang mơ màng như nằm mơ. Hình như cô vẫn đang hôn Giản Triệt. Người nằm đè lên cô đã không ở đó nữa, nhưng sao cô vẫn chưa muốn đứng dậy? Hạo Tuyết cũng thấy bất bình khi thấy Hiểu Khê và Giản Triệt chưa chịu buông nhau. Cô lên quay lại nhìn Lưu Băng và thót cả tim khi thấy gương mặt Lưu Băng tối sầm.

Lưu Băng tiên về phía trước, kéo bật Hiểu Khê dậy và lấy tay áo của mình lau sạch môi cho cô. Anh ra sức lau rất mạnh như để xóa sạch nụ hôn nồng

nàn của Giản Triệt vừa rồi. Xấu hổ và tủi hận, Hiểu Khê trào nước mắt. Giản Triệt vùng đứng dậy, thấy Hiểu Khê đang khóc lóc với đôi môi đỏ bầm, liền tức giận quát to: “Mục Lưu Băng!”.

Lưu Băng quát lại: “Im ngay” và vẫn ra sức lau môi cho Hiểu Khê.

Thấy các bạn xô xát, Hạo Nam buộc phải lên tiếng: “Thôi đi nào, đừng như trẻ con nữa”.

Nhưng Lưu Băng vẫn phớt lờ lời can ngăn của bạn, ra sức chùi môi của Hiểu Khê tới mức bật máu.

Hạo Tuyết sợ quá, bật khóc: “Xin lỗi anh, tất cả là do em hết. Không phải tại chị ấy đâu. Em vô tình nên...”.

Bác Đông cũng phải lên tiếng: “Lưu Băng, dừng lại đi cháu. Hiểu Khê bị đau rồi kia!”.

Lưu Băng khễ áp môi mình lên đôi môi rớm máu của Hiểu Khê như đóng một con dấu chứng tỏ. Anh nói to cho mọi người nghe thấy: “Hiểu Khê, em nên nhớ, em là của anh, chỉ của một mình anh thôi!”

Bữa tiệc Giáng sinh đang vui vẻ bỗng nguội lạnh. Mọi người ngao ngán nhìn nhau. Lưu Băng lôi tuột Hiểu Khê ra về, sỏi từng bước dài dưới làn mưa tuyết, khước từ cả ý tốt của bác Đông là cho lái xe đưa về. Hiểu Khê buồn rầu đi sau Lưu Băng. Cô thấy môi mình đau rát, ngực như bị vật gì nhọn hoắt đâm xuyên thấu. Con đường trước mặt cô cứ mờ dần bởi làn nước mắt không ngừng rơi, song cô vẫn bặm môi đi tiếp. Bỗng “Ồi!”, Hiểu Khê bị trượt chân, ngã lăn trên mặt tuyết.

Lưu Băng dừng lại, chìa tay, chậm rãi đi về phía bạn gái, chìa tay ra tín hiệu cho Hiểu Khê bám vào. Nhưng cô làm mặt giận, phớt lờ anh. Cô chống hai tay xuống tuyết, ra sức gượng đứng lên, nhưng do người quá xúc động, lại thêm khí trời quá lạnh, loay hoay thế nào mà cô lại ngã xuống lần nữa. Lưu Băng sốt ruột, túm chặt lấy tay cô, giục: “Đứng lên nào!”.

Hiểu Khê ra sức vùng vẫy vì tự ái: “Bỏ ra, bỏ em ra!”.

Lưu Băng điên tiết quát to: “Minh Hiểu Khê, em thật quá đáng!”

Hiểu Khê vẫn đang ngồi trên tuyết, ngửa mặt lên nhìn Lưu Băng, giận dữ nói: “Sao? Em không đi đây. Anh định làm gì em?”.

Lưu Băng tức giận, đứng phồng ra đó, chưa biết phải xử lý cô bạn gái ra sao thì lửa giận của Hiểu Khê lại bùng bùng. Cô liên tiếp tuôn ra những lời uất ức: “Lưu Băng, em ghét anh, sao anh lại đối xử với em như vậy? Em ghét anh, em không muốn nhìn mặt anh nữa!”.

Lưu Băng tức tới nổi giọng khản đặc: “Anh đã làm gì sai? Em hãy xem lại chính em đi!”

Hiểu Khê hét to: “Anh không sai gì ư? Anh đã phá tan bữa tiệc Noel mà bác Đông mất bao công sức tổ chức. Anh làm mọi người mất vui. Anh làm hỏng cả mối quan hệ tốt đẹp giữa em với anh Triệt. Em còn mặt mũi nào

gặp anh ấy nữa? Em ghét anh!”.

Vừa nghe tới Giản Triệt, Lưu Băng lại điên tiết: “Em chỉ lo tới cậu ta. Đừng đồ hết mọi chuyện lên anh”.

Đúng vậy, không phải tất cả tại anh ấy, Hiểu Khê thầm nghĩ. Nhưng cô vẫn thấy ám ức: “Đúng là không phải tại anh gây ra. Em... cũng góp phần làm mọi chuyện lộn xộn, nhưng... tất cả đều là sự cố ngoài ý muốn”, cô vẫn ngồi trên tuyết mà nói, “Lẽ ra anh không nên hành động như vậy, không nên làm mọi thứ xấu đi”. Nói xong, Hiểu Khê vùng đứng dậy, đứng trước mặt Lưu Băng, buồn bã nói: “Em rất xấu hổ, anh cư xử như trẻ con, còn em như con búp bê của anh. Em như một món đồ chơi của riêng anh, không ai được quyền đụng tới. Nhưng anh đã nhầm, nhầm to. Mặc dù em thích anh thật, rất thích nữa là khác, nhưng em vẫn là em. Em không thuộc quyền sở hữu của anh. Và anh không có quyền đối xử thô bạo với em như một đồ vật như vậy”.

Lưu Băng biết mình đã sai, đành nói khề: “Vậy em trách anh sao?”.

Hiểu Khê gật đầu cả quyết, “Đúng thế, rất trách anh. Mặc dù em sai từ đầu nhưng sau đó, anh không những không chữa cháy mà còn đổ thêm dầu vào lửa”.

Lưu Băng lặng thinh, cúi đầu suy nghĩ.

Hiểu Khê thở dài, tự an ủi: “Thôi, cho qua đi. Giờ em thấy dễ chịu hơn rồi. Thú thật, nếu em bắt gặp anh hôn một cô gái khác, em cũng sẽ nổi cơn tam bành. Nhưng em biết cách kiềm chế mình, tìm hiểu nguyên nhân trước, chứ không cư xử thô lỗ và bạo lực như anh”.

Lưu Băng lúng búng: “Thôi, thôi, em nói nhiều quá!”, rồi ôm lấy Hiểu Khê, “Nhưng chẳng hiểu sao anh vẫn thích em”.

Hiểu Khê vẫn hơi bực, nhưng chịu ngoan ngoãn để Lưu Băng ôm, im lặng chờ anh nói tiếp. Đúng như cô dự đoán, Lưu Băng hứa: “Anh sẽ đi tìm Giản Triệt để xin lỗi. Nhưng chỉ xin lỗi mình cậu ta thôi. Còn em thì phải phạt vì tội hậu đậu, gây ra mọi chuyện không hay như vậy”.

Hiểu Khê ôm Lưu Băng, thủ thi: “Sau này, em sẽ chú ý hơn, không để chuyện thế này xảy ra nữa. Anh cũng phải bình tĩnh nhé, trong mọi trường hợp đều không được quá khích như vậy”.

Hai người ôm nhau, vừa đi vừa thủ thi dưới màn tuyết.

Bỗng Hiểu Khê chợt nhớ ra chuyện gì. Cô lấy từ trong túi áo một món quà bọc nơ xinh xắn, chìa ra trước mặt Lưu Băng, ngượng ngùng nói: “Tặng anh này!”.

Lưu Băng tò mò, nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ sung sướng: “Gì thế này?”.

“Quà Noel của em!”, má Hiểu Khê búng đỏ mặc dù thời tiết rất lạnh. Hiểu Khê háp tấp cởi dây nơ, lấy từ trong hộp ra một sợi dây chuyền lấp lánh, ở giữa đính một viên pha lê trong vắt. Hiểu Khê hớn hờ hỏi: “Đẹp không? Có giống mắt anh không?”.

Lưu Băng ngơ ngác: “Mắt anh ư? Sao lại giống mắt anh?”.

“À, vì nó trong vắt, đẹp như mắt anh mà”, Hiểu Khê giải thích.

Lưu Băng cười rạng rỡ, có vẻ hài lòng lắm nhưng lại trả lại sợi dây chuyền vào tay của Hiểu Khê. “Sao thế? Anh không thích sao?”, Hiểu Khê bối rối.

Lưu Băng lắc đầu, vừa cười mủm mỉm vừa tháo sợi dây chuyền đang đeo trên cổ xuống, chìa ra trước mặt cô.

Hiểu Khê lắc đầu, nói: “Không, không, đây là sợi dây chuyền kỷ niệm của mẹ anh. Em không thể nhận được”.

Lưu Băng cương quyết đeo nó lên cổ Hiểu Khê rồi lùi lại, ngắm nghía: “Đẹp, em không được tháo ra nhé!”.

Hiểu Khê sung sướng gật đầu rồi đeo chiếc dây chuyền pha lê vào cổ Lưu Băng, dặn dò: “Thế anh phải đeo nó hằng ngày nhé, tất nhiên anh có thể tháo nó ra khi không còn yêu em nữa”.

Lưu Băng dí ngón tay vào mũi Hiểu Khê, trách yêu: “Đồ ngốc chuyên gây trò kia, lúc nào cũng lo sợ lung tung”.

Cả hai cùng cười phá lên, tiếng cười trong như pha lê. “May sao, đêm Giáng sinh trôi qua cũng thật bình yên”, Hiểu Khê nghĩ thầm.

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 2

Tiết thứ hai vừa kết thúc, Hạo Tuyết đã hốt hoảng chạy vào lớp Hiểu Khê. Cô bé lắp bắp không ra hơi: “Chị... chị và anh Lưu Băng... có sao không?”.

Hiểu Khê đáp, mặt giả bộ lạnh lùng: “Còn thể nào nữa”.

Hạo Tuyết càng lo sợ và bắt đầu thút thít: “Chị, tại em làm hại chị... làm sao bây giờ?”.

Hiểu Khê càng trêu già, nói lấp lửng: “Chịu, không biết nữa”.

Hạo Tuyết đau khổ nghĩ cách đền bù cho Hiểu Khê: “Hay là chị em mình đi shopping nhé. Chị thích mua gì, em mua hết”.

Hiểu Khê lừ mắt: “Em coi thường chị quá”.

Hạo Tuyết cắn môi, biết mình phạm phải sai lầm: “Em xin lỗi, em biết không thể so sánh anh Lưu Băng với bất cứ thứ gì”. Cô bé lúng túng giải thích và bần khoản: “Chị, liệu chị có bắt em tìm cho chị một anh khác không?”.

Hiểu Khê buồn cười quá nhưng cố nín: “Em nghĩ thế nào? Em làm được chứ?”.

Hạo Tuyết luống cuống, nhưng cũng chịu khó nhăn trán suy nghĩ: “Em hiểu, em sẽ cố gắng. Hay là... chị đồng ý anh em đi. Mà hình như anh ấy thích chị đấy. Đúng rồi, nếu chị mà lấy anh Hạo Nam thì tốt quá đi mất. Anh ấy sẽ không dám quát tháo em nữa”.

Hiểu Khê không ngờ Hạo Tuyết suy nghĩ ngày càng phong phú đến vậy. Cô bực mình mắng át đi: “Tuyệt, em nghĩ gì vậy?”.

Biết Hiểu Khê không bằng lòng, Hạo Tuyết vội xuê xoa: “Biết ngay chị chê anh trai em. Anh ấy ngốc lắm, nhưng giờ sao nhỉ?” và chột hét to: “Hay chị

muốn...?”.

Hiểu Khê vội vàng ngăn không cho Hạo Tuyết nói tiếp, nếu không tên cô sẽ xuất hiện trên bản tin nhà trường ngay lập tức.

Hạo Tuyết vẫn ngây thơ rên rỉ: “Khô quá, em không ngờ một nụ hôn vô tình lại gây ra nhiều chuyện lộn xộn đến vậy. Thế chị nói thật đi, chị có thích anh Giản Triệt không?”.

Hiểu Khê càng trêu già: “Em thấy sao?”

Hạo Tuyết bắt đầu thút thít, có lẽ cô bé lo ngại Hiểu Khê thích Giản Triệt thật. Thấy tội quá, Hiểu Khê lau nước mắt cho Hạo Tuyết, dịu dàng nói: “Nín đi! Ai nói chị thích anh ấy nào? Có em thích Triệt thì có!”.

Hạo Tuyết ngưng khóc ngay, lại cười ngoác: “Vâng, thế chị không thích anh ấy thật chứ?”.

Hiểu Khê gạt đầu chắc nịch, bổ sung thêm: “Ai thèm thích Giản Triệt, chị có Lưu Băng rồi”.

Chợt Hạo Tuyết la lớn: “Sao từ nãy đến giờ chị cứ giả vờ thế, làm em tưởng thật. Chị ra sức trêu em là sao? Lần sau em không tin chị nữa”.

Hiểu Khê cười cười: “Chị có nói gì đâu, toàn em nói thôi. Chẳng qua chị muốn em ghi nhớ để lần sau không tái phạm nữa”.

Hạo Tuyết gạt đầu, mắt long lanh.

Chợt Hiểu Khê nghĩ ra: “Này, hay là em đi mời anh Triệt hôm nay tới nhà em nhé. Chúng ta phải giải quyết những chuyện rắc rối này”.

“Vâng, em đi ngay”, Hạo Tuyết reo lên.

Mấy hôm nay Hiểu Khê thấy rất vui vẻ. Theo kế hoạch của cô và Hạo Tuyết, tối hôm đó, Hiểu Khê và Lưu Băng đã gặp Giản Triệt tại nhà bác Đông. Lưu Băng đã xin lỗi Giản Triệt, mọi người đều vui mừng, nhưng ai tinh ý vẫn thấy cả Lưu Băng và Giản Triệt vẫn còn chút ngượng ngùng. Trưa nay trời rất đẹp, nắng vàng rải nhẹ. Hiểu Khê đang vui vẻ rảo bước về nhà, bụng định nấu vài món ăn ngon cho Lưu Băng. Đột nhiên cô thấy một luồng gió lạ, tiếp đến là một nhóm người chạy ngược lại, vẻ mặt đầy sợ hãi. Chắc hẳn có chuyện gì không hay xảy ra rồi. Ngay sau đó, có hai nhóm lưu manh, tất cả khoảng hơn ba mươi người, vung dao rượt đuổi nhau, trông chúng thật hung hăng, cố gắng đánh vào vòng giữa để bắt bằng được một người đàn ông trung niên mà nhóm kia đang ra sức bảo vệ.

Hiểu Khê dừng lại quan sát, nhóm bị đánh có vẻ ít người hơn nhóm kia rất nhiều, xem ra họ khó bảo vệ được người đàn ông kia. Vốn không thích dây dưa với những phần tử xã hội đen như vậy, cô vừa định bỏ đi thì nghe thấy một tiếng hét rất quen: “Tránh ra, ta tới đây!”.

Hiểu Khê quay phắt người lại nhìn. Trời, té ra là Đồng với sợi dây roi cuốn trong tay. Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây nhỉ? Hiểu Khê đầy tò mò. Và người đàn ông kia là ai? Có mối quan hệ gì với Đồng?

Trong khi đó, Đồng ra sức lặn xả vào đánh. Những đòn của cô ra khéo léo, chính xác, khiến không ít kẻ bị thương. Nhóm kia đang gắng gượng đưa được người đàn ông chạy ra một chiếc xe hơi gần đó, rồi vội vã lái xe đi mất. Nhóm còn lại căn tức trút giận lên Đồng: “Chính mày đã phá đám chuyện của tụi tao! Mày không muốn sống nữa phải không?”.

Đồng hiên ngang, quắc mắt đáp: “Muôn đặng tới người của Mực đại nhân sao? Đứng hòng. Trừ phi bước qua xác tao”.

“Hôm nay không giết được mày, tội tao không phải là người, nào, lên đi”, tên mặt xăm hình con bướm gầm lên. Hơn hai chục thằng nhất tề chém dao xuống người cô. Sợi dây trên tay Đồng múa loang loáng nhưng chỉ đánh bật được khoảng chục tên. Cô hơi nhăn mặt vì bị đánh trúng, máu tứa ra. “Cảnh sát tới!”, Hiểu Khê ra sức hét lên, “Cảnh sát tới, chạy nhanh lên!”. Tiếng hét của cô không được đáp lại, nghe yếu ớt vỡ vụn rồi rớt xuống mặt đường thật thảm thiết. Do quá gắng sức hét, cô thấy cổ bỏng rát, đành dừng lại ôm cổ ho từng tràng. Gã mặt xăm hình con bướm gầm lên: “Con điên kia, hét cái gì?”.

Hiểu Khê thấy rất lạ, tại sao chúng đều có vẻ bình tĩnh thế nhỉ? Chẳng lẽ chúng không sợ cảnh sát? Cả lũ còn đồ dừng lại, quay sang nhìn cô như thể một đối tượng mới cần bị dạy dỗ. “Nói, hét cái gì?”, gã mặt xăm gần từng tiếng.

Hiểu Khê cố gắng nở một nụ cười vô tội: “Em... em chỉ báo trước thôi... cảnh sát... chắc sắp đến rồi”.

“Mày nói nhiều quá, muốn cứu con này thì đến đây cùng chịu chết đi!”, tên xăm mặt cau có. Hiểu Khê bước tới nhưng rất băn khoăn tại sao kế của mình lại thất bại. Chán thật, lại phải đánh nhau thật rồi.

Đồng quẹt miệng, lau dòng máu đang rỉ ra, quắc mắt nói với Hiểu Khê:

“Không có chuyện gì làm nữa hay sao? Cút đi. Tôi không quen cô”.

Hiểu Khê thở dài, “Nói vậy ai tin cơ chứ”, rồi quay sang hỏi đám còn đồ, “Các anh có tin không?”.

Cả lũ nhất loạt lắc đầu.

Hiểu Khê cười, đứng tựa lưng vào Đồng để cô ta có thể dựa người vào cô, đoạn quay ra phía gã mặt xăm, nói bằng giọng van nài: “Bướm bướm nhỏ, tha cho cô ấy đi”.

Gã mặt xăm lông lên: “Sao? Mày gọi tao là gì? Bướm bướm nhỏ? Sao mày dám vậy?”.

Hiểu Khê vẫn vờ ngây thơ, ra sức thanh minh: “Thì em thấy mặt anh xăm hình con bướm mà”.

“Tao thích xăm gì kệ tao, mày không được gọi như vậy”.

“Sao vậy được? Nếu anh xăm hình bướm lên mặt tức là anh thích nó. Vậy sao không chịu cho người khác gọi anh là bướm bướm nhỏ nhỉ? Mà tên này đáng yêu đấy chứ?”, Hiểu Khê vẫn giả vờ không hiểu. Cô muốn kéo dài, chờ tình hình xem có ai qua lại nhờ cứu viện không.

Gã mặt xăm bị trúng kế, ra sức nói: “Tao thích bướm bướm vì nó đẹp.

Nhưng không được phép gọi tao như vậy. Nếu không, hình tượng nam nhi bị xấu đi”.

Hiểu Khê vờ phẫn nộ: “Thật vớ vẩn, bướm bướm làm sao làm xấu hình tượng nam nhi?”.

Gã mặt xăm phẫn nộ, đang định giải thích thì một tên đàn em đứng bên ngăn lại: “Đại ca, hình như con oắt này muốn câu giờ, hay là định chờ cảnh sát đến bắt ta?”

Hiểu Khê ra vẻ bất ngờ: “Hừm, thì ra cũng có người thông minh. Anh tên là gì?”

“Tao tên là...”, hắn vừa định trả lời lại chợt nhớ ra, “Mày vẫn còn muốn câu giờ hả? Không có tác dụng đâu nhé! Cảnh sát sẽ chả bao giờ tới đây”. Hiểu Khê thắc mắc: “Vô lý, tại sao cảnh sát không chịu tới đây? Chả lẽ họ được nghỉ phép hết?”

Tên mặt xăm ôm bụng cười: “Ha...ha...ha... Vậy tao nói cho oắt con biết nhé! Chúng tao đã mua hết tụi cảnh sát ở đây rồi. Chưa đến mười giờ tối, chúng sẽ không dám thò mặt ra đâu”.

Mắt Hiểu Khê vụt tối sầm lại. Chết thật, xem ra phải đánh nhau thật rồi. Cô giờ hai nắm tay, hết vang: “Nào, có giỏi thì vào đây”.

Lũ côn đồ lại vây tròn quanh Hiểu Khê và Đồng, chuẩn bị ra tay... thì lại một tiếng hét từ xa vắng tới, “Cảnh sát tới!”. Tất cả lại dừng tay, quay lại nhìn. Một cậu thanh niên mặc đồ trắng vui vẻ chạy tới, vừa chạy vừa kêu to như vậy. Hiểu Khê nhận ra là Giản Triệt, liền thất vọng lắc đầu: “Trời, tưởng ai, kẻ này vô tác dụng, em thử rồi”.

Lạ thay, Giản Triệt vẫn tươi cười: “Thật mà, cảnh sát tới đây”.

Đúng lúc đó, một tốp cảnh sát có vũ trang đã xuất hiện ngay sau lưng Giản Triệt. Họ bao vây quanh lũ côn đồ và quát to: “Giơ tay lên. Đứng im. Không được động đây”.

Trong phòng Giản Triệt, Hiểu Khê vô cùng thắc mắc: “Lạ thật, sao em đứng mãi mà cảnh sát không tới? Hơn nữa bọn côn đồ kia còn nói đã mua chuộc hết cảnh sát rồi? Sao anh lại đưa được cảnh sát tới?”

Giản Triệt cười nói, nháy mắt ra vẻ bí ẩn: “Sao cảnh sát không dám tới cơ chứ? Chỉ cần một cú điện thoại là họ phải tới ngay”.

Hiểu Khê ngờ vực: “Vô lý, lẽ nào cảnh sát lại sợ anh?”, rồi chợt hiểu ra, “Có phải vì cảnh sát sợ thế lực của ba anh không?”

Giản Triệt chỉ cười, không nói gì. Hiểu Khê thở dài: “Thôi, cũng may có anh tới kịp, nếu không em và Đồng đã nguy rồi”.

Đúng lúc đó, Đồng từ nhà tắm bước ra. Giản Triệt hỏi ngay: “Em còn đau không? Ra đây anh xem các vết thương của em nào!”

Đồng lắc đầu ra hiệu không sao. Triệt cương quyết lôi Đồng ra ghé sa lông, ấn cô ngồi xuống: “Nào, để im anh xem. Nếu nặng quá, chúng ta tới bệnh viện”.

Đồng vừa lật áo ra, Hiểu Khê và Giản Triệt đã ồ lên xót xa. Trên vai cô có tới tám, chín vết thương do dao chém vẫn đang rỉ máu. Triệt rên rỉ đau đớn: “Trời ơi, sao bị thương nhiều thế? Em đau lắm không?”

Mặt Đồng vẫn lạnh băng: “Không sao, chuyện nhỏ thôi”.

Giản Triệt kêu lớn: “Sao lại chuyện nhỏ? Bị thương nhiều và nghiêm trọng như thế này mà em coi thường sao? Anh phải đi nói chuyện với bác Mục, xin cho em ra khỏi Liệt Viêm Đường mới được”.

Giọng Đồng càng cương quyết hơn: “Không được, em là một vệ sĩ. Nếu ra khỏi Liệt Viêm Đường, em biết làm gì? Cuộc sống sẽ không còn ý nghĩa nữa!”

Triệt than: “Trời ơi, Đồng, em...!” và băng bó vết thương cho cô. Hiểu Khê

lóng ngóng đứng bên cạnh xuýt xoa. Bàn tay Giản Triệt thật khéo léo, anh băng vết thương rất khẽ khàng, gắng gượng để cô không chút đau đớn. Đồng rõ ràng rất cảm động nhưng gắng kiềm chế tình cảm. Cô chỉ lặng lẽ quan sát Giản Triệt.

Băng bó xong, Giản Triệt nhìn Đồng, rồi quay sang Hiểu Khê: “Tạm xong, bây giờ Hiểu Khê đưa Đồng vào phòng kiểm tra còn các vết thương khác trên người không?”.

Đồng phản đối yếu ớt: “Thôi, không cần đâu”. Nhưng Hiểu Khê nào có chịu. Cô đẩy băng được Đồng vào phòng.

oOo

Trời ơi, một vết thương sâu hoắm trên lưng Đồng. Thảo nào cô ra lắm máu như vậy. Hiểu Khê xót xa, vừa lau vết thương vừa hỏi: “Ai đánh cậu ra nông nỗi này? Sao nặng tay thế?”.

Đồng bật cười: “Cái tay Bướm bướm nhỏ đấy. Đó là cao thủ giỏi nhất của Thiết Đại Kỳ”.

Hiểu Khê hiểu ra ẩn ý trong lời nói của Đồng. Cô la lên: “Sao cơ? Bướm bướm nhỏ là người của Thiết Đại Kỳ? Vậy té ra người của Thiết Đại Kỳ tấn công cậu? Thế... thế người đàn ông mà chúng muốn sát hại là...?”.

Đồng cắt ngang: “Mục Anh Hùng – bố của Mục Lưu Băng”.

Hiểu Khê thắc mắc: “Lạ thật, tại sao Mục Anh Hùng và Thiết Đại Kỳ lại thù oán tới mức như vậy? Chẳng phải Thiết Đại Kỳ muốn gả con gái mình cho Lưu Băng sao?”

Đồng im lặng không đáp.

Hiểu Khê níu tay áo cô, năn nỉ: “Đồng, cậu có biết gì không? Nói cho mình biết đi! Hay là liên quan tới chuyện của mình và Lưu Băng? Nói đi, từ trước đến giờ, mình vẫn coi cậu là người bạn tốt”.

Đồng suy nghĩ khá lâu rồi cất tiếng: “Lẽ nào cậu không hiểu? Tại cậu đây thôi!”. Thấy Hiểu Khê vẫn ngơ ngác, Đồng nói tiếp: “Việc Lưu Băng từ chối tình cảm của Thiết Sa Hạnh, đi yêu cậu khiến cô ta bị bẽ mặt, ai ai cũng biết. Thế nên Thiết Đại Kỳ trả thù Mục đại nhân để rửa nhục cho con gái. Nếu Lưu Băng không chịu nhận sai mà đính hôn với Thiết Sa Hạnh, Hải Hưng Bang của Thiết Đại Kỳ sẽ chính thức tuyên chiến với Liệt Viêm Đường”.

Hiểu Khê giật mình: “Chết rồi, mình đã nhớ ra rồi. Có lần bác Mục tới tìm Lưu Băng nói chuyện gì đó khá căng thẳng. Thái độ Lưu Băng rất cương quyết nhưng không kể lại cho mình nghe nên không rõ chuyện gì. Nhưng từ đó, cũng không gặp bác Mục nữa”.

Đồng mỉm cười: “Chính là chuyện đính hôn đó. Do Lưu Băng khước từ Thiết Sa Hạnh, Thiết Đại Kỳ mới tức uất lên, tuyên bố đánh bại Liệt Viêm Đường”.

Hiểu Khê vẫn rất ngơ ngác, chẳng lẽ chuyện tình yêu trai gái lại có thể dấy

lên làn sóng hận thù đến thế sao?

Đồng giải thích thêm: “Liệt Viêm Đường luôn là băng hội lớn nhất, được coi là anh cả trong các băng nhóm. Đây cũng là đối thủ khiến Hải Hưng Bang luôn phải đề phòng. Nếu Mục Lưu Băng kết hôn với Thiết Sa Hạnh, mối lo ngại này tự khắc sẽ mất vì hai bang hội sẽ là người một nhà. Trái lại, chuyện không thành, hai bang hội tức khắc càng trở nên thù địch”.

Hiệu Khê im lặng, thật không ngờ mọi chuyện lại trở nên phức tạp đến vậy. Hồi lâu sau, cô rụt rè hỏi: “Hiện nay, phần thắng đang về ai vậy?”.

“Hải Hưng Bang”, Đồng thân nhiên đáp.

“Sao cơ?”, Hiệu Khê kinh ngạc, “Chả lẽ Liệt Viêm Đường lại không mạnh bằng Hải Hưng Bang?”.

Đồng lại mất công giảng giải: “Đã biết thực lực và hư danh có khoảng cách thế nào chưa? Do nhiều năm ở trên đỉnh cao, Liệt Viêm Đường trở nên ngạo mạn và lợi lỏng, không chú ý đề phòng. Trong khi đó, Hải Hưng Bang luôn âm thầm nghĩ mưu tính kế, phát triển lực lượng, luyện tập ngày đêm... nên chuyện thắng không có gì khó hiểu”.

Hiệu Khê rụt rè: “Thế phải làm sao bây giờ?”.

Đồng đáp, giọng lạnh tanh: “Cách duy nhất là Lưu Băng phải nhận lời lấy Thiết Sa Hạnh. Nếu không Liệt Viêm Đường phải chấp nhận để Hải Hưng Bang thay thế”.

“Nếu Lưu Băng không chịu, chuyện gì sẽ xảy ra?”, Hiệu Khê cuống cả lên.

“Tất cả sẽ chết”, Đồng dõng luôn cho cô một gáo nước lạnh, “Thiết Đại Kỳ sẽ không yên tâm nếu Mục đại nhân không chết”.

Hiệu Khê cứng lưỡi, không biết phải sao nữa, khó nhọc nuốt nước bọt, hỏi tiếp: “Lưu Băng có biết chuyện này không?”.

“Tất nhiên”, Đồng đáp.

Hiệu Khê hét lên: “Sao? Anh ấy biết mà vẫn để vậy ư?”.

Đồng cười buồn: “Lưu Băng nói cứ để ông ấy chết”.

Hiệu Khê sững sờ. Quả thực cô không tài nào hiểu nổi chuyện giang hồ, chợt cô giục Đồng: “Hay cậu trốn đi. Không thì chết mất!”.

Đồng lắc đầu: “Không được, Mục đại nhân nuôi mình từ nhỏ. Ai muốn hại tới đại nhân phải bước qua xác mình trước”.

Hiệu Khê rên rỉ: “Cậu muốn sống là người của Mục gia, chết là ma của Mục gia ư? Dở hơi quá đi!”

Ở nhà, Hiệu Khê ngồi ôm gối trên ghế suốt một tiếng đồng hồ. Cô im lặng, không nói năng gì, quên mất cả sự tồn tại của Lưu Băng ở đó. Anh nhìn cô, hẳn cô đang có chuyện gì phiền muộn, đành nhắc: “Sao em còn ngồi đó? Sáu giờ rồi đấy”.

Hiệu Khê bừng tỉnh, ngược nhìn đồng hồ: “Chết, muộn thế rồi sao? Em phải nấu cơm đã. Em đã xin công ty nghỉ phép mấy ngày”.

Lưu Băng ngạc nhiên: “Sao lại nghỉ? Em mệt à? Hay có chuyện gì?”.

Hiệu Khê lắc đầu: “Không có gì đâu. Suốt ngày bên ngoài ồn ào. Em chỉ muốn thay đổi một chút thôi”.

Lưu Băng biết ngay cô nói dối vì giọng của Hiệu Khê thật không tự nhiên tí nào. Anh hơi bực bội: “Em không muốn nói thì thôi vậy”.

Hiệu Khê chột dạ. Lẽ nào anh ấy nhận ra mình nói dối nhỉ? Tài ghê. Thấy Lưu Băng mặc áo khoác, Hiệu Khê lo lắng: “Anh đi đâu thế?”.

Lưu Băng dậm dẳng đáp: “Đi ra ngoài, không được sao?”, nhìn Hiệu Khê, anh tiếp, “Đi mua tạp chí”.

Hiệu Khê vội chạy vào phòng lấy áo khoác và kêu toáng lên: “Chờ em với. Anh đừng đi vội”.

Lưu Băng tay vẫn cầm cái nắm cửa, ngạc nhiên: “Em đi cùng làm gì? Chẳng phải em nói ở ngoài cả ngày chán ngắt rồi sao?”.

Hiệu Khê vội cười toe toét và đáp qua quýt: “Trời ơi, ở nhà cả ngày rồi, cũng phải ra ngoài hít thở không khí chứ”.

Hiệu Khê và Lưu Băng dắt tay nhau đi ra đường. Khác với mọi ngày, cô nép sát bên anh, và quay trái quay phải ngó nghiêng rất kỹ, điệu bộ rất lo lắng. Lưu Băng bất ngờ hỏi: “Em biết hết chuyện rồi phải không?”.

Hiệu Khê giật mình, lúng túng: “Biết hết gì cơ? Em có biết gì đâu?”.

Thấy Hiệu Khê lúng túng, Lưu Băng bật cười: “Ngốc ạ, mấy hôm nay em định làm vệ sĩ cho anh còn gì? Lúc nào cũng bám nhằng nhặng, tưởng người ta không biết sao? Chắc chắn ai đó đã kể cho em nghe về chuyện xích mích của Liệt Viêm Đường và Hải Hưng Bang rồi”.

Hiệu Khê cảm thấy thật giận mình, sao mình lại dễ làm mọi chuyện lộ đến vậy? Cô áp úng: “Anh không muốn kể cho em nghe còn gì? Vậy tại sao em phải kể cho anh?”.

Lưu Băng bẹo má cô, bật cười: “Nhóc con, chỉ giỏi lý sự”.

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Lưu Băng, Hiệu Khê thấy sượng rơn. Lúc này nom Lưu Băng thật hồn nhiên, không chút ưu phiền, tiếng cười của anh trong vắt, mắt anh cũng trong vắt. Không ai có thể biết được anh chính là nguyên nhân “đổ thêm dầu vào lửa” và gây nên bao cảnh huynh đệ tương tàn giữa hai bang hội. Hiệu Khê ước gì thời gian được ngưng lại để Lưu Băng mãi vui vẻ như hiện nay. Thế nhưng không có gì là mãi mãi. Lưu Băng đã thôi cười, đôi mắt anh vụt lạnh lẽo, vô hồn, nhìn xa xăm về phía trước. Hiệu Khê bất giác dõi theo ánh mắt của anh. Thì ra là... Trên con đường phía trước mặt Lưu Băng và Hiệu Khê, Thiết Sa Hạnh đã đứng đó từ lúc nào. Khắp người cô ta một màu đen tuyền, ngay cả sơn móng tay cũng màu đen nốt, riêng mái tóc nhuộm màu vàng rất nổi.

Khoảng hai mươi gã đàn em to tợn đang đứng vây quanh. Từ ngày dựng chuyện với Hiệu Khê, Thiết Sa Hạnh rất chịu khó mang hơn chục tên vệ sĩ mỗi khi ra khỏi nhà. Nhìn thấy cặp “tiên đồng ngọc nữ” đang thắm thiết bên nhau, Thiết Sa Hạnh nổi giận đùng đùng quát lớn: “Mày cũng dám cả gan xuất hiện trước mặt ta sao?”.

“Tại sao lại không nhỉ? Người nói thật nực cười”, vừa nói, Hiệu Khê vừa ôm bụng cười ngặt nghẽo. Đoạn gượng hết sức, vẫn ôm bụng, Hiệu Khê

giơ tay chỉ vào mặt Thiết Sa Hạnh la lớn: “Trời ơi, buồn cười chết mất. Thế mà cũng đòi trang điểm. Đến lông mày cũng không biết vẽ, trông giả quá đi thôi!”

Những lời châm chọc của Hiểu Khê như đâm thẳng vào ruột Thiết Sa Hạnh bởi bị nhắc lại nỗi nhục xưa cũ. Cô ta bưng bưng lửa giận. Đúng là từ lần bị đánh bại trong tay Hiểu Khê, Thiết Sa Hạnh bị cô cạo hết chân mày, tới giờ vẫn chưa mọc lại, dù đã mất công chạy chữa ở rất nhiều bệnh viện và viện thẩm mỹ. Cô ta từng hận Hiểu Khê đã biến mình thành một cô gái xinh đẹp mất lông mày. Gặp lại kẻ thù, Thiết Sa Hạnh giận dữ không nguôi: “Đánh chết con nha đầu thối đó ngay cho ta”.

Một tên vệ sĩ gầy đứng phía sau chột can: “Tiểu thư còn chuyện khác quan trọng hơn phải làm. Tiểu thư không nhớ sao?”.

Nhận ra chính gã đàn em của Bướm bướm nhỏ, Hiểu Khê reo lên: “Ôi, anh kia ơi, anh được thả rồi à?”.

Thiết Sa Hạnh quay ngoắt lại, nhìn đàn em: “Sao? Tây Sơn? Người quen con nhỏ mất nét đó ư?”.

Gã đàn ông lúng túng: “Em chỉ biết cô ta trong lần rượt đuổi Mục Anh Hùng thôi. Em không biết cô ta là ai”. Nhưng nét mặt Thiết Sa Hạnh đầy ngờ vực.

Trong khi đó, Hiểu Khê vẫn tươi cười và đỡ lời: “Đúng là đồ đa nghi. Tôi chẳng quen biết gì đàn em của cô đâu”.

Thiết Sa Hạnh rất điên tiết, quay lại lườm mắt với Tây Sơn, gã sợ quá liền lùi lại phía sau. Rồi cô ta quay lại nhìn Lưu Băng, giọng nói đột ngột hiền hòa lạ thường: “Lưu Băng, em muốn tới làm lành”.

Lưu Băng lạnh lẽo nhìn cô ta, im lặng.

Thiết Sa Hạnh ôn ẻn: “Chỉ cần anh đồng ý lấy em, em hứa sẽ bỏ qua cho cha anh. Liệt Viêm Đường cùng Hải Hưng Bang sẽ thành người một nhà, không phân cao thấp. Được không anh?”. Lưu Băng vẫn im lặng khinh bỉ nhìn Thiết Sa Hạnh. Tất cả mọi người có mặt đều thấy rõ vẻ coi thường đó.

Thiết Sa Hạnh cuống cả lên, giọng đe dọa: “Mục Lưu Băng, nếu anh không nghe lời tôi, tôi sẽ hủy diệt Liệt Viêm Đường ngay lập tức. Từ nay, Liệt Viêm Đường sẽ không còn đất dung thân trong giang hồ nữa!”.

Vẻ chán nản và ghê tởm dâng đầy mặt Lưu Băng, anh đưa ánh mắt đi nơi khác, không thèm nhìn cô ta nữa.

Thấy lời đe dọa không hiệu quả, Thiết Sa Hạnh uất ức hét lớn: “Mục Lưu Băng, tôi thề là trong mười ngày, anh sẽ thấy xác của bố anh”.

Lưu Băng hỏi lại: “Thật không?”.

Thiết Sa Hạnh đắc ý cười phá lên khi thấy chiêu này hiệu nghiệm: “Sao? Đứa con ngoan? Sợ rồi phải không? Nếu anh không lấy tôi, bố anh sẽ chết không có đất chôn!”.

Lưu Băng mặt vẫn lạnh tanh, cười nhạt: “Cám ơn!”.

Thiết Sa Hạnh và tất cả mọi người đều ngạc nhiên cùng cực, lẽ nào Lưu Băng không lo sợ cho tính mạng của bố mình?

Thiết Sa Hạnh sa sầm mặt, gằn giọng hỏi: “Tóm lại, anh vẫn cương quyết không lấy tôi phải không?”.

Lưu Băng cười phá lên, đầy nhạo báng: “Không đời nào. Lấy một con quái nhân còn thích hơn lấy cô. Ít ra quái nhân tuy xấu còn có lương tâm. Cô làm gì có thứ đó”.

Thiết Sa Hạnh tức đến nổi mặt mày co rúm, hét vang: “Lưu Băng, anh sẽ phải hối hận. Tôi nhất định sẽ lấy anh bằng được, dù chỉ là một cái xác”.

Hiệu Khê không nhìn nổi nữa, lại cất tiếng: “Đồ vô liêm sỉ nhất thế giới kia, đồ không có lòng mày kia!”.

Thiết Sa Hạnh bị chạm vào nỗi đau, lại lồng lên: “Mày nói gì? Mày dám nói...”.

“Đồ không có lòng mày!”, Hiệu Khê cười sung sướng, “Thế mà cứ tưởng mình là người đẹp mỹ miều cơ đấy. Quả đúng là Thiết tiểu thư nhà ta không biết mình biết người”.

Thiết Sa Hạnh quắc mắt nhìn Hiệu Khê: “Mày dám trêu chọc ta?”.

Hiệu Khê ra vẻ ngạc nhiên: “Ồ, cô tiến bộ nhanh đấy!”.

Thấy tình địch ngạo mạn và trêu người, Thiết Sa Hạnh tức uất người, chỉ muốn băm Hiệu Khê ra ngàn mảnh nhỏ. Cô ta giận dữ thét lớn: “Giết chết con nha đầu thối cho ta”.

Đám vệ sĩ của Thiết Sa Hạnh nhanh chóng xông tới vây quanh Lưu Băng và Hiệu Khê. Đứa nào cũng được trang bị kỹ càng, có dao, côn, roi sắt, và cả xích chùy nữa. Hiệu Khê nhìn lại mình, chỉ có tay không, gay thật. Gần đây Hiệu Khê luôn gặp phải các sự cố kiểu này. Và cô đang tính về việc mang theo mình một vũ khí phòng thân nhưng nghĩ mãi chưa biết dùng loại gì gọn nhẹ lại được việc. Côn, dao, kiếm... đều không ổn. Lẽ ra một dây roi là hợp nhất, mềm mại, gọn nhẹ, đánh nhau cũng lợi hại vô cùng. Trí nhớ của Hiệu Khê đang ra sức lục lại về hình ảnh dây roi. Ai đã dùng nó rồi nhỉ?

“Vút” một cái, cả lũ vệ sĩ đang hùng hổ vây quanh chợt thét lên, vũ khí đồng loạt rơi xuống đất và nhảy lùi về phía sau. Đồng xuất hiện, cô sử dụng vũ khí là dây roi.

Thiết Sa Hạnh điên tiết vì bị Đồng phá đám liền chỉ tay về phía Đồng mắng xối xả: “Con nha đầu thối kia, dám phá đám chuyện của ta sao? Quá to gan”.

Hiệu Khê phá lên cười: “Thiết Sa Hạnh, cô chưa tốt nghiệp cấp một sao?”.

Thiết Sa Hạnh cực kỳ ngạc nhiên nhìn Hiệu Khê: “Sao... sao mày biết...? Ai đã kể cho mày?”.

Quả thật từ trước đến giờ, mọi người chỉ biết cô ta đã tốt nghiệp cấp hai. Hiệu Khê vẫn cúi gập người, cười đến chảy nước mắt: “Để ợt, cô chỉ biết nói mỗi một từ ‘đồ nha đầu thối’. Vốn từ nghèo nàn như vậy chỉ có ở học sinh cấp một thôi”.

Thiết Sa Hạnh không còn giữ nổi bình tĩnh, quát lớn: “Con nha đầu thối kia, mày sẽ phải ân hận. Tưởng có người cứu viện sao? Đừng hòng. Đánh chết hai con nha đầu thối cho ta”.

Nhưng đám vệ sĩ vẫn đứng im phăng phắc, chỉ lăm lét đưa mắt nhìn nhau bất lực. Thiết Sa Hạnh gào lớn: “Lũ ngu này, lên đi chứ? Chúng mày sợ một đứa con gái như vậy sao?”.

Một đàn em bước lên, nói nhỏ: “Tiểu thư, chúng có quân cứu viện ạ”. Thiết Sa Hạnh quay lại nhìn, thì ra có bốn mươi vệ sĩ lực lưỡng của Liệt Viêm Đường đã xuất hiện từ lúc nào. Gã đàn em lại thì thào: “Tiểu thư, chạy thôi, nếu không chúng ta sẽ thua mất”. Thiết Sa Hạnh cũng hoảng sợ tháo chạy cùng đám vệ sĩ. Tốp người của Liệt Viêm Đường đùng đùng đuổi theo, chân động cả một góc phố.

Để cảm ơn Đồng đã đưa đám vệ sĩ của Liệt Viêm Đường tới cứu, Hiểu Khê nâng nặc mời cô ở lại cùng ăn tối. Giăng co mãi, Đồng mới nhận lời. Trong bữa cơm, Hiểu Khê ra sức gắp thức ăn cho Đồng: “Đồng ăn nhiều vào nhé, món này do mình làm đấy. Hôm nay may có cậu tới giúp, nếu không bọn mình đã bị đánh chết mất”.

Đồng khiêm tốn đáp: “Có gì đâu, bảo vệ Mục thiếu gia là nhiệm vụ của mình mà”.

Hiểu Khê hơi ngạc nhiên: “Ồ hay, tưởng nhiệm vụ của cậu là bảo vệ cho Mục đại nhân chứ?”.

Đồng lắc đầu: “Không, Mục đại nhân sai mình về bảo vệ cho Mục thiếu gia vì biết Thiết Sa Hạnh nhất định sẽ không bỏ qua”.

Hiểu Khê gật gù rồi trách Lưu Băng: “Anh chẳng quan tâm đến bố anh gì cả. Ông quan tâm tới anh như vậy, còn cử Đồng mang vệ sĩ đến nữa, anh xem...”.

Lưu Băng cắt ngang bằng giọng lạnh lùng: “Anh không có bố”.

Đồng nói bằng giọng tha thiết: “Mục thiếu gia nghĩ lại đi. Mục đại nhân cực kỳ quan tâm và lo lắng cho thiếu gia, thậm chí sai tôi bảo vệ thiếu gia hai mươi bốn tiếng đồng hồ”.

Lưu Băng bực mình, quát Đồng: “Thôi, im đi!”.

Nhưng Đồng vẫn không sợ, ra sức nói tiếp: “Xin thiếu gia nghĩ lại. Mục đại nhân đã phải trả giá đắt vì thiếu gia. Thiếu gia không nên như vậy”.

“Cô đi đi, tôi không muốn nghe nữa”, Lưu Băng điên tiết, đứng phắt dậy.

Đồng vẫn cố khuyên can: “Mục đại nhân là bố cậu. Đó là sự thật không thể thay đổi. Dù vì bất kỳ lý do gì. Thấy bố mình gặp nguy hiểm có thể mất mạng, thiếu gia cũng không động lòng sao?”.

Lưu Băng quay lại nhìn Đồng, cười nhạt: “Sao? Cô oán trách tôi ư? Tại tôi gây ra kết cục ngày hôm nay ư? Đừng quên trước đây trong tay ông tôi, Liệt Viêm Đường hùng mạnh như thế nào. Nhưng chỉ trong tám năm, Mục Anh Hùng đã biến nó thành số không”. Càng nói, Lưu Băng càng phẫn nộ, giọng anh rất to: “Người thì phản bội, kẻ thì bỏ đi, để Thiết Đại Kỳ chớp được cơ hội khuếch trương thanh thế, phát triển thế lực. Thế mà Mục Anh Hùng còn định gả bán tôi để giữ vững vị trí của mình. Thật nhục nhã”.

Đồng vẫn nhẹ nhàng: “Đó chỉ là ý kiến của Mục đại nhân, chứ người không hề ép thiếu gia. Nếu thiếu gia không thích thì không lấy mà. Mục đại nhân vẫn tôn trọng tình phụ tử với thiếu gia”.

Lưu Băng nhìn thẳng vào mắt Đồng, gằn giọng nói: “Tôi nhắc lại cho cô rõ lần cuối nhé, tôi không có bố. Nếu cô còn cố nói thay ông ấy, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Đồng im lặng, mặt tái nhợt.

Hiểu Khê thấy tình hình không ổn liền đứng lên can ngay: “Mỗi người bớt một câu đi được không? Đó là quan niệm riêng thôi. Chẳng hạn như, có người thích món cá hấp, có người lại thích cá chua ngọt, hoặc có người cho rằng món gì cũng ngon”. Nhưng một lúc quan sát thái độ của hai người, có vẻ họ đã chùng xuống, Hiểu Khê nói tiếp: “Đồng, cậu ăn thử món cá mình làm đi. Ngon lắm đấy”.

Đồng lạnh lùng nói: “Mình không ăn cá”.

Hiểu Khê ngạc nhiên: “Tại sao? Cá rất bổ mà”.

Đồng đáp qua quýt: “Vì cá có xương”.

Hiểu Khê vẫn kinh ngạc: “Chả lẽ vì có xương nên cậu không ăn ư?”.

Đồng đáp, đầy vẻ khó hiểu: “Từ nhỏ thầy đã dạy rằng, không nên lãng phí thời gian vào những việc vô ích”.

Hiểu Khê thấy Đồng thật kỳ lạ, cuộc sống và quan niệm của cô ta thật khó hiểu. Sao lại có thể chê những miếng cá béo mẫm thế kia cơ chứ?

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 3

Trong lớp học tiếng Anh, Hiểu Khê như người mất hồn, cứ đăm đăm nhìn ra cửa sổ. Tiểu Tuyền gọi mãi, Hiểu Khê vẫn không chú ý, hồn cô như lơ lửng trên tán cây ngoài kia. Mãi cho đến khi bị Tuyền phát nhẹ vào lưng, Hiểu Khê mới giật mình, quay lại. Tiểu Tuyền tò mò: “Hiểu Khê, cậu đang có chuyện gì thế? Cứ như người mất hồn”.

Hiểu Khê vội lắc đầu: “Có gì đâu. Mình vẫn ổn mà”.

Tiểu Tuyền nói tiếp: “Còn chôi hả? Cậu ủ rũ suốt hơn một tuần qua, mặt mũi như người đưa đám, ai mà chẳng nhận ra. Dù cậu có giả bộ vui vẻ cũng không che giấu được đâu. Thực sự đã xảy ra chuyện gì? Cậu cứ nói thật đi. Là bạn bè với nhau mà còn ngại”.

Hiểu Khê giật mình, quay phắt lại: “Sao? Trông mình lo lắng à? Các cậu đều thấy thế à?”.

Tiểu Tuyền gật gù: “Còn không nữa. Mình nhìn mặt cậu là nhận ra ngay, có gì đâu”.

Hiểu Khê luống cuống: “Trời, vậy sao bây giờ? Mình đã cố gắng giả vờ lắm mà. Chả lẽ lại thất bại?”.

Cô bạn ngạc nhiên: “Hiểu Khê, cậu đừng giấu nữa. Có việc gì phải đóng kịch thế? Cậu không muốn mọi người biết sao?”.

Hiểu Khê thanh minh: “Không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ hơi buồn một tý. Nhưng mình không muốn các bạn vì thế mà buồn lây”.

Tiểu Tuyền tươi tỉnh nói: “Giời ạ, tưởng gì nghiêm trọng. Để mình dạy cậu cách đóng kịch nhé. Bảo đảm cậu trở thành ngôi sao ngay”.

Hiểu Khê mừng ra mặt, túm chặt lấy tay Tiểu Tuyền, giục giã: “Cậu nói

nhanh lên”.

Tiểu Tuyền, với vẻ mặt đăm chiêu, chậm rãi giảng giải: “Cậu phải áp dụng cách hoang tưởng. Mặc dù cậu hiện có chuyện buồn, nhưng do muốn giả vờ vui vẻ, không để ai phát hiện ra, cậu phải tưởng tượng vừa trúng số độc đắc chẳng hạn, hoặc vừa lấy được người mà cậu yêu bấy lâu. Chỉ có nghĩ đến những chuyện vui, tâm trạng cậu mới vui vẻ lên được. Còn khi nói chuyện với người khác, dù phải nói những lời mà mình không thích, cậu cũng đừng nghĩ là mình đang nói dối bởi cứ nghĩ thế, cậu sẽ không thấy tự nhiên tý nào”.

Hiểu Khê mắt tròn mắt dẹt thán phục: “Thế à, hay nhỉ!”.

Tiểu Tuyền càng đắc ý, ra sức mách bạn: “Đúng thế đấy, cứ làm theo mình nói, không sai đâu. Ví dụ nhé, thầy giáo tiếng Anh của chúng mình dạy rất chán, đúng không?”.

Hiểu Khê nhất trí ngay: “Ừ, thế nên mình không thể tập trung được”.

Tiểu Tuyền nói tiếp: “Tất nhiên, khi muốn nói dối rằng: ‘Thầy ơi, em rất thích giờ thầy dạy’, cậu phải làm sao cho điệu bộ và lời nói thật tự nhiên, để thầy không chút nghi ngờ”.

Hiểu Khê rên rỉ: “Khó lắm, mình cứ thấy ngượng mồm ấy, không biết nói sao nữa”.

Tiểu Tuyền động viên: “Có mình đây, cậu cứ yên tâm. Nhìn mình mà học tập này. Trước hết, phải đọc thầm ba lần ‘Thầy ơi, em rất thích giờ thầy dạy’ ...”. Nói xong, cả gương mặt Tiểu Tuyền chợt biến đổi lạ thường, sáng rực và tươi tắn. Cô chăm chú ngồi nghe giảng như nuốt lấy từng lời thầy dạy.

Nhìn thấy Tiểu Tuyền say sưa nghe giảng, thầy giáo tiếng Anh rất vui và khen ngợi cô ngay trước lớp: “Tiểu Tuyền rất chăm chú nghe giảng, chắc chắn là nhớ bài rất chắc. Các em phải học tập bạn, phải nghe giảng thật kỹ nhé!”.

Tiểu Tuyền quay sang Hiểu Khê, vui vẻ nháy mắt: “Thế nào, cậu học được chưa?”.

Hiểu Khê phân vân: “Mình cũng không biết nữa, sợ sợ thế nào ấy...”.

Tiểu Tuyền động viên: “Cố gắng lên nào, đọc thầm mấy câu như mình dặn ấy. Nào, làm đi!”.

Hiểu Khê mở to mắt, bắt chước thái độ như Tiểu Tuyền đã làm, chăm chú nhìn thầy giáo... Nhưng khổ nỗi, sự chăm chú của cô lại không đạt yêu cầu. Thầy giáo nhìn Hiểu Khê rất khó chịu: “Hiểu Khê, sao mặt mũi em khổ sở thế kia? Hay là em bị đau bụng?”.

Hiểu Khê luống cuống, chưa biết trả lời ra sao thì Tiểu Tuyền đã đỡ lời: “Thưa thầy, bạn ấy bị đau bụng nãy giờ nhưng không dám xin đi vệ sinh ạ. Xin thầy cho phép em đưa bạn ấy đi”.

Thầy giáo hài lòng nhìn Tiểu Tuyền: “Đúng là trò Tiểu Tuyền rất nhân ái và hết lòng giúp đỡ bạn. Được, các em đi đi. Hiểu Khê lần sau chú ý nhớ đi vệ sinh vào giữa giờ ra chơi nhé, đừng làm ảnh hưởng trong lớp học”.

Hiểu Khê lí nhí dạ rồi vịn vào Tiểu Tuyền, lom khom ra khỏi lớp. Vừa ra khỏi cửa, cô buông ra khỏi người Tiểu Tuyền, buồn bã hỏi: “Trông mặt

mình giống buồn đi vệ sinh lắm sao?”.

Tiểu Tuyền cười phá lên, đáp: “Thế là thầy giáo nhân từ lắm rồi, chứ như mình, mình còn nói mạnh hơn đây”.

Hiểu Khê rên rỉ: “Thật sao, trời ơi, thảm hại quá, xấu hổ quá”.

Tiểu Tuyền an ủi bạn: “Chắc cậu không có năng khiếu làm diễn viên. Thôi, cậu đừng buồn. Cũng nhờ cậu mà chúng mình không phải học tiết học chán ngắt này. Ra sân chơi đi”.

Thế là Hiểu Khê và Tiểu Tuyền thong dong đi chơi trong sân trường. Bỗng đang đi, Tiểu Tuyền đứng sững lại, chỉ tay nói: “Hiểu Khê, nhìn kia, bạn trai cậu đang đứng với cô nào kia!”.

Hiểu Khê nhìn về hướng Tiểu Tuyền vừa chỉ. Quả thật Lưu Băng đang đứng với Đồng và một nhóm thanh niên. Hình như họ đang có chuyện gì đó vì sắc mặt ai nấy đều rất khó coi. Hiểu Khê rùng mình, có cảm giác thật có điều gì đó không hay xảy ra. Có chuyện gì thế nhỉ?

Hiểu Khê vội vàng chạy đến, hỏi to: “Có chuyện gì vậy? Đồng, sao cậu ở đây? Sao cậu nhợt nhạt thế? Đã có chuyện gì không hay xảy ra?”.

Đồng đáp nhưng mắt vẫn không rời Lưu Băng: “Mục đại nhân đã bị trúng mai phục của Thiết Đại Kỳ, bị trọng thương, tính mạng đang vô cùng nguy hiểm”.

Lưu Băng lạnh nhạt nói: “Cô về đi. Ông ta sống hay chết đều không liên quan đến tôi”.

Hiểu Khê rùng mình, người lạnh toát, hỏi thất thanh: “Sao? Bác Mục bị thương? Bác ấy... có sao không? Đồng, cậu nói thật đi”.

Đồng đau lòng đáp, giọng hơi run: “Trúng tám phát đạn... đang cấp cứu”.

Xem ra tin xấu này không có hề hấn gì với Lưu Băng, anh cười phá lên:

“Tám phát có nhằm nhò gì? Mỗi năm một phát, vừa vặn tám phát đấy”.

“Mục thiếu gia!”. “Anh Lưu Băng!”, Đồng và Hiểu Khê nhất loạt hét lớn.

Mặt Đồng đầy bất bình, cô nói dần từng tiếng: “Mục thiếu gia! Mục đại nhân trước khi vào phòng mổ có dặn tôi đưa cậu tới. Hôm nay dù thiếu gia không đồng ý, tôi cũng phải đưa bằng được cậu về bệnh viện”.

Mặt Lưu Băng rắn đanh, giọng vẫn cương quyết: “Có bản lĩnh cứ thử xem”.

Hiểu Khê vội nắm lấy tay Lưu Băng, giọng van lơn: “Em xin anh đấy. Anh Lưu Băng, đừng thế. Anh đi gặp bác Mục một chút thôi. Anh không thể tránh mãi được”.

Lưu Băng nhìn cô: “Em...”.

Hiểu Khê tiếp tục nói, vẫn nắm chặt tay Lưu Băng: “Em biết anh không thích bố mình, nhưng sinh mạng anh là do bố anh ban cho. Anh không thể từ chối. Đi gặp bố đi anh, nhất là lúc này, khi tính mạng bố anh đang nguy hiểm”.

Lưu Băng im lặng nhưng nét mặt cũng dịu đi.

Giọng Hiểu Khê vẫn tha thiết: “Đi anh nhé, em sẽ đi cùng anh. Đi xem tình hình thế nào”.

Tới bệnh viện, Hiểu Khê choáng váng vì tình trạng của Mục đại nhân còn thê thảm hơn cô tưởng tượng. Tám phát đạn rải rác khắp người, ba phát trên ngực, hai phát ở chân, hai phát ở vai, một phát trúng eo. Các bác sĩ đều nói tính mạng của Mục đại nhân là ngàn cân treo sợi tóc. Hiểu Khê xót xa đứng ở cuối giường nhìn. Mục đại nhân đã mất hết dáng kiêu dũng oanh liệt ngày nào. Toàn thân ông kín mít băng trắng, khắp cơ thể chi chít các ống dẫn, không còn chút sinh khí nào. Trong phòng khá đông người. Ông nội Lưu Băng nom già sòm, khuôn mặt đăm đăm nhìn con trai như sợ chỉ lo là một tí, mạng sống của con ông sẽ bị cướp đi ngay. Chỉ khi các vệ sĩ ra hiệu, ông mới nhận ra sự xuất hiện của Lưu Băng. Ông gật đầu với cháu trai rồi cúi xuống thì thào vào tai con trai thông báo.

Lạ thay, đang nằm im phăng phắc, vừa nghe tin, Mục đại nhân đã đột ngột cử động, ra hiệu như muốn nhò lên. Mọi người trong phòng đều hoảng hốt. Bác sĩ cũng hoảng sợ: “Ấy chớ, sao lại cử động mạnh như vậy, nằm im nào”.

Ông nội Lưu Băng vội ngăn: “Bác sĩ, không sao đâu. Cứ để con trai tôi làm những điều nó muốn làm. Dù sao cũng chỉ còn lần cuối cùng”. Nói đoạn, ông đưa mắt ra hiệu cho các vệ sĩ lui ra hết.

Trong phòng chỉ còn lại ba người: Mục đại nhân, Lưu Băng và Hiểu Khê. Hiểu Khê nói nhỏ với Lưu Băng: “Em ra ngoài, anh ở lại đây nói chuyện với bố nhé”. Cô muốn cho hai bố con nói chuyện tự nhiên.

Lưu Băng vội nắm tay cô, giữ lại: “Không, em ở lại đi!”.

Mục đại nhân gắng gượng nhò dậy, nhìn con trai âu yếm: “Lưu Băng, con... đến rồi à?”.

Lưu Băng quay đi nơi khác, đáp lạnh tanh: “Tôi đến xem ông còn sống không”.

Mục đại nhân cười đau khổ: “Ta sắp chết rồi, chắc con chỉ cần đợi thêm hai ngày nữa”.

Lưu Băng im lặng, mặt mũi vẫn rất cau có.

“Lưu Băng, ta biết con rất hận ta, rất ghét ta. Ta biết đây là quả báo do ta gây ra quá nhiều nghiệp chướng”, Mục đại nhân nói bằng giọng yếu ớt. “... Hẳn con nghĩ ta là người đáng khinh bỉ nhất. Đúng, ta cũng nghĩ vậy. Ta đã hại chết người cha vợ đã hết mực tin tưởng ta... Ta đã hại chết người anh trai đã hết lòng yêu thương ta... Nhưng khi đó ta nghĩ ta đúng... Một người muốn thành công cần phải hy sinh... Cuối cùng ta cũng có Liệt Viêm Đường... có được băng nhóm mạnh nhất... Ta cứ nghĩ mình đã thành công... Nhưng đến giờ ta mới phát hiện ra mình chỉ là một con rối, nhất cử

nhất động của ta đều bị tên Thiết Đại Kỳ không chế... Hãn luôn âm mưu nuốt sống ta, chiếm đoạt địa bàn, giành thuộc hạ của ta... thậm chí còn muốn cả con...”, ông nói.

Lưu Băng cười khẩy: “Hãn đòi, và ông cho sao?”.

Mục đại nhân cười thâm hại, mặt mũi ông dúm dỏ như đang khóc: “Hãn đã giúp ta giết hại ông ngoại và bác con... Nếu hãn tiết lộ, ta sẽ mất tất cả...”

Lưu Băng khinh bỉ nhìn bố mình, nhấn mạnh: “Ông đúng là đồ rác rưởi!”. Mục đại nhân run rẩy: “Đúng, đúng vậy, ta đúng là đồ rác rưởi, tham lam, ngu si...”, ông ngừng lại, nhìn thẳng vào con trai, “Chuyện của mẹ con... hoàn toàn không phải do ta làm... Dù ta đê tiện đến đâu cũng không làm nên chuyện đó... Tất cả do hãn sắp xếp, ta không biết chuyện gì cả... Con trai, hãy tin ta!”.

Lưu Băng vẫn né tránh ánh mắt của Mục đại nhân. Vẫn ngoảnh mặt đi, anh nói: “Ông nói những chuyện này để làm gì? Muốn tôi thông cảm, thương xót hay tha thứ? Tôi khinh ông vô cùng. Trước đây, tôi chỉ coi ông là một tên đồ tể, một tên sát nhân giết người không gớm tay. Giờ đây tôi mới biết hóa ra ông là một tên phế nhân vô liêm sỉ. Ông nói những lời này có phải để tôi thương hại ông, tự nguyện đi nộp thân cho Thiết Sa Hạnh không? Ông đừng có nằm mơ”.

Mục đại nhân đau khổ: “Lưu Băng, con trai duy nhất của ta”.

Lưu Băng bất bình hét to: “Thôi đi, tôi thấy thật nhục nhã vì làm con ông thì có”.

Mục đại nhân đau đớn: “Ta biết, đối với con, ta chỉ là nỗi sỉ nhục nhức nhối, nhưng đối với ta, con lại là niềm kiêu hãnh suốt đời. Từ nhỏ, con đã thông minh xuất chúng. Ta rất tự hào về điều đó. Nhưng con luôn xem ta như kẻ thù. Ta thực sự rất đau lòng. Ta thừa nhận ta là đồ súc sinh, không đáng sống, nhưng hổ dữ cũng không ăn thịt con mà”.

Lưu Băng tàn nhẫn cắt ngang: “Ông ư? Ông không đáng là đồ súc sinh!”.

Mục đại nhân dường như không hề chấp nhận những lời lẽ vô lối đó của con trai. Ông vẫn nói tiếp, khẩn khoản nhìn Lưu Băng rất tội nghiệp: “Ta sắp chết rồi... chỉ mong con có mặt đưa tiễn ta sang thế giới bên kia...”.

Lưu Băng gằn giọng: “Ông đừng có mơ. Không đời nào tôi tới. Ông không đáng”.

Mục đại nhân gắng nắm lấy tay của Lưu Băng: “Hứa với ta con sẽ đến dự đám tang nhé... Chẳng phải con luôn nói mong muốn lớn nhất của con là được thấy ta thân bại danh liệt, chết không chỗ chôn đó sao? Như vậy tâm nguyện của con sắp được hoàn thành... Mong con nhận lời thỉnh cầu cuối này của ta”.

Lưu Băng rút tay ra, im lặng bỏ đi. Như vậy là anh ta không từ chối. Mục đại nhân mừng quá vì biết con trai không từ chối. Ông gượng một nụ cười héo hắt, rồi vẫy Hiểu Khê lại gần: “Hiểu Khê, qua đây cháu”.

Hiểu Khê rút rè đi tới: “Con chào bác ạ!”.

Mục đại nhân gượng nói, tiếng giờ đã rất nhỏ, phải chú ý kỹ mới nghe được: “Hiểu Khê, ta xin lỗi, trước đây ta đã đối xử với cháu không ra gì”.

Nhìn gương mặt xanh nhợt của Mục đại nhân, những khó chịu trước đây

trong lòng Hiểu Khê chột tan biến. Cô lắc đầu, vội nói: “Không có gì bác ạ. Bác đừng suy nghĩ, chuyện cũ ấy mà”.

Mục đại nhân vẫn gắng nói: “Luu Băng rất quý cháu. Cháu cũng quý nó. Sau này, cháu hãy thay ta chăm sóc nó nhé!”.

Hiểu Khê biết đây là những lời trấn trối của Mục đại nhân nên lòng thấy đau thắt lại: “Xin bác cứ an tâm, cháu sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt”.

Mục đại nhân kiệt sức, nằm lại xuống giường, thều thào: “Vây ta an tâm rồi, cảm ơn cháu. Ta muốn nghỉ đây”.

Căn phòng chột lặng phắc, chỉ còn tiếng máy móc chạy rì rì. Mục đại nhân nằm câm lặng như một cái xác chết.

oOo

Hai hôm sau, Mục đại nhân mất. Hiểu Khê rất lo lắng cho Luu Băng. Từ hôm ở bệnh viện về, anh thay đổi hẳn, không nói câu nào nhưng biểu hiện vẫn thản nhiên như không hề liên quan đến mình. Thật lạ, Luu Băng không hề khóc, cũng tuyệt đối không có một ánh mắt đau buồn hoặc một cử chỉ chán nản nào. Anh chỉ câm lặng như một con nhộng tự quấn mình trong kén. Nhưng bù lại, Luu Băng cũng chịu tới đám tang của Mục đại nhân, mặc dù ăn bận không sang trọng để tiếp khách. Đứng trong nhóm người tới viếng, Hiểu Khê chăm chú quan sát từng hành vi của Luu Băng. Thái độ của anh rất lạ, vẫn lạnh tanh như thể người chết rất xa lạ. Dù khách tới viếng nói những gì, gương mặt anh cũng không chút phản ứng. Hiểu Khê buồn bã thở dài, cô thấy lòng người thật khó đoán, khó hiểu. Bỗng cô nhận thấy thật kỳ lạ, tại sao đám tang của Mục đại nhân lại thưa thớt vắng vẻ đến vậy. Hay lại có chuyện gì?

Vừa nghĩ tới đó, cô nghe thấy tiếng loảng xoảng rất to của tấm cửa kính phòng tang lễ bị đập tan bởi một thứ gì đó như gậy sắt. Kính vụn bắn tung tóe, mọi người trong phòng giật mình nhìn ra. Thiết Đại Kỳ cùng con gái là Thiết Sa Hạnh và bốn mươi tên vệ sĩ áo đen hùng hổ bước vào. “Ha ha ha, Mục Anh Hùng, không ngờ người cũng có ngày này”, Thiết Đại Kỳ ngạo mạn cất tiếng.

Đồng quắc đôi mắt sung đỏ vì khóc lên, quát: “Thiết Đại Kỳ, ngươi còn dám đến đây sao?”.

Lường trước phản ứng của Đồng, Thiết Đại Kỳ thản nhiên đáp lại: “Có gì mà hoảng hốt thế? Tất nhiên ta phải đến viếng người anh em Mục Anh Hùng rồi”. Đi tới cạnh linh cữu của Mục đại nhân, Thiết Đại Kỳ ra vẻ xót xa: “Mục Anh Hùng em ơi, sao em đoán mệnh thế, chết sớm thế này thì cha già, con trẻ để cho ai đây?”.

Ông nội Luu Băng hơi cau mặt: “Thiết Đại Kỳ, anh viếng xong chưa? Cảm ơn anh đã tới. Nhưng chuyện gia đình chúng tôi, không cần anh bận tâm”. Thiết Đại Kỳ giả bộ ngạc nhiên: “Thế không được. Em Hùng với ta tình như thủ túc. Em nó không còn, nhưng vẫn còn thằng đại ca này. Nhất định

ta phải có trách nhiệm chăm sóc chứ. Thế này nhé, Liệt Viêm Đường không thể không có người làm chủ. Dù ở Hải Hưng Bang ta rất bận nhưng ta vốn là người nghĩa nặng tình sâu, không thể bỏ qua. Ta tình nguyện gánh trách nhiệm về chuyện của Liệt Viêm Đường”.

Ông nội Lưu Băng bật cười: “Cám ơn anh đã quá lo. Tuy con trai tôi mất nhưng chúng tôi còn trưởng tôn. Việc của Liệt Viêm Đường không cần người ngoài nhúng tay vào”.

Thiết Đại kì cười phá lên: “Sao cơ? Ông đang nói ai thế? Thằng nhóc Lưu Băng ư? Nó thì làm được gì?”. Giọng của Thiết Đại Kì lộ rõ vẻ khinh bỉ.

Ông nội Lưu Băng vẫn từ tốn: “Làm gì được hay không, anh không cần bận tâm. Không dám phiền anh”.

Thiết Đại Kì tới trước mặt Lưu Băng, khiêu khích: “Thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch này thì làm được gì? Chỉ được cái đẹp mã và ảo lả như đàn bà. Nhưng thôi, cũng có thể nhờ bộ mặt dễ coi này mà ăn xin được, sống được qua ngày đấy”.

Lưu Băng vẫn lạnh tanh như thế Thiết Đại Kì không tồn tại trước mặt mình. Cả đám vệ sĩ của Hải Hưng Bang thì cười phá lên, còn người của Liệt Viêm Đường thì giận đến tím mặt, ai nấy đều nắm chặt tay, sẵn sàng thủ thế.

Sợ cha mình ra tay với Lưu Băng, Thiết Sa Hạnh vội nhắc: “Cha, không được làm gì Mục Lưu Băng. Anh ấy là của con”.

Thiết Đại Kì ngạc nhiên quay lại nhìn con gái, lắc đầu ngao ngán: “Lại thêm con dở hơi này. Thằng oắt này có gì hay ho mà mày say đắm đến vậy? Chẳng lẽ con gái ta mà phải hạ cổ xuống xin người của Liệt Viêm Đường”.

“Kệ con, cha không phải bận tâm”, Thiết Sa Hạnh vẫn ngang bướng.

“Thôi được, để tùy con muốn làm gì thì làm”, Thiết Đại Kì thở dài, lui lại.

Một người trong nhóm Liệt Viêm Đường phần nộ hét to: “Thiết Đại Kì, ngươi đã giết chết đại nhân chúng ta, lại dám cả gan đến đây nói bậy sao? Chúng ta nhất định phải dạy cho ngươi một bài học”. Nói xong, anh ta nhắc bổng một chiếc ghế băng gỗ, ném vào người Thiết Đại Kì.

Thiết Đại Kì nhảy vội về phía sau để tránh. Hú hồn, thật không ngờ nhóm Liệt Viêm Đường tuy mất chủ mà vẫn có kẻ to gan và trung thành đến vậy.

Thiết Đại Kì quay ngoắt về phía quân, hét lớn: “Chém nó cho ta!”.

Đám vệ sĩ dạ ran. Khách khứa tới viếng hoảng hốt kêu la âm ỉ, thật không ngờ Thiết Đại Kì vượt mặt không nề mũi, tới dự đám tang vẫn còn giở trò. Bỗng một giọng quát đanh thép cất lên: “Đây là đất của Liệt Viêm Đường, không được hỗn láo!”.

Thì ra là Đồng, nom cô thật oai nghiêm, hùng dũng tiến về phía trước, vừa nói vừa quát dây roi xuống đất để thị uy. Đôi mắt Đồng sáng quắc đầy căm phẫn, nhìn như muốn thiêu sống Thiết Đại Kì. Quả là một đôi mắt có sức mạnh, lũ vệ sĩ của Hưng Hải Bang e ngại lùi lại vài bước. Chỉ còn Thiết Đại Kì không biết trời cao đất dày là gì: “Người đẹp, sao nổi nóng thế? Có phải do Mục Anh Hùng chết rồi, không ai chiều chuộng, cô trở nên nóng nảy thế không?”.

“Tên khốn kiếp!”, Đồng uất ức liền quát sợi dây roi về phía Thiết Đại Kỳ. Hấn vội lùi lại sau một bước, và ngay lập tức có bảy, tám tên vệ sĩ của hắn từ phía sau xông lên. Cùng lúc đó, người của Hải Hưng Bang vây kín người của Liệt Viêm Đường, không cho họ có cơ hội giúp Đồng. Đồng ra sức đánh trả, nhưng một mình chống với mười mấy tên, sức lực dần cạn, cuối cùng, cô cũng bị người của Hải Hưng Bang khống chế. Thiết Đại Kỳ cười đắc thắng: “Người đẹp có biết ta để ý cô lâu lắm rồi không? Bây giờ tên Mục Anh Hùng không còn nữa rồi, hãy đi theo ta. Ta sẽ chiều chuộng cô”. Đồng không nhin nổi, nhổ nước bọt vào mặt Thiết Đại Kỳ. Hấn lập tức lồng lên: “Ngươi dám lăng mạ ta? Trói nó lại, đem về tính sổ!” Đám vệ sĩ lại dạ ran.

Ông nội Lưu Băng quát to: “Dừng tay. Thiết Đại Kỳ, không được làm bậy, ngươi cũng nên biết người biết ta chứ”.

Thiết Đại Kỳ không còn giữ vẻ khách sáo giả tạo ban đầu: “Lão già dám dạy dỗ ta sao? Nếu thông minh, hãy tự nguyện dâng Liệt Viêm Đường cho ta, ta sẽ ban cho cái mạng già còn sống. Nhược bằng không chịu, đừng trách ta ác”.

Ông nội Lưu Băng uất tới nổi không thốt ra hết câu: “Ngươi, ngươi”.

Thiết Đại Kỳ càng già mồm: “Lão nên chấp nhận sự thật đi, Liệt Viêm Đường trước sau cũng thuộc về ta. Ta sẽ đem Đồng đi trước. Kể cả thằng cháu trai của lão sau này cũng trở thành đồ chơi cho con gái ta. Ha... ha... ha...”. Tiếng cười của Thiết Đại Kỳ thật khả ố.

“Đúng là trên đời này không gì đê tiện hơn Thiết Đại Kỳ!”, một giọng nữ trong veo cất lên, đủ để tất cả mọi người trong lễ đường nghe rõ.

Thiết Đại Kỳ tìm mắt nhìn quanh, quát: “Đứa nào vừa nói?”.

Hiếu Khê từ đám khách viếng bước ra, trừng mắt nhìn hắn, và ung dung nói: “Tôi đây. Sao nào? Có chịu thả Đồng ra không?”.

Thiết Đại Kỳ có vẻ bất ngờ: “Nha đầu tóc vàng thật to gan”.

Hiếu Khê cũng ra vẻ kinh ngạc: “Không ngờ ngươi lòng dạ hiểm độc, thị lực kém cõi đến vậy. Con gái ngươi cũng là nha đầu tóc vàng đấy!”. Tất cả mọi người đều quay về phía Thiết Sa Hạnh và cười ồ lên. Đúng là mái tóc của Thiết Sa Hạnh cũng nhuộm vàng đến chói mắt.

“Minh Hiếu Khê! Con nha đầu thối”, Thiết Sa Hạnh gầm lên khi phát hiện ra khắc tinh của mình rồi mách cha, “Cha, chính con nha đầu thối này đã phá chuyện giữa con và Lưu Băng. Nó còn dám cạo lông mày của con nữa. Hãy trả thù cho con đi”. Thiết Sa Hạnh vừa dậm chân bành bạch vừa kêu gào.

Thiết Đại Kỳ căm tức nhìn Hiếu Khê: “Hóa ra là ngươi, chính ngươi đã hại con gái ta? Hôm nay ngươi đừng hòng thoát được”.

Thiết Sa Hạnh lồng lộn xông tới trước mặt Hiếu Khê: “Cha phải trả thù cho con. Để xem hôm nay ai cứu được ngươi nữa. Ta sẽ bắt ngươi chết không toàn thân. Trước hết phải cạo lông mày, rồi róc da ngươi...”.

Hiếu Khê cười khẩy: “Sao, dám làm không?”

Thiết Sa Hạnh vội chộp lấy một thanh đao trong tay một vệ sĩ đứng gần đó, chém thẳng xuống người Hiếu Khê. Mọi người rú ầm lên, lo sợ cô bị trúng

đao. Lưu Bãng cũng phá tan vẻ lạnh lùng ban đầu, hét lớn: “Hiểu Khê!”. “Ồi!”, Thiết Sa Hạnh chột kêu lớn. “Tiểu thư, cẩn thận!”, đám vệ sĩ của Hải Hưng Bang hét to.

Thiết Đại Kỳ hét to nhất: “Tiểu Hạnh! Con...”.

Mọi người hốt hoảng định thần, thấy ngay Hiểu Khê đang kè dao vào cổ Thiết Sa Hạnh. Cô ung dung đứng đó, cười nhạo Thiết Sa Hạnh mặt mũi đang tái mét: “Giỏi nhỉ? Dám dọa giết ta ư? Sao mạnh miệng thế? Đã có lần nào người thắng nổi ta chưa?”.

Thiết Đại Kỳ lo lắng: “Người định làm gì con gái ta?”.

Hiểu Khê nháy mắt, tinh nghịch nói: “Chuyện nhỏ. Thả Đồng ra”.

Thiết Đại Kỳ vừa phẩy tay, các dây trói trên người Đồng đã rơi xuống đất.

Cô duỗi tay chân rồi tiến tới đứng bên cạnh Hiểu Khê. Thiết Đại Kỳ bức bối vì sống mất con môi, hỏi: “Người hài lòng chưa? Thả con gái ta ra”.

Hiểu Khê cười nhạt: “Sao dễ thế được? Hãy nói đám vệ sĩ bỏ hết binh khí xuống đất. Không được bỏ sót!”.

Thiết Đại Kỳ điên tiết: “Con ranh mất dạy, người dám đặt điều kiện ư? Ta không đồng ý thì sao?”.

Hiểu Khê không thèm đáp, ấn mạnh thanh đao vào cổ Thiết Sa Hạnh, khiến cô ta rên rỉ: “Cha ơi, cứu con, nó giết chết con mất”.

Thiết Đại Kỳ nghiêng răng: “Được. Ta chấp nhận. Coi như đây là điều kiện cuối cùng”.

Hiểu Khê vẫn túm chặt lấy Thiết Sa Hạnh, chẳng nói chẳng rằng.

Đám vệ sĩ của Hải Hưng Bang vội vã trút hết binh khí xuống đất theo lệnh của Thiết Đại Kỳ. Người của Liệt Viêm Đường lại thu hết binh khí. May sao, nếu đánh nhau, phía Liệt Viêm Đường ắt thua to. Vì đây là đám tang của Mục đại nhân nên không ai trong nhóm Liệt Viêm Đường mang theo vũ khí trong khi đám Hải Hưng Bang vừa đông vừa trang bị binh khí tận răng, quả không cân sức tý nào. Thấy chiếm được lợi thế, đám người của Liệt Viêm Đường phấn chấn hẳn, vừa nắm chắc đám binh khí vừa thu được, vừa hét lớn: “Mau báo thù cho Mục đại nhân. Giết chết Thiết Đại Kỳ! Báo thù cho đại nhân!”.

Thiết Đại Kỳ bắt đầu hốt hoảng, nhìn quanh và giục giã: “Mau thả con gái ta ra!”

Hiểu Khê nhỏ nhẹ đáp: “Ai nói sẽ thả ngay đâu? Người cứ đem hết người đi. Hai tiếng sau ta sẽ thả”.

Thiết Đại Kỳ lòng lộn quất: “Con ranh, người giỏi lắm, được đằng chân lân đằng đầu. Một hai người không chịu thả, sao có thể gọi là hảo hán?”.

Hiểu Khê cười khẩy: “Thứ nhất, ta không hề nói sẽ thả người ngay lập tức. Thứ hai, những chuyện này đối với thiên hạ đệ nhất đệ tiện như người cũng chả sao. Thứ ba, hiện giờ người của Liệt Viêm Đường đều đang phần uất, chỉ muốn róc thịt người trong khi người của người lại mất hết vũ khí. Ta giúp người một con đường sống, lẽ ra phải cảm ơn ta mới phải”.

Cô vừa dứt lời, người của Liệt Viêm Đường lại phản đối âm âm: “Không được thả Thiết Đại Kỳ! Phải báo thù cho đại nhân!”.

Đồng quát, gắng giúp mọi người trấn tĩnh: “Trật tự. Đừng quên hôm nay là

tang lễ của đại nhân”.

Thiết Đại Kỳ vẫn ngang bướng, không chịu đi: “Người của bọn ta đông, biết được ai sẽ thắng đây?”.

Hiều Khê không muốn đôi co liền đẩy Thiết Sa Hạnh lên một bước: “Người có đi ngay không?”.

Thiết Đại Kỳ cười khẩy: “Ta không đi xem người dám làm gì nào? Làm gì có gan giết con ta đâu”.

Hiều Khê vẫn rất bình tĩnh, đáp: “Đúng đấy, ta không thèm giết con gái người... Nhưng ta lại rất thích cạo sạch tóc trên đầu con gái người, biến nó thành ni cô, cho bỏ thói ép hôn người khác”.

Thiết Đại Kỳ đang mở cờ trong bụng nghe tới đây bỗng đau nhói ruột. Hắn biết Hiều Khê không nói giỡn. Hiều Khê cười rồi dọa thêm: “Chà chà, nếu bị cạo trọc, chắc sẽ khó mọc lại tóc đây. Kinh nghiệm từ lần cạo lông mày ấy nhỉ, Thiết Sa Hạnh”.

Nghe vậy, Thiết Sa Hạnh sợ quá, kêu la thảm thiết: “Cha ơi, cứu con. Nếu bị trọc đầu, con thà chết quách còn hơn”.

Thiết Đại Kỳ xót xa, không dám cưỡng lại, đành làm lũi rời khỏi lễ đường, theo sau là đám vệ sĩ Hải Hưng Bang tiu ngưu như mèo cắt tai.

oOo

Đêm hôm nay lạnh ngắt, như thể là đêm lạnh giá nhất của mùa đông năm nay. Hiều Khê không bật đèn, khiến bóng tối buốt giá chiếm đầy không gian phòng khách. Cô cuộn tròn trên ghế bành, hai tay khoanh chặt trước ngực, thấy rõ hơi lạnh đang thấm dần vào người, len lỏi qua từng thớ thịt. Qua khe cửa phòng ngủ, cô cũng thấy tối om. Bên trong, Lưu Băng cũng không bật đèn. Anh vào đó hơn năm giờ đồng hồ rồi. Im phăng phắc, không một tiếng động, không một lời nói. Sự im lặng thật đáng sợ. Hiều Khê gọi anh ra ăn cơm, nhưng Lưu Băng không hề đáp, dấu chỉ là một tiếng “Không”. Cánh cửa phòng ngủ vẫn khép chặt. Hiều Khê nhìn lên bàn ăn, đồ ăn đã lạnh ngắt. Cô cũng không thấy đói, nên lại cứ ngồi vậy nhìn vào cánh cửa phòng ngủ, không biết phải làm gì.

Mãi lâu sau, cũng không biết là bao lâu nữa, cánh cửa đó mới chịu bật mở. Hiều Khê sung sướng, định chạy tới ôm lấy anh, không ngờ đôi chân cô đã lạnh tới tê cứng, khiến cô ngã nhào xuống đất. Hiều Khê đau điếng, nước mắt đã rướm mi, thật đáng ghét. Sao mình yếu đuối thế nhỉ? Lưu Băng vội chia tay ra kéo cô đứng dậy và ngọt ngào hỏi: “Em thế nào? Ngã đau không?”.

Ôi, thế là cuối cùng anh ấy cũng đã chịu mở miệng. Hiều Khê mừng như mở cờ trong bụng, cô nén đau, nhoẻn miệng cười rõ tươi: “Không, em không sao, bị vấp thôi mà. Anh đói lắm phải không? Để em đi hâm

nóng mọi thứ nhé!”. Nói xong, cô nhanh nhẩu bung thức ăn vào bếp. Lưu Băng ngăn lại, giọng mệt mỏi: “Thôi em, không cần đâu”. Hiểu Khê vẫn đi tiếp, vừa đi vừa nói: “Phải ăn chứ, không thể nhịn đói được đâu. Anh bị đau dạ dày, không nhớ sao? Nếu nhịn sẽ càng đau thêm”.

Lưu Băng cắt ngang: “Anh phải đi đây!”. Anh nói không to, giọng nhỏ nhưng nghe rất rõ. Đó là điều mà Hiểu Khê đang lo sợ. Tay cô run bần, chén nước canh sánh cả ra tay.

Hiểu Khê chậm chậm xoay người lại, chậm rãi đi từng bước nhỏ, chậm rãi đặt lại đồ ăn lên bàn rồi nhìn sang Lưu Băng. Gương mặt anh tái xanh nhưng thái độ rất cương quyết. Cô hiểu anh không nói đùa hoặc bốc đồng. Lòng Hiểu Khê tê tái: “Anh đã quyết định rồi ư?”.

Lưu Băng đáp: “Đúng vậy, quyết định rồi”.

“Anh đã thu dọn hết đồ đạc của anh rồi ư?”.

“Xong hết rồi”.

“Anh có ân hận không?”, Hiểu Khê nài nỉ.

“Không, không có gì phải ân hận”.

“Sao lại không ân hận?”, Hiểu Khê bật khóc, “Có thể bây giờ anh không, nhưng sau này chắc chắn sẽ có. Anh thừa biết mình đã chọn con đường gì. Đó là một cái hố sâu không đáy, chỉ cần sẩy vào sẽ mãi mãi không bước nổi. Nó sẽ hủy diệt cả đời anh, sẽ đập tan mọi mơ ước bấy lâu của anh... Anh sẽ mãi mãi không có được những niềm vui chân thật nhất, sẽ mãi mãi không tìm được những giây phút an lành nhất...”

Lưu Băng xúc động đáp: “Anh xưa nay làm gì có ước mơ, làm gì có an lành, làm sao nói là mất đi được?”.

Hiểu Khê bướng bỉnh: “Nhưng ít nhất anh còn có hy vọng... Nếu anh chọn con đường đó, một chút ít hy vọng cũng sẽ không còn...”. Nước mắt cô vẫn lăn dài: “Chỉ cần anh bước chân vào ngưỡng cửa nhà họ Mục, tiếp nhận chức vị đó, sẽ có vô vàn phiền phức quấn chặt lấy anh không buông tha. Lúc đó anh muốn trốn khỏi nó còn khó hơn lên trời nữa!”.

Lưu Băng nhắm mắt, thở dài: “Anh biết. Em không cần nói nữa”.

“Biết sao vẫn làm?”, Hiểu Khê vẫn không buông tha. Cô đâm vào người anh, vừa đâm vừa khóc: “Anh điên rồi sao? Sao có thể làm vậy?”

Lưu Băng đứng im, không né tránh: “Anh chỉ có mỗi một con đường để đi thôi!”.

Hiểu Khê dùng tay, nói ngay: “Vô lý, không chỉ có một con đường. Anh còn rất nhiều con đường khác có thể đi kia mà. Anh có thể làm bác sĩ, luật sư, hay làm một doanh nhân, làm một nhà nghiên cứu khoa học, thậm chí là một nhà văn, một cảnh sát! Tất cả những con đường này anh đều có thể chọn, tại sao cứ nhất định phải đi theo xã hội đen chứ?”.

Lưu Băng đột nhiên nắm lấy tay cô nói: “Bởi anh không thể đứng nhìn

Thiết Đại Kỳ tiếp tục sống, không thể để yên cho tên sát nhân đã sát hại ông ngoại anh, bác anh, cha mẹ anh, rồi sắp tới có thể là ông nội và chính anh nữa”. Càng nói, Lưu Băng càng giận dữ, đôi mắt rực lửa: “Em có hiểu thế nào gọi là thù hận không?”

Hiểu Khê lấy tay lau nước mắt, lắc đầu nói: “Em không biết, chỉ biết anh rất đau khổ. Và em biết thù hận là con dao hai lưỡi, không chỉ làm cho kẻ thù của anh chảy máu mà chính anh cũng sẽ như vậy...”. Hít một hơi thật sâu, cô nắm lấy tay anh, tha thiết khuyên can: “Cứ xem như anh báo được thù, người khác rồi cũng sẽ đến tìm anh rửa hận. Ân ân tương báo đến khi nào mới được chấm dứt đây?”.

Lưu Băng rút tay mình ra, cương quyết: “Anh không thể nghĩ nhiều như thế”.

Nhìn thái độ của Lưu Băng, Hiểu Khê đã tuyệt vọng lắm nhưng cô vẫn cố gắng khuyên ngăn: “Hay là nhờ cảnh sát?”.

Lưu Băng cười phá lên, như thể lời đề nghị của Hiểu Khê quá nực cười: “Ha... ha... ha, cảnh sát ư?”.

Hiểu Khê đã nín khóc, cô đã cạn kiệt nước mắt, dăm dăm nhìn Lưu Băng: “Chỉ có thể làm như vậy sao? Anh đã suy nghĩ kỹ rồi phải không?”

Lưu Băng buồn rầu nhìn đôi mắt long lanh nước của cô, ngậm ngừng một lát rồi nói: “Đúng vậy”.

Căn phòng chợt tối sầm. Không khí như lạnh buốt hơn. Hiểu Khê thấy rõ người mình đang run lên, khó thở quá. Mãi lúc lâu sau, Hiểu Khê gượng mỉm cười: “Nếu anh đã quyết định rồi, em không muốn nói gì thêm. Nhưng... anh có thể hứa với em một chuyện cuối cùng không?”.

Lưu Băng gật đầu. Hiểu Khê vẫn tiếp tục cười: “Anh hãy ăn bữa ăn của em nấu rồi hãy đi”.

Lưu Băng đọc được nỗi tuyệt vọng trong đôi mắt cô. Hiểu Khê lại phía bàn, mang chỗ đồ ăn vào bếp, vừa đi vừa nói: “Em đi hâm nóng lại, chỉ một lát thôi, nhanh lắm!”.

Trong khi đi vào bếp, cô nghe loáng thoáng Lưu Băng nói: “Hay là... chúng ta... chia tay nhé...!”

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 4

“Cám ơn em nhé, Hiểu Khê!”, chị thư kí Tiểu Vi ngạc nhiên khi thấy cô bung tới một ly cà phê nóng hôi thơm phức.

“Cám ơn em nhé Hiểu Khê!”, chị trưởng phòng họ Trịnh rất hài lòng khi thấy cô mang đến một xấp giấy tờ đã được phô tô đầy đủ.

“Cám ơn Hiểu Khê!”, anh Nam đưa cho cô một xấp tài liệu cần gửi đi.

“Cám ơn Hiểu Khê!”, Mỹ Tuyết tươi cười đón lấy cái bánh hamburger mà

cô vừa mua hộ về.

Tuy vẫn đang là mùa đông giá buốt nhưng mọi người trong tập đoàn Đông Thị đều thấy ấm áp như có gió xuân tràn về. Mấy hôm nay, Hiểu Khê rất quan tâm, rất chăm sóc họ, khiến ai cũng thấy cảm động. Chỉ cần trong khả năng của Hiểu Khê, cô sẽ chịu khó làm ngay lập tức, tận tụy và chu đáo tất cả yêu cầu của họ. Nếu một ngày Hiểu Khê không còn làm ở đây nữa, họ biết làm gì đây. Thế nên tất cả mọi người quyết định sẽ đến phòng nhân sự đề nghị Hiểu Khê được chính thức là thành viên của công ty. Tốt nhất là kí ngay hợp đồng mười năm, để cô hoàn toàn không có cơ hội nghĩ đến những nơi làm việc khác.

Hiểu Khê gõ cửa phòng làm việc của Thiên Phụng. “Mời vào”, Phong nói vắng ra, giọng nhỏ nhẹ.

Hiểu Khê nhẹ nhàng bước vào, đặt một ly trà lên bàn làm việc: “Thiên Phụng, trà của cậu đây”.

Thiên Phụng ngược lên nhìn, hơi ngạc nhiên: “Cám ơn cậu nhé”.

Hiểu Khê cười: “Không có gì. Thiên Phụng này, hôm nay mình cho thêm một ít sôcôla vào trong trà đây. Cậu thử xem sao”.

Thiên Phụng tò mò nhắc tách trà lên, uống một ngụm rồi khen nức nở:

“Ngon quá, rất đậm đà. Hiểu Khê, cậu giỏi thật đấy, nhưng tài như vậy mà làm chân tạp vụ thế này thì tiếc quá”.

Hiểu Khê cười rất tươi: “Cậu thích là được rồi. Mình chỉ lo cậu lúc nào cũng chỉ uống trà sữa, không biết có thấy ngán không? Nếu cậu thích đổi mùi vị khác cứ nói cho mình biết nhé”. Nói xong, cô chào Thiên Phụng: “Nếu cậu không còn việc gì, mình không làm phiền cậu nữa”.

“Khoan đã”, Thiên Phụng gọi lại, “Gần đây mình thấy mọi người ở bên ngoài thoải mái và nhàn nhã lắm, nghe nói cậu làm thay công việc của họ phải không?”.

“Hi... hi, mình chỉ giúp đỡ chút ít thôi”. Hiểu Khê đáp.

“Kể cả việc đánh hộ văn bản sao?”, Phụng thắc mắc.

“Hi... hi, mình hiện giờ là người đánh máy nhanh nhất trong phòng, giúp đỡ họ tý thôi mà”, Hiểu Khê hào hứng đáp.

“Kể cả việc đi đóng tiền điện, tiền nước sao?”. Phụng đầy ngờ vực.

Hiểu Khê đáp: “Trời ơi, vận động cho giãn xương cốt thôi”.

Phụng vẫn căn vặn: “Kể cả việc đến nhà Tiểu Vy giúp nấu cơm, giặt đồ, chăm sóc con nhỏ sau khi tan việc sao?”.

Hiểu Khê nhìn Phụng đầy thán phục: “Kể cả chuyện này mà cậu cũng biết sao? Giỏi thật đấy!”.

Thiên Phụng nhíu mày, khó hiểu: “Hiểu Khê, thật ra cậu muốn gì? Cậu tự dằn vò tới kiệt sức hay sao?”.

Hiểu Khê cười gượng: “Làm gì có, mình chỉ vui vẻ khi được giúp đỡ người khác...”.

Thiên Phụng cắt ngang cô, “Tối nay bác Đông nhắn cậu đến ăn cơm”.

Hiểu Khê ngập ngừng: “Không được, mình đã hứa với chị Tiểu Vy tối nay đến chị ấy rồi”.

Thiên Phụng liền nhắc điện thoại lên, gọi ngay: “Tiểu Vy phải không? Hiểu

Khê tối nay bận việc không đến chỗ chị được”.

Hiểu Khê kinh ngạc trước hành động của Thiên Phụng: “Sao cậu lại... cậu?”.

Thiên Phụng đứng dậy, mặc áo khoác: “Cũng đã đến giờ rồi. Chúng ta đi thôi”.

Hiểu Khê sợ hãi, lùi hẳn về một góc phòng: “Không, mình không đi đâu”.

Thiên Phụng mặc kệ Hiểu Khê phản đối, cứ nắm chặt tay cô kéo ra khỏi phòng.

Hiểu Khê cầm đôi đũa lên, nhìn vào bát đồ ăn đầy ắp của mình. Cô thấy không tự nhiên tí nào. “Hiểu Khê, cháu ăn nhiều nhé, trông cháu dạo này ốm quá!”. Bác Đông gấp ngay một chiếc đũa gà to vào trong bát của Hiểu Khê. Nom bác Đông rất lo lắng cho cô.

Hạo Tuyết rói rít nói: “Đúng thế, chị Hiểu Khê gầy đi nhiều quá! Cầm nhọn hẳn kìa!”.

Hiểu Khê bật cười: “Thế là kế hoạch giảm cân của chị thành công rồi đấy. Em xem chị có đẹp hơn xưa nhiều không?”.

Hạo Nam nhìn cô, nói chen ngang: “Chẳng đẹp hơn chút nào”.

Hiểu Khê không hề bực bội, chỉ dụi dụi nhìn về phía Giản Triệt, cất giọng tìm đồng minh: “Anh Hạo Nam sao thế? Anh Giản Triệt nói đi, có phải gầy hơn một chút sẽ đẹp hơn không?”.

Giản Triệt nhìn cô thật lâu, rồi từ tốn đáp: “Chỉ cần em thấy vui, thế nào cũng được”.

Hiểu Khê mím chặt môi, nhìn xuống đất.

Bác Đông thở dài: “Mọi người đều biết chuyện của Lưu Băng rồi. Hiểu Khê này, cha của Lưu Băng mất, tại sao cháu không báo cho mọi người hay?”.

Hiểu Khê luống cuống, ấp úng: “Bởi vì... à... là vì...”.

Hạo Tuyết đột nhiên nhớ ra: “Mục đại nhân mất rồi, vậy anh Lưu Băng sẽ trở thành người kế thừa của Liệt Viêm Đường, đúng không?”

“Đúng thế”, Hạo Nam nhìn chằm chằm vào Hiểu Khê: “Báo chí và truyền hình đều đăng tin về chuyện Mục Lưu Băng đã chính thức làm người kế nghiệp của gia tộc”.

Hạo Tuyết thán phục: “Chao ôi, anh Lưu Băng ghê gớm quá nhỉ!”.

Nhìn vẻ mặt buồn thiu của Hiểu Khê và thái độ vô thức của cô khi đang trộn thức ăn trong bát, bác Đông thông cảm nhắc: “Hạo Tuyết! Im nào con. Đừng nói nữa”. Rồi bác quay sang hỏi Hiểu Khê: “Hiểu Khê, cháu làm gì thế?”

Hiểu Khê giật mình, bối rối đáp: “Dạ... cháu đang nghiên cứu... nghiên cứu xem sao mấy món này ngon như thế... Cháu định nhìn kỹ hơn...”.

Bác Đông thương hại, nói: “Cháu đến đây ở với bác nhé!”.

Hiệu Khê ngạc nhiên, ngẩng lên hỏi: “Bác nói gì cơ?”.

Bác Đông ôn tồn: “Hiện cháu sống một mình, bác không yên tâm đâu. Hay là cháu cứ đến đây ở, mọi người có điều kiện quan tâm tới nhau hơn. Cũng tốt hơn chứ”.

Hiệu Khê lắc đầu, cô không muốn bị thương hại: “Không sao đâu ạ! Không cần đâu ạ! Cháu vẫn ổn mà”. Hiệu Khê ra vẻ tươi cười, thanh minh: “Cháu sống một mình rất thoải mái, không có chuyện gì đâu ạ. Với lại, trước khi sống cùng Lưu Băng, cháu cũng sống một mình thôi ạ...”. Đôi mắt cô vụt trông vắng: “Bây giờ xem như cháu trở lại với cuộc sống trước kia thôi”.

Thấy mọi người im lặng nhìn mình, Hiệu Khê cất cao giọng bông đùa: “Mọi người ngại gì thế? Sống một mình cũng rất an toàn mà. Bác đừng quên là cháu còn có biệt danh thiên hạ đệ nhất vô địch Minh Hiệu Khê đây!”.

Bác Đông vẫn lo lắng: “Bác nghe nói người của Hải Hưng Bang gần đây rất hay gây chuyện với Liệt Viêm Đường, rất nhiều người chết và bị thương. Cháu chỉ có mỗi một mình... sợ rằng...”.

Hiệu Khê sợ hãi: “Sao ạ? Có nhiều người chết và bị thương ạ?...”. Bao ngày qua, Hiệu Khê không xem ti vi và đọc báo, nên không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

Hạo Nam thừa nhận: “Đúng là mấy ngày qua, Hải Hưng Bang và Liệt Viêm Đường công kích nhau dữ dội, hàng ngày cũng có người bị thương hoặc chết...”.

“Cháu phải về rồi ạ!”. Hiệu Khê bỗng đứng phắt dậy, nét mặt đầy lo lắng, “Cháu nhớ ra còn một số việc chưa làm xong, bài tập ở trường, quần áo ở nhà, còn chưa thay cả drap trải giường nữa...”.

Hạo Nam bất bình, lớn giọng: “Minh Hiệu Khê. Em tưởng cứ bịt chặt tai, nhắm mắt thì mọi chuyện sẽ không xảy ra sao? Em đúng là kẻ nhạt gan. Thật chán quá. Còn đâu một Hiệu Khê dũng cảm nhỉ?”.

Hiệu Khê cứ phớt lờ như không nghe thấy, ra sức cười tươi và nói: “Bữa cơm hôm nay thật là ngon, cháu cảm ơn bác Đông nhiều. Thôi cháu phải về đây, chào bác Đông, chào anh Giản Triệt, chào Phong, chào Hạo Tuyết nhé!”. Chỉ riêng có Hạo Nam là Hiệu Khê không chào, cô mỉm cười chào tất cả mọi người trước khi ra về.

Bác Đông vội vã chạy theo, gọi với theo: “Hiệu Khê, để bác cho người đưa cháu về”.

Nhưng Giản Triệt đã mặc xong áo khoác, đuổi theo kịp giành với bác Đông: “Bác cứ để cháu tiễn Hiệu Khê ạ”.

Không khí trong phòng ăn trầm lắng hẳn. Hạo Tuyết vẫn chưa hiểu chuyện gì, cứ nhìn quanh, hy vọng ai có thể giải đáp thắc mắc của cô bé. “Sao thế ạ? Sao thế ạ? Sao chị Hiệu Khê đột nhiên lại bỏ về thế ạ?”. Không ai đáp. Hạo Nam giận dữ đứng dậy bỏ ra ngoài. Thiên Phụng vờ không nghe thấy gì, chậm rãi ăn tiếp. Bác Đông cũng từ bên ngoài đi vào, chậm rãi ngồi xuống, chẳng ai thèm để ý đến câu hỏi đó.

Trên đường về nhà, Hiệu Khê chỉ ngồi lặng im, ngắm bóng đêm lướt nhẹ ngoài cửa sổ xe. Cứ như vậy khoảng cách tới nhà cứ ngắn dần, Hiệu Khê

thấy lòng rất bất an. Khi Giản Triệt đậu xe, bỗng phát hiện thấy cô đang co rúm người như một con mèo con. “Hiểu Khê, đến nhà rồi”, Giản Triệt gọi. Hiểu Khê giật mình: “Thế à, đến rồi ạ. Cảm ơn anh” và ra sức mở cửa xe nhưng không tài nào mở được. Cô cười gượng gạo: “Em thật vô dụng, cả cửa xe cũng không biết mở”.

Giản Triệt lo ngại nhìn cô: “Em sao thế, Hiểu Khê?”. “Có gì đâu ạ?”, Hiểu Khê vẫn tiếp tục cố gắng đẩy cánh cửa. “Cửa làm sao thế nhỉ, sao không mở được?”.

Giản Triệt với người, chỉ tay vào nắm cửa, nhỏ nhẹ chỉ cô. “Em phải mở ở đây mới đúng”.

Hiểu Khê cười to: “Ôi trời, em mới ngu ngốc làm sao, đến cả cửa mà cũng không mở được! Ha...ha... ha... Em thật là một kẻ ngu ngốc!”. Cô cười như thể đây là chuyện buồn cười nhất trên thế giới, cười nghiêng ngả, cười đến chảy cả nước mắt.

Giản Triệt thấy vậy, rất đau xót, anh ôm chầm lấy cô, vỗ lên vai động viên: “Hiểu Khê! Em đừng như thế...”. Vòng tay Giản Triệt thật ấm áp, nó đã làm tan biến hết những cố gắng kiên cường gượng ép trong cô.

Hiểu Khê từ từ dựa vào anh, thút thít: “Anh Giản Triệt ... em không muốn về nhà... ở đó vắng vẻ quá... không có cái gì cả...”.

Giản Triệt vẫn nhẹ nhàng vỗ vai cô, xót xa. “Đừng bỏ em lại một mình... em không có ai bên cạnh cả...”.

Nước mắt của Hiểu Khê bắt đầu thấm ướt áo anh. “Em thật vô dụng, phải không anh? Em rất sợ phải sống một mình...”

oOo

Tại ký túc xá của Giản Triệt. Anh bung ra một ly nước nóng hồi, khẽ khàng đặt vào tay cô, giục giã: “Em uống đi”.

Hiểu Khê nhấp thử một ngụm, khẽ thốt lên: “Là sôcôla à?”.

Giản Triệt cười: “Cả tối nay, em có ăn gì đâu, chắc là đói lắm. Em uống ly sôcôla này trước, anh sẽ đi làm ít đồ ăn ngay”.

Cô lắc đầu, “Không cần đâu ạ”.

Giản Triệt đứng dậy, rất cương quyết, không để cho cô có cơ hội từ chối, “Cơm chiên Dương Châu nhé?”. Giản Triệt đi vào bếp, Hiểu Khê nằm dài trên salon màu trắng, người phủ một tấm chăn. Chỉ một lát sau, cô ngửi thấy mùi thơm từ nhà bếp bay ra. Uống cạn ly sôcôla nóng, Hiểu Khê thấy tinh thần phấn chấn hơn.

Đây là lần thứ hai cô đến nơi ở của Giản Triệt. Trong nhà, mọi thứ vẫn sạch sẽ, ngăn nắp, như chính chủ nhân của chúng. Giản Triệt luôn tạo cho người khác ấn tượng thật thoải mái, dễ chịu. Chả bù cho Hiểu Khê, từ khi Lưu Băng bỏ đi, nhà của cô bừa bãi như một cái ổ chuột. “Cơm chiên Dương Châu có rồi”, Giản Triệt vừa reo lên, vừa bung tới một đĩa đầy ắp thức ăn, ngào ngạt hương thơm. Đĩa cơm hấp dẫn tới mức Hiểu Khê vừa

nhìn thấy đã thấy còn cào trong bụng. Cô nuốt nước miếng, phát hiện thấy mình đói meo. Hiểu Khê cầm lấy cái thìa từ tay Giản Triệt, hấp tấp xúc từng miếng to cho vào miệng, vừa ăn vừa tấm tắc khen: “Ngon quá... ngon thật đấy...”. Chả mấy chốc, cô đã ăn sạch đĩa cơm, rồi lại uống hết bát canh ngon lành mà Giản Triệt vừa làm.

No nê xong, Hiểu Khê vỗ cái bụng căng tròn, thư thái nằm dài trên salon, nhìn Giản Triệt, thắc mắc: “Sao anh nậy được cơm chiên Dương Châu thế? Ngon quá đi mất. Anh làm như thế nào?”.

Giản Triệt cười tủm tỉm: “Anh chỉ làm đúng theo sách thôi”.

“Sao kia?”, Hiểu Khê ngạc nhiên, “chỉ làm theo sách mà có thể làm được ngon thế sao? Nếu anh quyết tâm theo đuổi ngành ẩm thực thì sẽ có vô số đầu bếp bị thất nghiệp đấy”.

Giản Triệt cười, cốc nhẹ lên trán cô: “Phô trương quá đấy. Không phải em cũng nấu ăn rất ngon sao?”

Gương mặt Hiểu Khê chột bùng sáng, giọng cô đầy tự hào: “Anh Giản Triệt, anh có biết em đã tốn bao nhiêu mồ hôi và nước mắt để nấu ăn được không? Từ nhỏ, mẹ em đã phản đối ba, không cho em học võ cả, vì sợ con gái mình sẽ trở nên thô lỗ, không ai thèm lấy. Vì không muốn mọi người nghĩ rằng con gái mình không biết làm gì, mẹ đã bắt em học nấu ăn, thậm chí còn học của những sư phụ khó tính nhất. Chỉ cần thầy không hài lòng, thế nào em cũng bị phạt, nhẹ thì không được ăn cơm, nặng thì bị mẹ đánh”.

Hiểu Khê nhìn Giản Triệt đầy ngưỡng mộ: “Em chỉ là một chú chim ngọc ngách, học hàng trăm hàng ngàn lần cũng chỉ bay được một tác cao. Chả bù anh Giản Triệt đập cánh một cái đã ở tít trên mây rồi!”

Giản Triệt cười sáng khoái, vỗ lên vai cô: “Em sắp biến thành sáo nịnh hót rồi đấy”.

Hiểu Khê ra sức phản đối: “Đâu có, em chỉ nói thật thôi. Em dám lớn tiếng nói cho cả thế giới biết, anh Giản Triệt là người mà em ngưỡng mộ nhất...”. Bỗng cô hơi lặng người lại: “Còn em thì chẳng làm được gì cả... Em không thay đổi được gì cả... Thật ra em cũng đã rất cố gắng rồi... Anh Giản Triệt, giá như em có được một ít khả năng như anh thì tốt biết mấy...”.

Giản Triệt nhìn cô: “Em có biết anh cũng đã từng học võ không?”

Hiểu Khê mở to mắt thích thú: “Ồi, em không biết gì cả. Thật thế sao? Anh học những loại võ gì rồi?”.

Giản Triệt mỉm cười: “Cái gì cũng học hết rồi. Muốn thử sức không nào?”.

Hiểu Khê gật đầu liên tục. Nom cô thật hào hứng, cũng may những muộn phiền ban nãy đã tạm thời tan biến. Để Hiểu Khê được vui, Giản Triệt đứng dậy đi ngay một bài quyền. Động tác của anh vừa rắn rỏi vừa uyển chuyển, thật đẹp. Bài quyền kết thúc bằng một động tác điều tiết lại hơi thở, Giản Triệt ngồi xuống cạnh Hiểu Khê, hỏi: “Em thấy thế nào?”

“Vị pháp sư thiếu lâm nào đã dạy cho anh bài quyền này thế?”,

Hiểu Khê đầy kinh ngạc. “Sư phụ Lâm Chính Hùng đấy”, anh đáp.

“Sao kia? Lâm sư thúc ư?”, Hiểu Khê thật bất ngờ vì Lâm sư thúc chính là sư đệ của cha cô, công phu cũng rất cao cường.

Giản Triệt cười: “Sao thế? Có phải em thấy anh học tệ quá không?”.

Hiệu Khê lắc đầu quầy quậy: “Sao anh lại nói thế, các đường quyền của anh cũng rất đẹp rất đúng thế, chỉ là... hình như vẫn chưa thoát lên được cái uy của bài quyền...”.

Giản Triệt cười to: “Lâm sư phụ cũng nhận xét như thế đấy. Em có biết anh đã phải mất bao lâu để học bài quyền này không?”.

“Gì cơ?”, Hiệu Khê tròn xoe mắt kính ngạc.

Giản Triệt nhắc lại: “Đúng một năm ròng đấy”.

“Không thể nào! Thật vô lý. Làm gì khó đến vậy”, Hiệu Khê cãi.

Giản Triệt cười: “Ngốc ơi, anh nói dối em làm gì. Còn em học bài quyền này trong bao lâu?”

Hiệu Khê nhanh nhẩu đáp: “Ba ngày”.

“Khó thế mà chỉ học trong ba ngày thôi ư?”, đến lượt Giản Triệt kính ngạc.

Hiệu Khê ưỡn ngực tự hào: “Em học bài này khi mới lên bảy tuổi. Năm đó em múa xong bài quyền, ai cũng khen đấy. Mọi người đều bảo em là ‘thiên tài võ thuật’, ‘kỳ tài võ học’. Không cần biết là đường quyền gì, binh khí gì, chỉ cần em thấy qua luyện qua, nhất định là thành công! Từ nhỏ đến lớn, em đánh nhau với người khác chưa bao giờ bị thua. Trước khi em đến đây còn đánh với Lâm sư thúc nữa, không phân thắng bại”.

Giản Triệt tươi cười: “Ừ nhỉ, anh quên mất em là một nữ đại hiệp”.

Hiệu Khê cũng thấy ngượng ngùng: “Có phải em kiêu ngạo rồi không nhỉ?”.

Giản Triệt cười, lắc đầu: “Em thấy không, có nhiều chuyện ngược nhau như thế đấy. Có lúc em chẳng cần tốn công sức gì cũng có thể hoàn thành nó thật xuất sắc. Nhưng cũng có lúc em phải nỗ lực rất nhiều mới có thể làm nên chuyện, và cũng có lúc dù em có dốc hết hết sức lực cũng không thể làm mọi việc được giống theo ý mình”. Ánh mắt của anh nhìn cô ôn hòa: “Có một số việc em có thể thay đổi được, nhưng cũng có một số việc em không thể nào đoán trước được nó sẽ thay đổi thế nào đâu!”.

“Giống như... Đờng... phải không ạ?”, Hiệu Khê ngẫm nghĩ rồi hỏi.

“Và cũng giống như Lưu Băng vậy”, Giản Triệt nói tuốt luôn vấn đề mà Hiệu Khê đang trốn tránh.

Cô lại thấy người rất lạnh, liền xiết chặt khăn quàng: “Ý anh là... Lưu Băng được sinh ra trong hoàn cảnh như thế, đã sống và lớn lên trong hoàn cảnh như thế... nên khi với tình hình như vậy... lựa chọn của anh ấy... cũng chỉ có thể là như vậy... có phải không?”.

Giản Triệt trầm giọng: “Chuyện của Lưu Băng, anh cũng không biết tại sao cậu ấy chọn lựa con đường như vậy. Nhưng anh tin rằng, nếu có thể lựa chọn con đường khác, cậu ấy nhất định không quay về phục vụ cho Liệt Viêm Đường”.

Trái tim của Hiệu Khê bị thất lại, nước nỡ như chiếc khăn quàng đang bị cô dày vò trong tay.

“Không cần biết lý do gì, em vẫn không muốn nhìn thấy anh ấy như thế...” , Hiệu Khê nói khẽ, rồi cô vứt chiếc khăn xuống, quay sang Giản Triệt cầu cứu: “Anh nói đi, em phải làm gì bây giờ?”.

Giản Triệt lắc đầu, “Ý em muốn nói là ngăn cản Lưu Băng không làm chủ của Liệt Viêm Đường phải không? Anh chịu thôi, hết cách. Ngay cả Lưu Băng cũng không có cách nào cả”. Hiểu Khê buồn bã rút tay ra khỏi tay Giản Triệt.

Tiếng Giản Triệt đều đều: “Tuy anh không hiểu nhiều về xã hội đen, nhưng cũng biết trước mặt Lưu Băng hiện đang có một con hổ dữ chực vồ lấy cậu ấy đòi ăn thịt. Cậu ấy muốn chạy cũng không được, chỉ còn cách nắm lấy binh khí, chống trả nó mới có đường sống”. Anh nắm chặt tay Hiểu Khê, dặn dò: “Nhưng em không nên tuyệt vọng, có nhiều việc nằm ngoài dự kiến con người. Chỉ cần chúng ta nỗ lực nắm bắt cơ hội... cũng không phải không có hy vọng đâu!”.

Mắt Hiểu Khê sáng lên: “Thật không ạ?”.

Giản Triệt cũng ân cần nhìn cô: “Thật mà”. Hiểu Khê thấy người ấm áp hẳn. Được Giản Triệt động viên, cô thấy trái tim mình như dần nóng lại.

Đêm đã rất khuya. Hiểu Khê vẫn mơ màng trên salon. Giản Triệt nhẹ nhàng lay tỉnh cô, “Hiểu Khê... Hiểu Khê... Anh đưa em về nhà ngủ nhé?”.

Giọng Hiểu Khê ngái ngủ: “Không đâu”.

Giản Triệt lắc lắc cô: “Vậy để anh bế em sang phòng khác nhé?”.

Hiểu Khê vẫn lơ mơ trong cơn buồn ngủ: “Không... em ở đây cơ... ở đây... có anh. Em... không... muốn một mình”.

Đêm càng khuya. Hiểu Khê gối đầu vào chân Giản Triệt, ngủ vùi. Thỉnh thoảng cô cựa quậy người, khiến chiếc khăn quàng luôn rơi xuống. Và mỗi lúc như vậy lại luôn có một cánh tay kịp thời nhặt chiếc khăn quàng lên, nhẹ nhàng đắp cho cô...

Sáng hôm sau, Hiểu Khê vừa bước vào lớp đã đụng ngay Tiểu Tuyền, cô ta la lớn: “Hiểu Khê! Sao cậu lại đến đây?”.

Hiểu Khê ngạc nhiên: “Sao thế? Tớ không được đến đây ư?”

Ngay lập tức, một nhóm các bạn gái vội vây quanh, cô hỏi dồn dập: “Sao cậu lại ở đây?”.

Cô gái A phẫn nộ: “Cậu làm cho bọn mình thất vọng quá”.

Cô gái B nghi hoặc: “Lẽ nào tin đồn là có thật?”.

Cô gái C buồn bã nhìn cô: “Hiểu Khê, mình thấy hình tượng của cậu bị sụp đổ”.

Cô gái D phẫn khích hỏi: “Mau lên, kể cho bọn tớ nghe đi!”.

Hiểu Khê ngẩn cả ra, ngơ ngác hỏi: “Tớ làm sao kia?”

Không hiểu cô đã làm gì khiến nhiều người giận dữ đến như vậy. Cô không hiểu nổi, liền đưa mắt cầu cứu Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền thở một hơi thật dài, lấy tờ tạp chí đang để trên bàn đem đến trước mặt cô: “Cậu tự xem đi”. Đó là tờ tạp chí của trường cô.

Trên trang bìa tạp chí là hình ảnh cô và Giản Triệt đi cùng nhau, khi Giản Triệt đưa cô về nhà vào sáng sớm nay. Trên tấm hình có đề hai hàng chữ lớn: “Minh Hiểu Khê vui tình mới, đêm không về nhà. Mục Lưu Băng bị bỏ rơi, bị trọng thương!”.

Hiểu Khê kinh ngạc sững sờ, tay cô bắt đầu không làm chủ được nữa, run lên bần bật. Tờ tạp chí rơi xoạch xuống sàn đất như chiếc lá trong gió run lên bần bật... Tiểu Tuyền giải tán đám nữ sinh đang vây lấy Hiểu Khê, nắm tay kéo cô ra ngoài lớp, đến một góc vắng.

Tiểu Tuyền thăm dò: “Cậu vẫn không hề biết chuyện gì à? Từ trưa hôm qua, đài truyền hình đã liên tục đưa tin Lưu Băng bị ám sát đang cấp cứu trong bệnh viện đấy”.

Hiểu Khê sững sờ nhìn bạn: “Cậu nói gì... Thật thế không?”.

Tiểu Tuyền kinh ngạc: “Hiểu Khê, lẽ nào cậu bị mù, bị điếc sao? Hiện giờ tất cả các kênh truyền hình và báo chí đều đăng tin này. Lẽ nào cậu đã chia tay với Lưu Băng thật rồi sao? Chuyện lớn như thế mà cậu cũng không biết sao?”.

Hiểu Khê nắm chặt lấy tay cô, khẩn khoản: “Lưu Băng... thế nào rồi?”.

Tiểu Tuyền bị tay Hiểu Khê túm chặt tới phát đau, phải hét toáng lên. Sức khỏe của Lưu Băng thật khác thường: “Tớ, tớ không biết. Có báo nói Lưu Băng đã chết rồi, có báo nói rằng anh ấy vẫn đang cấp cứu, chưa thoát khỏi nguy hiểm, cũng có báo nói anh ấy không hề bị thương gì... Tớ cũng không biết báo nào đúng, báo nào sai... ! Ôi đau quá!”

Hiểu Khê dùng hết sức túm chặt tay bạn: “Lưu Băng đang nằm ở bệnh viện nào, cậu mau nói đi!”.

Tiểu Tuyền đau tới ứa nước mắt: “Để tớ nói... Cậu đừng túm chặt thế, tớ đau lắm!”.

Hiểu Khê giận dữ quát to: “Nói nhanh lên!”.

“Bệnh viện Quang Du. Lưu Băng đang ở bệnh viện Quang Du!”. Tiểu Tuyền thì thào.

Đầu Hiểu Khê chợt trống rỗng, mọi suy nghĩ của cô chỉ hướng về Lưu Băng, cô bỏ chạy thực mạng. Tiểu Tuyền lạch bạch đuổi theo sau: “Cậu đừng chạy nhanh như thế chứ! Cậu như thế hoàn toàn...”, rồi ôm ngực thở dốc. Ôi trời, sao Hiểu Khê chạy nhanh như thế nhỉ, tốc độ biến mất của cô ấy còn nhanh hơn cả tốc độ truyền thanh, khiến Tiểu Tuyền không kịp báo rằng, bệnh viện Quang Du hiện đang được cảnh sát canh phòng nghiêm ngặt. Hiểu Khê làm sao có thể vào được bên trong đây?...

Trong bệnh viện Quang Du đang rất hỗn loạn.

Một bệnh nhân vừa được cấp cứu, toàn thân còn quấn kín băng trắng muốt, khi đưa qua phòng chăm sóc đặc biệt, đột nhiên vùng dậy, lao ra khỏi giường bệnh, chạy về phía phòng cấp cứu. Trước cửa ra vào, cảnh sát và vệ sĩ đang đứng dày đặc.

“Bệnh nhân kia, chạy đi đâu?”, các cô y tá hét âm lên vì sợ hãi, vừa la hét vừa đuổi theo sau, “Anh gì ơi, không được chạy lung tung”. Bọn họ kinh ngạc vì chưa bao giờ gặp phải một bệnh nhân bị trọng thương mà lại khỏe đến thế. Chẳng phải anh ta vừa bị nổ bình ga đó sao?

Bệnh nhân trọng thương như một tia xoẹt điện lao thẳng vào đám cảnh sát và vệ sĩ đó, cổ lách người bằng được tới cửa phòng bệnh, nắm lấy tay nắm cửa. Xoay một phút, anh ta đã lọt vào bên trong. Tất cả chỉ mất ba giây. Cảnh sát và vệ sĩ đứng ngoài không ngờ nổi có một tên sát thủ nhanh nhẹn đến thế, họ chẳng kịp phản ứng gì. Đợi đến khi họ trấn tĩnh ra, tên sát thủ đã lọt được vào trong phòng bệnh rồi.

“Nguy hiểm!”

“Cẩn thận”.

“Giơ hai tay lên không được động đây”.

“Chúng tôi bắn đây!!!”

Một loạt các tiếng kêu lần lượt được phát ra...

Cảnh sát tay cầm súng nhắm thẳng vào tên sát thủ vừa đột nhập vào phòng bệnh. Ngón tay được đặt sẵn vào cò súng, chỉ cần anh ta có chút cử động gây nguy hiểm cho người đang nằm trên giường bệnh kia, đạn sẽ được bắn ra không một chút thương xót. Nhưng mà...

Cảnh sát tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Chỉ thấy tên sát thủ người quần đùi băng trắng kia từ từ đưa tay không tác sát lên đầu, đôi mắt của anh ta xuyên qua các dải băng y tế nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xanh xao, phờ phạc của Lưu Băng trên giường bệnh.

“Anh là ai? Anh muốn làm gì?”, cảnh sát hô to.

Một trong những cô y tá vừa chạy đuổi theo trả lời thay: “Đây là bệnh nhân bị thương trong vụ nổ khí gas được xe cấp cứu đưa đến ạ!”

“Vụ nổ khí gas?”, mắt Lưu Băng nhìn thẳng vào người đang quần đùi băng trắng kia, bất thần anh ta giật hết các ống các dây xung quanh mình, nhảy xuống giường bệnh lao đến bên tên sát thủ: “Em bị thương rồi sao?”. Do sức anh ta còn quá yếu, mới đi được hai bước đã thấy toàn thân bủn rủn, ngã nhào xuống đất...

Tên sát thủ vội vàng lao về phía trước, hai tay đỡ lấy người bệnh...

“Nguy hiểm quá!”. Cảnh sát định bấm cò, làm nhiệm vụ của mình.

Đồng đang đứng gần đó chợt ngăn cản: “Đừng bắn. Cô ấy là người yêu của thiếu gia nhà chúng tôi”.

“Sao?”, cảnh sát ngạc nhiên đến nỗi suýt rơi súng xuống đất. Trên đời này làm gì có cô gái nào dùng phương pháp như thế để vào thăm người yêu chứ?

“Cô Đồng, cô không gạt chúng tôi đấy chứ? Nếu lỡ để xảy ra chuyện gì, trách nhiệm của chúng tôi sẽ lớn lắm!”, một cảnh sát nghi ngờ hỏi.

Đồng mỉm cười nói: “Mọi người cứ nhìn đi”. Quả thật, cảnh sát nhìn thấy Lưu Băng và tên sát thủ đó từ nãy giờ vẫn ôm nhau thắm thiết. Lưu Băng nhắm nghiền mắt, đôi tay ôm lấy tên sát thủ. Dù anh đang bị trọng thương, khuôn mặt xanh xao nhưng đang ngời hạnh phúc.

Đông ra hiệu cho cảnh sát và người của Liệt Viêm Đường rời khỏi phòng bệnh, để cho Mục thiếu gia và sát thủ được ở lại với nhau...

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 5

Hiểu Khê lại được ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người Lưu Băng. Cô dụi đầu vào lòng anh. Từ khi anh bỏ đi, cô đã nếm trải được nỗi cô đơn khủng khiếp mà trước đó cô chưa từng thấu hiểu.

Tay cô đặt nhẹ lên lưng anh, cảm nhận được hơi ấm cơ thể của anh. Cô áp khuôn mặt mình vào ngực anh, để nghe tiếng đập trái tim anh... Hiểu Khê cười. Lúc này, cô không muốn bận tâm đến bất cứ việc gì, chỉ cần biết Lưu Băng còn sống, chỉ cần biết mình đang được ở bên cạnh anh, như thế đã đủ khiến cô thấy hạnh phúc. Tất cả mọi thứ khác, cô không cần biết đến nữa... Lưu Băng đỡ cô dậy, vẻ mặt đầy lo lắng kiểm tra khắp cơ thể của cô: “Em bị thương phải không?”

Hiểu Khê vẫn giữ chặt lấy Lưu Băng, dụi đầu vào ngực anh, dịu dàng đáp: “Em làm sao mà bị thương được? Em là Hiểu Khê thiên hạ đệ nhất vô địch kia mà!”

Lưu Băng vẫn không yên tâm: “Thế còn vụ nổ khí gas...”

Hiểu Khê khúc khích cười: “Anh không biết ở bên ngoài hiện đang có bao nhiêu là cảnh sát đâu. Họ không cho em vào trong. Không có cách nào khác, em đành tự mua băng y tế quấn mình lại rồi nhảy vào một chiếc xe cấp cứu để vào được bệnh viện thôi”.

Lưu Băng nói: “Em có biết như thế sẽ nguy hiểm lắm không? Lỡ cảnh sát nổ súng thì sao?”

Hiểu Khê tủi thân nhìn anh: “Nhưng mà... nếu không làm như thế, làm sao em có thể gặp được anh đây?”

Người Lưu Băng hơi run, anh mím chặt môi, nhìn cô lạnh lùng: “Em... gặp anh... để làm gì?”

Câu nói này của Lưu Băng đã thức tỉnh Hiểu Khê, cô thất sắc nói: “Ôi em quên mất, anh đang bị thương nặng, sao bắt anh phải ngồi dậy. Em thật ngốc! Anh... mau quay lại giường bệnh ngay!”. Vừa nói, cô vừa đỡ anh về giường bệnh của mình. Cô phải tốn nhiều công sức lắm mới đỡ được anh nằm xuống. Sau đó cô nhìn quanh, “Bác sĩ đâu rồi? Tại sao không có bác sĩ? Ban nãy anh xuống giường bệnh như thế, không biết có ảnh hưởng gì đến sức khỏe của anh không nữa?”

Cô cứ đi vòng quanh giường bệnh, miệng nói liên hồi: “Ở đâu nhỉ? Sao em không thấy nhỉ?”. Cô cúi người xuống, nhìn xuống gầm giường bệnh, “lẽ nào ở dưới này, hình như cũng không có...”

Lưu Băng nhìn cô như nhìn một người bị mất trí: “Trời ơi, em làm gì thế?”

Em tưởng bác sĩ trốn ở dưới đó ư?”

Hiều Khê mở to mắt: “Trông em giống người điên lắm sao?”

Lưu Băng không đáp, nhưng ánh mắt của anh đã thừa nhận.

Hiều Khê chớp mắt, thanh minh: “Em đang tìm cái chuông gọi bác sĩ. Bệnh viện nào chả có chuông đó? Gia đình em ai cũng khỏe mạnh, chưa có ai phải vào bệnh viện cả, nên em không biết cái chuông đó đặt ở đâu...”

“Anh không sao, không cần gọi bác sĩ đâu”. Lưu Băng ngắt lời cô.

Hiều Khê lắc đầu: “Nếu không nặng, sao anh phải vào bệnh viện chứ? Vết thương của anh nhất định rất nghiêm trọng, em còn nghe nói là...”

Cô lo lắng nhìn Lưu Băng: “Anh bị thương ở đâu thế? Có đau lắm không anh?”.
Hiều Khê xót xa, kiểm tra một lượt người anh: “Khuôn mặt anh xanh xao quá, chắc là đau lắm hả anh? Anh đau ở đâu? Bác sĩ nói có nặng không? Anh có...”

“Em quan tâm đến anh ư?” Lưu Băng ngắt lời của cô.

Hiều Khê gặt đầu.

“Tại sao?”, giọng anh là lạ, “Không phải chúng ta đã chia tay rồi sao?”

“Chia tay?...”, Hiểu Khê ngơ ngác, cứ nghiêng đầu lăm bắm một mình:

“Chúng ta chia tay rồi à? Khi nào nhi? Sao em không nhớ nhi? Có phải anh đã nhớ nhầm rồi không?”

Giọng của Lưu Băng trầm hẳn xuống: “Khi anh rời khỏi nhà của em, anh có nói...”

Hiều Khê chớp chớp mắt: “Như thế đã tính là chia tay rồi ư?... Nhưng em có đồng ý lời đề nghị của anh đâu!”

Lưu Băng nhìn Hiểu Khê không chớp mắt. Đôi mắt cô rực sáng, đầy quyết tâm. Anh biết cô không đùa. Anh nín thở, để mặc trái tim mình cảm nhận luồng không khí ấm áp đang bao trùm khắp gian phòng.

“Hiều Khê!”, cuối cùng Lưu Băng đã không thể kìm chế được, đành ôm chầm lấy cô, quên cả mình đang bị thương nặng. Anh ra sức ôm thật chặt, bằng tất cả sức lực mà mình đang có. Khuôn mặt của anh tựa sát má cô.

Hơi thở nóng bỏng. Lưu Băng thốt lên đầy sung sướng: “Hiều Khê... anh cứ ngỡ em sẽ không bao giờ đến gặp anh nữa... Anh cứ ngỡ em sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa... Anh không hề mất em, phải không? Anh không dám để cho em biết rằng, thật ra anh...”

Hiều Khê nhắm nghiền mắt, tận hưởng vòng tay của anh. Ở trong vòng tay đó, cô thấy lòng mình thật ấm áp. Cô bất chấp mọi thứ để đi giành lấy hạnh phúc cho riêng mình... Cô chỉ muốn mình mãi mãi trong vòng tay anh. Ở đó, cô cảm nhận được tình cảm dạt dào mà anh giành cho cô. Cô muốn anh mãi mãi ôm lấy cô. Hiểu Khê dịu dàng hỏi tiếp anh, “Thật ra anh... thế nào?”

Lưu Băng hôn lên cổ cô, giọng trầm hẳn: “Thật ra anh... không muốn mất em. Anh rất thương em, thật không biết phải làm thế nào... Anh không muốn làm tổn thương anh... Em đừng rời xa anh nhé... Anh không thể không có em được...”

Lời nói của Lưu Băng êm ả như dòng suối chảy qua, anh lại đặt lên cổ cô một nụ hôn mát dịu như làn gió xuân về...

Hiều Khê chớp mắt liên tục, rồi từ từ đẩy Lưu Băng ra, nhìn anh nghiêm

ngại và hỏi: “Anh nói gì kia?... Anh nghĩ rằng em đã có người khác rồi ư?”. Một thoáng buồn dâng lên trên khuôn mặt Lưu Băng. Anh do dự một chút rồi nói: “Đêm hôm qua, em không về nhà”.

Cô ngạc nhiên: “Làm sao anh biết được em không về nhà?”. Cô nghi ngờ: “Có phải anh đã sai người đi theo dõi em không? Hèn gì gần đây em cứ cảm thấy có ai đó lén lút đi theo sau mình. Em còn nghĩ là cha con Thiết Đại Kỳ đang định giở trò gì, thì ra lại là anh!”.

Lưu Băng nắm chặt tay cô, khẩn khoản thanh minh: “Không phải anh theo dõi em, anh chỉ sợ có người gây bất lợi cho em. Anh lo lắng cho em...”.

Hiều Khê nhìn Lưu Băng một lúc rồi gạt đầu: “Em tin anh”.

Lưu Băng thở phào, như trút được một gánh nặng. Nụ cười của anh vẫn sáng, cộng với ánh nắng mặt trời, nó phát ra một sức hút diệu kì khiến ai cũng phải lạng người nhìn nó. Hiều Khê tiếp tục vắn vẹo: “Vì thế nên anh biết đêm qua em không về nhà?”.

Nụ cười trên gương mặt Lưu Băng lại tắt: “Đúng thế”.

Cô bình tĩnh hỏi anh: “Vậy anh đoán tại sao em không về nhà?”.

Lưu Băng đau khổ, cười méo xệch: “Anh nghĩ... Mà khi đó anh không dám nghĩ gì cả, chỉ thấy đau khổ đến phát điên. Anh không chịu đựng nổi khi biết chuyện đêm em không về nhà, sáng mới trở về từ chỗ Giản Triệt. Đồng và mọi người đã can ngăn, nhưng anh vẫn chạy đến trường tìm em, định bụng hỏi em tại sao lại làm như thế... Không ngờ, trên đường đụng phải người của Hải Hưng Bang...”.

Hiều Khê cắn mạnh vào tay của Lưu Băng: “Vì thế mà anh bị thương ư?”, cô hỏi, “Thật đáng đời! Anh thật ngốc. Anh coi thường em và anh Giản Triệt quá. Em là dạng người thế nào, anh phải hiểu rõ chứ?”.

Lưu Băng buồn bã thú nhận: “Khi đó anh không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ nữa. Con ghen mù quáng đã giết chết anh”.

Hiều Khê thấy mu bàn tay của Lưu Băng mà cô vừa cắn đã bắt đầu thâm tím, liền cuống cả lên, ra sức day nơi đó: “Anh có đau không? Tại em cả, sao lại cắn anh mạnh thế nhỉ?...”.

Lưu Băng dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc cô: “Chỉ cần em ở cạnh anh, chuyện gì anh cũng chấp nhận được”.

Một hồi lâu Hiều Khê mới sực nhớ ra còn chưa hỏi một chuyện quan trọng. Cô hỏi gấp gáp: “Anh bị thương ở đâu vậy?”.

Lưu Băng vẫn mãi mê vuốt ve mái tóc cô, đáp không có gì nghiêm trọng: “Ngoài những vết thương ngoài da, bụng chỉ bị trúng một phát đạn thôi”.

Hiều Khê rùng mình: “Sao? Anh bị trúng đạn à? Để em xem nào. Có đau lắm không?...”.

Lưu Băng ngăn lại: “Không cần đâu, vết thương đã được băng rồi. Em không thấy mọi việc giờ đã ổn hết sao? Và lại có cởi băng ra, em cũng không nhìn thấy được”.

Hiều Khê không thèm nghe lời, cứ lật áo lên, để thấy được phần bụng đã băng bó. Chắc hẳn viên đạn đã được gấp bỏ, nhưng trên dải băng trắng vẫn còn in những vết máu hồng tươi. Hiều Khê lo lắng nói: “Anh đang bị chảy máu, để em đi gọi bác sĩ nhé!”.

Lưu Băng can ngay: “Không cần đâu. Chỉ là vết thương xoàng, không sao. Đừng gọi bác sĩ, anh chỉ muốn được ở bên cạnh em thôi”.

“Nhưng... vết thương của anh...”, Hiểu Khê xót xa nhìn vết thương. Một cơn sóng cảm xúc tràn đến, cô cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên vùng bị thương. Chỗ da đó thật lạnh, cô muốn dùng đôi môi mình sưởi ấm cho nó...

Lưu Băng bị đau, khẽ ngửa cổ ra sau, buột miệng kêu: “Ồi! Chết mất”. Hiểu Khê cuống cả lên, rói rít hỏi “Em làm anh đau phải không? Lưu Băng, anh có sao không?”.

Lưu Băng hơi ngượng, mặt anh đỏ dừ, cứ cúi xuống nhìn mãi cái bụng của mình. Mãi một lúc sau, Lưu Băng mới kéo tay Hiểu Khê lại, nâng cằm cô lên và nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt anh đã nói lên một nửa ý nguyện của mình: “Hôn anh đi!”.

Hiểu Khê bất ngờ: “Sao kia?”.

Đôi môi cô chỉ còn cách đôi môi anh một chút xíu thôi.

Lưu Băng lặp lại mệnh lệnh lần nữa: “Hôn anh đi, Hiểu Khê!”.

Cổ họng Hiểu Khê khô ran, nhịp tim đập mạnh, nhanh đến nỗi cô cảm thấy đầu mình xoay vòng như muốn ngất đi...

“Hôn anh đi nào!”, Lưu Băng lặp lại lần thứ ba.

Đôi môi của hai người chỉ còn cách nhau một tí tẹo... Khát vọng tình yêu đã chiến thắng được sự ngại ngùng và xấu hổ trong Hiểu Khê. Cô cúi đầu xuống, đặt môi mình lên môi của Lưu Băng...

oOo

Hiểu Khê chạm tay vào chiếc bình thủy, vẫn còn nóng. Cô mỉm cười. Tiểu Tuyền tò mò hỏi: “Này, cậu đang cười gì thế? Cậu đựng gì trong đó thế? Sao cứ một lát lại chạm tay vào, tất cả bảy lần rồi đấy. Để tới xem thử nào!”.

Nhân lúc Hiểu Khê không chú ý, Tiểu Tuyền vặn ngay nắp chiếc bình thủy ra... Một làn hương ngào ngạt tỏa ra, thơm điếc mũi. Tất cả sinh viên trong lớp đều khịt mũi, ra sức hít lấy hít để mùi thơm khiến mọi người phải thèm muốn đó. Hiểu Khê vội chộp lấy chiếc bình thủy, đậy nắp thật kín. Rồi cô lại phải mất thêm mười phút nữa mới đuổi được hết những ánh mắt tò mò từ bốn phía bằng vẻ giận dữ của mình. Tiểu Tuyền không hề ngại Hiểu Khê, tiếp tục nói: “Sao tự nhiên tớ thấy đói bụng quá...”.

Hiểu Khê tự bẻ ngón tay kêu răng rắc, giọng rất đe dọa: “Có cần tớ giúp cậu chuyển đề tài để nói không?”. Cô nghĩ thầm, hừ, đừng mong đụng vào chiếc bình thủy đó. Đó là chén canh gà mà cô phải nấu liên tục suốt ba tiếng đồng hồ dưới sự hướng dẫn của Giản Triệt. Đến cô còn không dám mím môi nếm thử, dù chỉ chút xíu.

Tiểu Tuyền sợ quá, rụt cổ lại: “Thôi thôi, có đói tớ cũng không uống canh của cậu nữa. Tình bằng hữu sâu nặng của chúng ta lẽ nào lại tan tành chỉ vì

một chén canh?”

Hiệu Khê gạt đầu cười. Chỉ cần dùng đũa vào chiếc bình thủy đó, Tiểu Tuyên đòi cô chuyện gì cũng được.

“Nhưng”, Tiểu Tuyên vẫn không biết điều, tính hiếu kỳ luôn dày vò cô ta, “bù lại, cậu kể cho tớ nghe chuyện tình của cậu nhé!”

Hiệu Khê cau mặt quay đi: “Không rảnh nói chuyện với cậu. Tớ đang bận, đi đây”.

“Chào chị Hiệu Khê!”

“Chào chị Hiệu Khê!”

“Chào chị Hiệu Khê!”

.....

Từ lúc bước vào nhà họ Mục, Hiệu Khê cứ phải liên tục mỉm cười và gạt đầu chào lại đám vệ sĩ của Liệt Viêm Đường. Cô cười thường trực đến nỗi sợi dây thần kinh trên mặt cô như tê đi. Từ khi Lưu Băng được xuất viện về nhà, cô luôn tới đây. Không hiểu là do cô vốn dĩ là người dễ mến, hay do câu chuyện dũng cảm chiến đấu với Thiết Đại Kỳ đã được thậm xưng lên quá nhiều, mà mỗi lần người của Liệt Viêm Đường nhìn thấy cô, ai ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ, khiến cô thấy rất xấu hổ.

Thật khó khăn mới đến được căn phòng thờ tổ truyền thống, Hiệu Khê thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ ở đây sẽ không còn ai chào cô là chị Hiệu Khê nữa!

“Chào chị Hiệu Khê!”, Đồng không biết xuất hiện từ khi nào, đang cung kính cúi đầu chào cô.

Hiệu Khê than vãn: “Trời ơi, Đồng, tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, gọi tên là được rồi”.

Đồng mỉm cười, thanh minh: “Nơi đây là phòng thờ tổ, không thể không cung kính được”.

Hiệu Khê đành dặn: “Vậy nếu không có người, cậu cứ gọi tớ là Hiệu Khê như trước nhé!”.

Đồng gạt đầu rồi nói: “Thiếu gia đang đợi ở trên lầu”.

Hiệu Khê cầm bình thủy đi lên lầu, thấy cửa phòng của Lưu Băng khép hờ. Cô thò đầu vào, ngó quanh. Không hiểu Lưu Băng đi đâu rồi nhỉ?

Bỗng nhiên, một cánh tay đang ướt khoác lên lưng cô, rồi lôi tuột cô vào phòng. Cửa phòng cùng lúc được đóng sập lại. Hiệu Khê giật mình, nhìn xuống cánh tay đang kéo cô quan sát kỹ rồi xoa người lại, thấy anh chỉ quần một chiếc khăn tắm ở phần hông. Biết ngay là Lưu Băng, cô cười, hỏi: “Anh... anh đang tắm à?”.

Lưu Băng buông cô ra, lấy khăn bông thấm nước trên đầu và trên người, cười đáp: “Không tắm để em chê anh toàn thân hôi rình sao?”.

Hiệu Khê lo lắng: “Nhưng anh có đụng vào vết thương không? Nếu để nước vào vết thương sẽ bị nhiễm trùng đấy!”

Lưu Băng tháo luôn chiếc khăn đang quấn ở hông, nói: “Em tự mình xem đi”.

Hiệu Khê bối rối che mắt lại. “Thôi thôi, anh tự xem đi. Ghê quá!”.

Lưu Băng cười phá lên: “Đồ nhát gan, anh có mặc quần”.

Hiệu Khê hé hé nhìn qua kẽ ngón tay. Ô, quả là anh có mặc quần thật,

nhưng chiếc quần đã bị ướt. Cô rồi rít giục: “Đấy, đã nói anh làm ướt vết thương rồi mà”, rồi chạy đến tủ thuốc đầu giường, lấy bông băng và thuốc sát trùng. Cô quay lại, vội vã đẩy Lưu Băng nằm ra giường, “Nhanh nào, để em thay băng cho anh”.

Lưu Băng cười: “Chính em nói muốn thay băng cho anh nhé!”

Tay Hiếu Khê hơi run, làm thuốc sát trùng cả ra sàn nhà. Má cô đỏ rực vì ngượng, cô lắp bắp: “Hay anh tự thay băng được không?”.

“Không được”, anh đáp, giọng rõ ràng là đang trêu cô.

Không còn cách nào khác, Hiếu Khê đành phải với tay kéo quần của anh xuống một chút, đủ để thấy vết thương. Cô than vãn: “Bị thương ở đâu không biết, sao lại để bị thương ở bụng thế không biết!”.

Lưu Băng vốn chỉ định trêu Hiếu Khê, nhưng những ngón tay thanh mảnh của cô đưa đi đưa lại trên bụng anh, khiến anh rất xúc động. Hơi thở của Lưu Băng gấp gấp hơn.

Mặt Hiếu Khê vẫn đỏ như gấc. Cô băng bó vết thương với tốc độ nhanh nhất. Vừa xong việc, cô thở phào nhẹ nhõm. Than ôi, đi đánh nhau với bảy tám tên con trai còn dễ hơn là xử lý một vết thương như thế. Lưu Băng kéo Hiếu Khê xuống giường, rồi bắt đầu hôn cô. Những nụ hôn của anh dồn dập như mưa bão, phủ lên chân mày, mũi, má, môi, tai, cổ của cô. Hiếu Khê cố gắng để giữ mình luôn tỉnh táo.

Hiếu Khê cố gắng đẩy anh ra, cho đến khi anh phải hét lên một tiếng đau, cô mới nhớ ra rằng trên người anh đang có một vết thương, không thể chịu đựng được sự phản kháng của cô. Trong khoảnh khắc do dự đó, những suy nghĩ cuối cùng của cô đã bị nụ hôn mãnh liệt của anh làm cho tan biến. Lưu Băng cứ hôn, cứ hôn. Càng hôn, anh càng khó khăn chế bản thân, đôi môi anh bắt đầu lướt xuống phía dưới cổ của cô...

Chống lên trên giường, anh thở dốc hỏi: “Được không em? Anh có thể không em?”.

Hiếu Khê vẫn đang ngây ngất giữa rừng hôn, vẫn đang trong mơ, hỏi ngược lại: “Cái gì cơ...?”.

Tay của Lưu Băng dịu dàng như cánh hoa, nhẹ nhàng đặt lên đôi ngực nhỏ nhắn tròn trịa của cô...

“Không được!”, Hiếu Khê quát to rồi giận dữ đẩy anh ra.

Lưu Băng giọng gào nói: “Anh xin lỗi...”

Hiếu Khê ngồi dậy, nhìn Lưu Băng. Đôi mắt anh rất lúng túng. Trên trán anh lấm tấm mồ hôi. Khuôn mặt anh đỏ hồng. Hiếu Khê chớp mắt nhìn anh: “Anh không vui, phải không? Những cặp trai gái khác chỉ mới quen nhau nửa tháng đã có thể thế này thế nọ, còn em quen anh đã quá lâu rồi mà...”.

Lưu Băng hỏi ngược: “Thế này thế nọ là thế nào?”.

Hiếu Khê đẩy anh: “Anh hiểu ý em muốn nói là được rồi. Đâu cần phải bắt em nói rõ ràng ra như vậy. Anh nói đi, có khi nào vì chuyện này mà anh không thương em nữa không?”

Lưu Băng thở một hơi dài rồi cúi đầu xuống đụng mũi của cô: “Hiếu Khê, em thế này anh cũng thương em, em thế kia anh cũng vẫn thương em. Chỉ

cần em ở bên cạnh anh, em như thế nào anh cũng đều thương em cả...”.
Hiểu Khê nghe đến ngây ngất, ngắm anh một lúc rất lâu như bị thôi miên.
Rồi cô đặt lên trán anh một nụ hôn ngọt ngào, thì thầm: “Em cũng thương anh nhiều lắm”.

Lưu Băng không nói gì, chỉ nắm chặt tay cô, nhìn sâu thẳm vào đáy mắt cô thật lâu...

Không khí yên lặng và ngọt ngào như mùi vị của mật ong...

Mãi đến khi...

“Đại nhân, đại nhân!”, một tiếng gọi lớn vọng lên từ dưới lầu.

Một phút sau, tiếng gọi đó của Đông được vang lên trong phòng: “Thiếu gia, có chuyện gấp cần anh giải quyết”. Lưu Băng nhíu mày, khuôn mặt anh bắt đầu tối lại...

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 6

Hiểu Khê tìm được một ban công tĩnh lặng trong nhà họ Mục. Trên ban công đó được đặt hai chiếc ghế bằng trúc rất giản dị và một chiếc bàn nhỏ nhắn. Thật lạ là dù trong mùa đông giá lạnh này mà vẫn có nhiều loại cây xung quanh, hương thơm phảng phất, khiến cô cứ ngỡ như mùa xuân đang đến. Hiểu Khê ngồi trên ghế, tay cầm một cuốn sách thông thả đọc, trong lòng rất êm ả.

“Ha...ha, ông thấy cháu rồi nhé”, ông nội Lưu Băng vừa cười vừa bước đến, tay đang cầm khay đựng một ấm trà và hai tách trà nhỏ.

Hiểu Khê vội vàng đỡ lấy khay trà đang ở trên tay ông, rồi đỡ ông ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hỏi: “Sao ông tự mang thế? Sao ông không gọi người đến giúp?”.

Ông rót đầy hai tách trà: “Sức khỏe của ông còn tốt lắm, chỉ đi có chút xíu vậy thôi thì có hề gì. Cháu ném thử trà của ông pha đi”.

Hiểu Khê hớp một ngụm, chắt lưỡi: “Đây là trà thiết quan âm nhất phẩm đúng không ạ?”.

Ông nội gật gù: “Bây giờ chắc chẳng còn bao nhiêu thanh niên có thể nhẫn nại ngồi thưởng thức trà rồi. Hiểu Khê, cháu thật là hiếm thấy đấy”.

Hiếu Khê cũng lắc đầu theo: “Những người mà cháu biết cũng không nhiều, nhưng ba cháu là người rất thích uống trà, vì thế cháu cũng uống theo”.

Ông cũng từ từ hớp một ngụm trà: “Trà... là một thứ rất tốt, thanh tịnh mà lại sâu sắc, một thoáng mùi hương thôi cũng được giữ lại trong trí nhớ chúng ta rất lâu. Ông trước đây cũng rất thích uống rượu mạnh, nhưng hai năm gần đây lại mê uống trà... Ông thấy trà vẫn hơn rượu, thế mà một khoảng thời gian dài trước đây ông không hề phát hiện ra”.

Hiếu Khê lặng nhìn người đàn ông cao tuổi trước mặt cô, nụ cười tươi rói của ông cũng không thể che được những nếp thời gian trên trán. Da mặt ông tuy nhăn nhúm nhưng vẫn mập mờ nét kiêu dũng của một thời oanh liệt. Cô hiểu ông không nhiều lắm, nhưng cũng biết được rằng Liệt Viêm Đường đã phát triển lớn mạnh, trở thành tổ chức anh cả trong giới xã hội đen chính là nhờ ông dẫn dắt.

Ông bắt gặp ánh mắt đang suy nghĩ của cô: “Tai sao cháu lại ở đây?”.

Hiếu Khê hơi ngạc nhiên: “Đạ?”.

Ông phải giải thích rõ: “Tại sao cháu không ở bên cạnh Lưu Băng, một mình bỏ ra đây làm gì?”.

Hiếu Khê cười, hiểu ra: “Anh ấy có một số chuyện cần làm, cháu không muốn làm phiền anh ạ”.

“Ra vậy, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, chuyện nào cũng bắt Lưu Băng phải gánh vác, nó chắc chắn rất mệt mỏi”. Ông xoay xoay tách trà: “Hiếu Khê, cháu có nghĩ tới việc sẽ giúp đỡ Lưu Băng một tay không?”.

Cô ngạc nhiên: “Sao cơ? Ông nói gì cháu chưa hiểu?”

Ông ngược nhìn lên, ánh mắt sáng lên: “Võ công cháu rất giỏi, phản ứng trước mọi chuyện lại nhanh nhạy, thêm vào sự dũng cảm, nếu cháu đồng ý giúp Lưu Băng, Liệt Viêm Đường chắc chắn sẽ có ngày vực dậy được”.

Hiếu Khê sững sờ nhìn ông nội Lưu Băng, không biết phải nói sao.

“Gia nhập Liệt Viêm Đường đi cháu!”, giọng ông vẫn nài nỉ.

Hiếu Khê từ từ đặt tách trà xuống bàn, giọng trĩu xuống: “Những cái giá ông phải trả... vẫn chưa đủ lớn hay sao ạ? Những chuyện mà cháu biết không nhiều lắm, nhưng với những gì cháu biết thôi cũng đủ thấy rằng, ông đã phải trả cái giá quá đắt cho tham vọng của mình rồi”.

“Xoảng!”, tách trà rơi xuống đất vỡ vụn...

Ông nhắm mắt lại trầm ngâm: “Hiếu Khê, ông hiểu ý của cháu. Vì Liệt Viêm Đường này, ông không những phải trả giá cho chính cuộc đời của

mình, mà còn hy sinh cả hai đứa con”.

Hiểu Khê vẫn nói không thôi: “Ông còn hy sinh con dâu mình, ông thông gia, và cả tuổi thơ của cháu nội mình nữa”. Ánh mắt cô vẫn dán chặt vào ông: “Vì danh vọng của mình, đã có quá nhiều người trở thành vật hy sinh rồi, ông ạ”.

“Nhưng cũng chính vì đã có quá nhiều người hy sinh vì Liệt Viêm Đường rồi...”. Đột nhiên ông mở to mắt, phát ra những tia sáng gấp gáp. “...nếu bây giờ chúng ta bỏ mặc nó, không phải là uổng phí mọi cố gắng ban đầu rồi sao?”.

Giọng Hiểu Khê đầy châm biếm: “Ông xem đó là cố gắng, là hy sinh đơn giản vậy sao? Cháu lại nghĩ đó là tội ác. Dã tâm và tham vọng là hai thứ đáng sợ nhất trên thế gian này. Nó có thể làm cho người ta trở nên ngông cuồng. Sự ngông cuồng không những làm tổn thương rất nhiều người vô tội mà còn làm cho chính bản thân họ không bao giờ biết quay đầu dừng lại”. “Cháu...”, cơ mặt của ông bắt đầu co giật.

Hiểu Khê nói tiếp, đầy cương quyết: “Cháu không muốn để anh Lưu Băng trở thành một kẻ ngông cuồng”. Cô nhìn ông kiên quyết: “Cháu sẽ cố gắng hết mình để giúp anh ấy thoát khỏi đám bùn lầy. Cháu không muốn trên người anh ấy dính một vết máu nào, dù là máu của người khác. Cháu muốn anh ấy sống một cuộc sống thanh bạch, không hổ thẹn với lòng mình”.

Mặt ông nội co giật mạnh hơn. Ông rời khỏi chiếc ghế: “Tại sao cháu lại ở đây? Cháu là một người mà suy nghĩ không hề dính nửa vết hoen ố nào, cháu ở đây không cảm thấy khó chịu sao?”.

Hiểu Khê cũng đứng lên: “Cháu không hề thích nơi này, nhưng cháu yêu anh Lưu Băng”.

Ông dùng đôi tay xanh gầy của mình vỗ lên vai cô: “Khá, khá lắm, thế này thì ta có thể yên tâm rồi... Hiểu Khê, đừng nghĩ ông là người xấu xa đến như vậy. Ông chỉ không nở thấy Liệt Viêm Đường bị diệt vong thôi.

Nhưng còn Lưu Băng, dù sao nó cũng là đứa cháu duy nhất của ông...”.

Hiểu Khê nhìn ông với con mắt cảm kích: “Ông, có thể cháu đã nói ra những lời vô lễ nhưng cháu không có ác ý gì cả, xin ông đừng trách tội”, Ông cười: “Hiểu Khê, ông đã lăn lộn trên giang hồ mấy chục năm nay rồi, sao lại không phân biệt được chứ? Cháu quả thật là một cô bé tốt, Lưu Băng quả rất biết nhìn người. Ha... ha... Thôi ông vào trong, cháu cứ tiếp tục đọc sách nhé”.

Hiểu Khê cầm sách lên, từ từ đỡ lấy cánh tay ông: “Cháu đi vào cùng ông. Hôm nay cháu sẽ nấu vài món ăn để đền tội với ông. Ông thích ăn gì ạ?”. Một già một trẻ thân mật dắt nhau đi vào bên trong...

Ăn xong bữa ăn tối, trời cũng tối sầm. Lưu Băng đứng yên một chỗ lặng nhìn Hiểu Khê. Cô bỏ vào cặp cuốn sách cuối cùng, xách cái bình thủy nhẹ tênh lên, ngược nhìn anh, tươi cười: “Xong rồi, em có thể về được rồi”.

Anh nhú mày: “Ở lại đây đi em, đừng về”.

Hiểu Khê chớp mắt ra vẻ ngạc nhiên: “Không được đâu, anh là một người mà đầu óc toàn chứa những suy nghĩ xấu xa thôi!”.

Lưu Băng thanh minh: “Thời gian này bọn người của Thiết Đại Kỳ có thể sẽ có hành động. Anh không muốn em xảy ra bất kỳ nguy hiểm gì”.

Hiểu Khê cũng lo sợ: “Vậy còn anh? Anh có bị nguy hiểm gì không?”

Lưu Băng cốc trán cô, trêu: “Anh đang nghĩ có thể do chúng không làm gì được anh nên mới đổi mục tiêu qua em”.

“Thật vậy à?”, Hiểu Khê cười, “Anh không sao là được rồi, đừng lo lắng cho em. Em là thiên hạ đệ nhất Minh Hiểu Khê kia mà! Sao có thể bị bắt nạt được?”.

Lưu Băng lấy từ từ trong túi quần mình một vật, dúi vào tay cô: “Em cầm lấy đi”.

Hiểu Khê hoảng hốt, vội vã trả lại: “Cái gì thế?...”.

“Súng đây”, Lưu Băng đáp, cứ như đó chỉ là một thứ đồ chơi màu xám.

“Em chưa thấy bao giờ à?”.

“Anh đang chế giễu ai thế hả? Em đương nhiên là biết đó là súng rồi. Em còn biết đó là loại súng mới nhất do Mỹ sản xuất nữa kia, loại súng nhẹ nhất, nhưng sức công phá lớn nhất”, Hiểu Khê liếc nhìn khẩu súng và nói.

Lưu Băng tròn xoe mắt: “Sao em biết rõ thế?”.

Hiểu Khê vẫn điềm nhiên: “Đương nhiên rồi. Em có một chị họ làm cảnh sát, rất đam mê vũ khí, vẫn thường lấy sách báo hoặc thậm chí là đồ thật cho em xem”. Hiểu Khê thích thú kể tiếp: “Chị ấy đôi lúc còn dẫn em vào trường bắn để tập bắn súng nữa. Em bắn cũng khá chuẩn đấy”.

Lưu Băng hơi ngạc nhiên: “Thế sao em lại hoảng sợ như thế?”, rồi cầm khẩu súng nhỏ lên ngắm nghía.

“Không phải là em sợ, em chỉ không muốn trở thành một người có thể làm đổ máu bất kỳ lúc nào thôi”, Hiểu Khê đáp rồi trịnh trọng hỏi: “Anh muốn em dùng nó để phòng thân?”.

Anh gật đầu. “Không cần đâu”. Cô vừa cười vừa lấy một cái ná từ trong người mình ra: “Em có cái này rồi”.

Lưu Băng không nhận được, phá lên cười: “Em định dùng đồ chơi trẻ em để phòng thân sao?”

Hiểu Khê âm ức: “Đây là vũ khí mà em đã tốn rất nhiều công sức mới nghĩ ra được đấy. Thể trọng nhỏ, dễ dàng mang đi, lại có thể đánh được địch mà không gây nhiều thương tích cho họ. Hơn nữa đạn có thể có được cung cấp mọi nơi, ví dụ như đá, sỏi, hay thậm chí là hạt đậu phộng, kẹo, nút áo đều có thể dùng được. Vừa tiện lợi vừa kinh tế, không phải là tốt hơn súng nhiều sao?”.

Lưu Băng lắc đầu: “Anh vẫn thấy không an toàn. Nếu như Thiết Đại Kỳ muốn ra tay với em, cái ná nhỏ này e rằng...”

Hiểu Khê cất chiếc ná của mình vào cặp, khoác tay mình vào tay anh: “Anh đừng lo cho em. Em rất nhanh nhẹn, nếu người được mùi nguy hiểm, em sẽ chạy ngay lập tức. Thế là được rồi chứ gì?”.

Lưu Băng kéo cô vào lòng, gác cằm mình lên đầu của cô: “Em là người quan trọng nhất của anh, anh không muốn để em bị bất kỳ tổn thương nào”.

Trái tim Hiểu Khê ngập tràn hạnh phúc.

Ngày thi cuối học kỳ ngày càng gần, không khí ôn tập trong trường Quang

Du mỗi lúc một khăn trương hơn. Để đạt được kết quả tốt trong kỳ thi, đưa về cho ba mẹ một bảng điểm đủ sức thuyết phục, Hiểu Khê phải giảm bớt số lần đến thăm Lưu Băng trong thời gian này để dồn vào việc ôn tập và đọc sách. Học sinh trong lớp đã về nhà hết, cả cô bạn thường ngày vẫn thích nói chuyện với cô nhất là Tiểu Tuyền cũng đã trốn về nhà ôn tập từ sớm rồi. Hiểu Khê mệt mỏi cất sách vở vào cặp,

“Chị Hiểu Khê!”, Hạo Tuyết người đầy mồ hôi lao đến cô, “cuối cùng em cũng đã bắt được chị”.

“Bắt gì chứ? Chị có phải là ăn trộm gì đâu?”, Hiểu Khê e ngại nhìn cô bé.

“Ôi, tâm trạng của chị Hiểu Khê không vui à?”, Hạo Tuyết cười đầy bí hiểm. “Để em đoán thử xem tại sao chị lại không vui nhé. Có phải là vì... kỳ kiểm tra cuối học kì không?”.

Hiểu Khê gượng ép trả lời: “Phải đấy, em thật thông minh”.

“Vậy à!”, Hạo Tuyết hứng khởi hét lớn: “Vậy thì chị phải cảm ơn em”.

Hiểu Khê vội vàng bịt tai lại: “Cảm ơn cái gì kia? Cảm ơn em đã làm thủng màng nhĩ của chị à?”.

“Thôi nào chị...”, Hạo Tuyết kéo tay cô, “Em đã nghĩ ra một cách có thể giúp chị vượt qua kỳ thi một cách dễ dàng”. “...?”.

Hiểu Khê chăm chú nhìn cô bé. “Mời anh Giản Triệt phụ đạo thêm cho chúng ta!”, Hạo Tuyết vui vẻ, “Thật là một việc tốt biết bao!”

Hiểu Khê cúi đầu thất vọng: “Em vẫn chưa từ bỏ ý định à?”.

“Anh Giản Triệt là hạnh phúc cả đời của em, em đương nhiên không thể dễ dàng từ bỏ rồi”, Hạo Tuyết kiên quyết nói.

“Chị không đi”, Hiểu Khê từ chối, “Lần trước vì nghe theo sáng kiến quý quái của em mà làm cho cả nhà thấy khó xử. Lần này thật không biết em còn định giở trò gì ra nữa”.

“Chị Hiểu Khê, đi mà chị, ôn tập thôi mà, em có thể giở trò gì ra chứ?”,

Hạo Tuyết ra sức thuyết phục. “Chị quên lần trước anh Giản Triệt phụ đạo cho chị một buổi tối toán hình học, chị thi được mấy điểm rồi sao?”

Một trăm điểm.

Hiểu Khê chớp mắt, cô bắt đầu do dự.

oOo

Từ đầu đã biết không nên tin tưởng cô bé Hạo Tuyết này rồi. Hiểu Khê tức giận vùi đầu mình vào cuốn sách. Đây là lần thứ ba mươi hai cô tự trách mình. Hạo Tuyết hoàn toàn không hề muốn ôn tập, cứ bám chặt lấy Giản Triệt như một chú chim non riu rít, nói không ngừng nghỉ, cười không ngừng nghỉ, cô bé luôn miệng phát ra muôn vàn kiểu âm thanh. Hiểu Khê không những không được Giản Triệt phụ đạo, ngay cả một phút yên tĩnh để ôn tập cũng trở thành điều không tưởng. “Ồ, anh Giản Triệt không để đàn piano ở đây à?”, Hạo Tuyết lại phát

hiện thêm một điều mới.

Giản Triệt gật đầu, đáp: “Không”.

Hạ Tuyết thất vọng: “Tiếc thật đấy. Em cứ tưởng hôm nay sẽ được nghe anh Giản Triệt đánh đàn kia. Tại sao anh không để một cây đàn piano ở đây vậy”.

Giản Triệt cười hỏi: “Tiểu Tuyết. Em đến đây cuối cùng là để làm gì?”.

“Để nói chuyện với anh Giản Triệt ạ”, Hạ Tuyết đáp không chút do dự. “Em bấy lâu nay đều chưa có cơ hội được nói chuyện thân mật với anh thế này. Gần đây đến cả gặp mặt anh còn khó nữa, anh bận gì mà bận ghê thế?”

Giản Triệt nghiêm mặt lại: “Không phải em đến để ôn tập sao?”.

Hạ Tuyết lắc đầu nguây nguẩy: “Không phải ạ! Đây chỉ là lý do để mẹ em cho em đến đây thôi”.

Hiểu Khê suýt nữa là ngã lăn xuống bàn. Xem ra Hạ Tuyết cũng thành thật quá. Hiểu Khê bịt tai lại, cố gắng ngăn chặn các loại tạp âm. Giản Triệt nhìn thấy, liền hỏi: “Hiểu Khê, còn em đến đây để ôn tập đúng không?”

“Không phải, không phải!”, Hạ Tuyết lao nhanh về phía Hiểu Khê, khẽ cù vào eo cô để cô phải bật cười. “Chị Hiểu Khê cũng không phải đến để ôn tập gì đâu, chị ấy đến để thư giãn thôi”.

Giản Triệt nở một nụ cười mát dịu còn hơn làn gió xuân thổi qua. Nụ cười của anh làm Hạ Tuyết phải nín thở... “Tiểu Tuyết này”, anh nói bằng giọng ngọt ngào như dỗ trẻ ăn kẹo, “anh đưa cho em mấy cuốn truyện tranh. Em yên lặng ngồi trên ghế sa lông đọc một tiếng đồng hồ nhé. Anh giúp chị Hiểu Khê ôn tập một lát, được không nào?”.

“Một tiếng đồng hồ cơ á?”, cô bé đắn đo, không hiểu mình có qua được không.

Giản Triệt cười: “Em đã lớn rồi, nên học cách yên lặng lại chứ”.

Hạ Tuyết lại bị nụ cười của Giản Triệt làm mê mẩn nhưng vẫn cố vờ vĩnh: “Vây, một tiếng sau thì sao...?”.

Giản Triệt đành hứa với cô bé: “Tùy ý em muốn làm gì cũng được. Thế nào?”.

Thế là Hạ Tuyết ngoan ngoãn ôm truyện tranh ra ngồi một góc.

Trên người Giản Triệt tỏa ra một mùi thơm nhẹ nhàng, phảng phất, khiến ai ngửi được cũng thấy rất dễ chịu. Hiểu Khê bỗng thấy mình thông minh hơn hẳn khi ở bên anh. Chỉ cần nghe được giọng nói nhẵn nại, dịu dàng của anh, mọi bài tập khó sẽ lập tức trở nên đơn giản, và thật dễ hiểu biết bao!

Hiểu Khê chăm chú nhìn vào những con số mà Giản Triệt ghi trên giấy, thì ra là phải làm như thế, cô thích thú ngẩng đầu nhìn anh:

“Anh Giản Triệt...”. Có thể do quá đột ngột, khi cô ngẩng đầu nhìn lên, bất chợt cảm nhận khoảng cách giữa hai người chỉ cách nhau một tấc. Gương mặt Giản Triệt thoáng ngưng ngừng.

Hiểu Khê biết mình nên giả bộ xem như không biết chuyện gì vừa xảy

ra, không nên suy nghĩ lung tung, nhưng không hiểu sao cô không thể kiểm soát được mình để không nghĩ đến chuyện lần đó, cái lần bản loạn đó, cái lần bối rối đó...

Giản Triệt từ từ xoay đầu đi. Cô vẫn nhìn anh không rời mắt. Giản Triệt ho nhẹ: “Hiểu Khê, em hiểu chưa?”

Hiểu Khê bỗng giật mình: “A...!”. Cây viết trên tay cô chọc vào mặt cô đau điếng, đau đến nỗi mắt cô đã ngấn lên trong khóe mắt...

Hiểu Khê tỉnh dậy cũng là lúc đồng hồ điểm một tiếng đã trôi qua. Thời gian ôn tập dành cho cô đã hết. Cô cũng chẳng còn tâm trí để mà ôn tập nữa, chẳng thà ngồi ở ghế salon để nghe Hạo Tuyết lách chách tâm sự với Giản Triệt còn hơn.

Hạo Tuyết bỗng nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng: “Anh Giản Triệt, em nghe bên ngoài người ta đang nói với nhau là một tuần nữa sẽ có triển lãm tranh của anh, đúng vậy không ạ?”.

Triển lãm tranh? Triển lãm tranh của Giản Triệt? Hiểu Khê tò mò nhìn anh.

Giản Triệt cười: “Đó là triển lãm tranh của mấy người bạn anh. Chỉ là vì tác phẩm của họ hơi ít, nên họ muốn anh tham gia cùng thôi. Không phải triển lãm tranh của riêng anh đâu”.

“Thế à?”, Hạo Tuyết vẫn sung sướng ba hoa, “Thế mà bên ngoài họ chỉ nhắc mỗi tên anh thôi, giá vé trở nên vô cùng đắt đỏ. Hay là bọn họ đang lợi dụng anh nhỉ?”

Giản Triệt cười bao dung: “Thực ra mấy người đó rất có tài năng, chỉ vì người ta chưa mấy có tiếng tăm thôi. Nếu anh giúp họ tổ chức được một buổi triển lãm thành công thì có gì đáng ngại đâu?”.

Hạo Tuyết nhìn người rất ngưỡng mộ: “Anh Giản Triệt, anh thật là một người tốt hiếm thấy trong thiên hạ”. Rồi cô bé nghĩ ngợi gì đó, hai mắt bỗng sáng lên: “Vậy các tác phẩm của anh chắc đã vẽ xong hết rồi phải không? Anh có thể để ở đây không? Cho em và chị Hiểu Khê thưởng thức trước được không?”

Hiểu Khê cũng phấn khích, hòa theo: “Phải đấy, anh Giản Triệt. Xưa nay em chưa lần nào được nhìn thấy tranh anh vẽ cả. Em cũng muốn xem lắm!”.

“Sao kia?”, Hạo Tuyết ngạc nhiên: “Chị Hiểu Khê cũng chưa bao giờ được nhìn thấy tranh của anh Giản Triệt ư? Thật là mất nửa cuộc đời đấy. Tranh của anh Giản Triệt là quốc bảo đấy chị ạ”.

Giản Triệt gượng gạo cười: “Tiểu Tuyết, báo chí nói lung tung thôi, thế mà em cũng tin à?”

“Em tin chứ!”, Hiểu Khê lanh chanh trả lời thay, “Không phải là tin báo chí, mà là tin dù anh Giản Triệt làm chuyện gì cũng đều xuất sắc cả”. Hạo Tuyết vỗ tay hưởng ứng, nắc nỏm: “Chị Hiểu Khê nói thay cho em rồi đấy!”.

Hiểu Khê chớp chớp mắt: “Anh Giản Triệt, anh cho em thưởng thức tranh của anh đi. Cho dù chưa chắc em sẽ hiểu những gì anh vẽ”.

Giản Triệt rất vui, ánh mắt rạng ngời. Anh nhìn Hiểu Khê: “Thôi

được, để anh đi lấy vài bức ra nhé”. Nói xong, Giản Triệt đứng dậy đi vào một căn phòng nhỏ.

Hạ Tuyết la lớn: “Anh Giản Triệt, đó là phòng vẽ của anh à? Em muốn vào xem!”. Nhanh như cắt, Hạ Tuyết rượt theo.

“Tiểu Tuyết. Em đừng...”, Giản Triệt muốn ngăn cô bé lại, nhưng không kịp nữa.

Tiếng thán phục của Hạ Tuyết vang lên từ trong phòng: “Chao ôi! Nhiều tranh vẽ quá! Đẹp quá! Chị Hiểu Khê ơi, mau vào đây”.

Hiểu Khê không tránh khỏi hiếu kỳ cũng đứng dậy vào phòng.

Phòng tranh của anh không lớn lắm, nhưng trên tường được treo kín tranh, dưới đất cũng đầy tranh. Điều gây chú ý nhất trong gian phòng là cái giá vẽ được để ngay trung tâm, trên giá được phủ một miếng vải, làm cho bức tranh được giấu bên trong thêm phần bí hiểm.

Hiểu Khê ép mình không được chú ý vào cái giá vẽ đó. Đôi mắt cô chuyển hướng lên những bức tranh hoàn chỉnh đang được treo trên tường. Những gì Giản Triệt vẽ đều là phong cảnh, rất đẹp, rất thanh bình. Những phong cảnh anh vẽ đẹp đến nỗi chẳng hề giống cảnh của nhân gian, mà y hệt thiên đường, khiến người xem phải khao khát, thèm muốn được đặt chân đến...

Nhìn ngắm một hồi, cô bắt đầu chú ý đến tranh ở dưới đất. Những tác phẩm vẫn là phong cảnh, vẫn đẹp, vẫn ẩn chứa nhiều thi vị làm người xem phải cảm thán. Trong các bức tranh đó có ẩn nấp một chút gì ưu tư, nhẹ nhàng như những cánh hoa tuyết, nhưng thời mãi vẫn không đi. Chúng lạnh lùng ở lại, như muốn hòa tan vào tranh vẽ. Hòa tan rồi lại để lại một chút cô đơn không thành hình, thành dáng.

Hiểu Khê bất giác lo sợ, không dám nhìn nữa. Đôi mắt cô vừa ngược lên đã chạm phải luồng mắt của Giản Triệt. Anh đang chăm chú nhìn cô, đôi mắt đượm nét cô đơn, y hệt nỗi cô đơn trong các bức tranh.

Tim Hiểu Khê bỗng đập mạnh, cô thì thào: “Anh Giản Triệt...”

Giản Triệt vẫn đứng bất động, nhưng rồi nhanh chóng khuấy động lại không gian bằng nụ cười của mình. Nụ cười vẫn ấm áp, làm Hiểu Khê nghi ngờ cảm nhận của cô từ các bức tranh ban nãy là nhầm tưởng.

“Anh Giản Triệt!”, Hạ Tuyết bắt đầu lên tiếng: “Tranh của anh, bức nào cũng thích cả. Sao anh có thể vẽ được đẹp như thế nhỉ?”

Giản Triệt cười mỉm: “Chỉ là rảnh rỗi nguệch ngoạc vài đường cho vui thôi”.

“Nhưng cũng đã thể hiện tâm trạng của anh rồi.” Hiểu Khê dán mắt vào anh, gắng phát hiện ra điều gì. “Gần đây anh có chuyện gì không vui à?”, cô đeo bám.

Giản Triệt lại cười, nụ cười thật phức tạp: “Những cảm xúc mà bức tranh đem lại, không chỉ liên quan đến tâm trạng của tác giả, mà còn liên quan đến tâm trạng của người xem nữa”.

Hạ Tuyết ngơ ngác nhìn hai người: “Mọi người đang nói gì thế? Sao em không hiểu nhỉ? Có ai không vui chứ? Không vui sao không đến tìm em chơi?”.

Hiểu Khê nghi ngờ: “Cứ tìm em là sẽ vui sao?”.

“Đương nhiên là thế rồi!”, Hạo Tuyết vỗ ngực tự hào. “Em có thể nói chuyện với mọi người, đi dạo phố, ăn cơm. Em còn có thể kể chuyện cổ tích, bày trò chơi, nhảy múa, hát hò nữa. À, em còn có một tuyệt chiêu nữa, không tin để trình diễn ngay bây giờ cho mọi người thấy nhé. Ngày xưa ngày xưa có...”

Gian phòng bỗng chốc biến thành sân khấu hài kịch của riêng Hạo Tuyết. Hiểu Khê hồi hận vì đã nhắc đến hai chữ “không vui”, để bây giờ phải ngồi nghe các câu chuyện của cô bé, còn phải gắng cười nữa, nụ cười mới gượng ép làm sao!

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 7

Ban công của nhà họ Mục vẫn giữ được vẻ tĩnh lặng xưa nay sẵn có. Vậy mà Hiểu Khê vẫn không thể nào hoàn toàn tập trung được. Cô bỏ cuốn sách xuống, nhìn qua lớp kính thủy tinh, gắng đoán xem những người trong phòng đang bàn luận những gì.

Cô nhận thấy từ sau khi Lưu Băng thay thế vị trí của cha mình, tâm trạng của mọi người trong Liệt Viêm Đường dần thay đổi, từ đau buồn đến vui vẻ, tràn đầy sức sống. Bước chân của họ ra vào ngôi nhà này ngày một nhanh nhẹn hơn. Tiếng cười của họ được phát ra cũng ngày một sáng khoái hơn. Ánh mắt họ nhìn Lưu Băng cũng ngày một kính trọng hơn. Tuy cô chưa bao giờ hỏi Lưu Băng về chuyện của Liệt Viêm Đường, và Lưu Băng cũng chưa lần nào nhắc đến, nhưng cô vẫn nhận ra được thế lực của Liệt Viêm Đường đang qua mặt Hải Hưng Bang.

Nhất là hôm nay, cô nhận ra những người đang ngồi trong kia đều là những nhân vật quan trọng của Liệt Viêm Đường. Họ nghiêm nghị ngồi xoay quanh Lưu Băng, chăm chú nghe anh giao phó trách nhiệm. Hiểu Khê rất hiểu giờ phút này họ đang bàn tính đến một chuyện cực kỳ quan trọng. Vì thái độ của họ vừa nghiêm trang vừa hào hứng, trong mắt họ đều lóe lên một ánh sáng của lòng gan dạ và dũng cảm.

Ánh mắt cô dừng lại ở Lưu Băng. Lưu Băng dường như đã không còn là Lưu Băng mà cô quen ngày xưa nữa, không còn là chàng thanh niên tuấn tú lạnh lùng mà cô gặp lần đầu tiên. Tuy anh vẫn chưa bước qua tuổi mười chín, song những nếp nhăn giữa hai chân mày và sát khí toát lên từ người anh khiến tất cả những ai nhìn thấy anh cũng phải sợ sệt tránh xa.

Những thay đổi này của anh diễn ra từ khi nào? Thời gian vẫn như dòng nước chảy xiết, sự việc cứ tiếp diễn từng ngày, nhưng hình ảnh của anh trong cô vẫn giữ nguyên từ những tháng ngày cũ. Lưu Băng của hôm nay

đang suy nghĩ những gì, đang làm những gì, cô hiểu được bao nhiêu? Ví thời gian như thời khắc này vậy, Lưu Băng đang mệnh lệnh và bàn bạc những gì với đàn em của mình? Biểu hiện của anh có chút thâm hiểm, ánh mắt có chút tàn bạo. Trực giác nói cho cô biết rằng, những gì mà anh nói đều đượm mùi máu.

Không biết thời gian đã qua bao nhiêu lâu, Hiểu Khê đang chìm đắm trong những dòng suy nghĩ thì phát hiện một bàn tay mát lạnh đặt lên vai mình. Ngẩng đầu nhìn lên, cô nhìn thấy nụ cười mệt mỏi của Lưu Băng: “Em đến rồi à?”

Lưu Băng ngồi xuống chiếc ghế tre ở cạnh cô, duỗi dài hai chân. Anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: “Em đang làm gì?”

Cô đưa cuốn sách cho anh xem, cười gượng: “Em đang ôn tập. Sắp đến kỳ thi học kỳ rồi, em muốn đạt điểm cao để làm ba mẹ vui lòng”.

“Sắp thi học kỳ rồi sao?”. Lưu Băng thuận tay lật vài trang sách cô đưa. “Anh quên mất. Nhanh thật”.

Hiểu Khê nhú mày nhìn anh, giọng nói bỗng nhẹ tên: “Anh...”. Lưu Băng ngẩng đầu nhìn cô, đợi nói tiếp.

Hiểu Khê mím môi lại rồi nói: “Khi nào anh quay lại trường? Anh không đến lớp lâu lắm rồi đấy!”.

Lưu Băng cũng cau mày, do dự một lát, anh nói nhỏ: “Anh không có thời gian”.

“Em biết!”, Hiểu Khê nhanh nhẩu nói: “Em biết anh hiện giờ rất bận rộn, không có thời gian đến lớp, cũng không thuận tiện đến lớp. Nhưng còn mai này thì sao? Anh có suy nghĩ không?”

Lưu Băng im lặng rất lâu, chỉ nhìn cô. Đáy mắt anh có giấu một cái gì đó làm cô bất giác sợ hãi. “Anh nói đi”. Hiểu Khê giục giã.

Ánh mắt của Lưu Băng bỗng trở nên khác thường: “Nếu như... nếu như anh không đến lớp nữa thì sao?”.

Hiểu Khê vụt nghiêm nghị: “Không thể được!”. Cô nhìn anh, cắn răng nói: “Anh không thể kết thúc việc học của mình như thế được!”

Lưu Băng trầm ngâm im lặng hồi lâu, nhắm nghiền mắt lại: “Tại sao?”.

“Tại sao ư? Anh còn hỏi em tại sao ư?”. Hiểu Khê không thể cười được nữa, “Lẽ nào anh muốn mình trở thành một kẻ thất học ngu ngốc như Thiết Sa Hạnh? Nếu như anh rời khỏi nơi này, anh sẽ dựa vào đâu để sống?”.

“Rời khỏi nơi này ư?”. Lưu Băng chậm rãi nhắc lại lời cô vừa nói, vẻ mặt đăm chiêu.

Hiểu Khê chỉ thấy trái tim mình cứ lạnh dần, mỗi lúc một nặng nề hơn, giọng cô nghèn nghẹn: “Lẽ nào... anh không hề nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi đây sao?”.

Lưu Băng ngồi thừ ra, ánh mắt vụt trở nên rất kỳ lạ, nhưng không nói tiếng nào. Trái tim Hiểu Khê lạnh lẽo. Cô nhắm mắt lại, không biết nên nói gì nữa. Không gian cứ tĩnh mịch như thế. Một lúc sau, cô mới nói bằng một giọng trầm trầm và chậm rãi: “Bất luận mai này anh muốn làm gì, anh cũng không thể bỏ bê việc học! Nếu không...”.

“Nếu không thì sao?”, Lưu Băng buộc hỏi.

Hiều Khê cao giọng đáp: “Nếu không... Em sẽ khinh thường anh!”. Nói xong, cô quay ngoắt đi.

“Hiều Khê”, Lưu Băng muốn kéo cô lại gần.

“Đừng động vào em!”, Hiều Khê giận dữ thật sự và đẩy anh ra.

Lưu Băng ngồi yên ở đó, mặc cho cô đánh, rồi vẫn kiên trì với tay để kéo cô vào lòng mình, từ từ ôm chặt lấy cô, rồi đột nhiên phá lên cười: “Đừng giận nữa, anh chỉ đùa em thôi”.

“Sao?”, Hiều Khê mơ màng rồi ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của anh không chống cự nữa.

Giọng nói của Lưu Băng êm nhẹ và dịu dàng thoảng bên tai cô: “Em có biết không, mấy hôm nay em lúc nào cũng ủ rũ, buồn rầu chẳng nói chuyện với anh. Anh thật không quen với một Hiều Khê như thế!”. Rồi Lưu Băng xiết chặt cô vào lòng: “Anh muốn em quan tâm anh, dù là tức giận, la mắng, vẫn tốt hơn thái độ dửng dưng gấp ngàn lần”.

“Sao em lại dửng dưng với anh được chứ?”, Hiều Khê bỗng se lòng lại. Cô dụi đầu mình vào ngực anh, giọng nói nhỏ nhẹ: “Em chỉ không biết nên nói những gì với anh...”.

Giọng nói của cô quá nhỏ, Lưu Băng nghe không được. “Em nói gì?”, anh hỏi lại.

Hiều Khê ngược mặt lên, đôi mắt cô sáng tựa sao đêm, mát như nước hồ. Đôi mắt Hiều Khê dán chặt vào anh: “Nếu em không quan tâm đến anh thì đâu có chạy ngay đến đây mỗi khi có thời gian rảnh như vậy? Em rất muốn được nhìn thấy anh. Em không nói chuyện với anh không phải là vì em không quan tâm anh, mà là vì...”.

“Vì sao?”, Lưu Băng không hiểu.

Hiều Khê thú thật: “Chỉ là vì... em quá ngốc! Em không muốn nói những lời có thể làm tổn thương tới anh”.

Những ngón tay mát lạnh của Lưu Băng nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên má cô. Rồi anh cúi xuống, đặt một nụ hôn nồng ấm lên đôi má đang ửng hồng đó.

Một lúc sau, Lưu Băng nói: “Anh hứa với em, khi mọi chuyện ở đây được giải quyết ổn thỏa, anh nhất định sẽ quay lại trường”.

“Thật không?”, Hiều Khê hớn hờ reo lên. Nhưng ngay lập tức, một dấu chấm hỏi khác được đặt ra ngay trước mắt cô: đến khi nào mọi chuyện ở đây mới được giải quyết?

Lưu Băng như đọc được suy nghĩ của cô, nhẹ nhàng cười: “Em đừng lo, chuyện của Hải Hưng Bang sắp được giải quyết rồi”. Câu nói ấy như một dòng điện sáng chạy qua người Hiều Khê! Phải mất hết mấy phút dòng điện đó mới tan biến, thay vào đó là dòng cảm xúc vui sướng lan tỏa như những đợt sóng lăn tăn trên mặt hồ nước mùa xuân.

Hiều Khê tươi tỉnh hẳn lên, cười to hơn, để lộ hàm răng trắng như ngọc:

“Anh đã thành công rồi à? Anh đánh thắng Thiết Đại Kỳ rồi à? Anh đánh thắng hẳn như thế nào? Em cứ nghĩ anh phải cần mấy năm nữa...”.

Lưu Băng cười bí ẩn: “Em chắc chắn không muốn biết anh dùng cách nào để đối phó với Thiết Đại Kỳ đâu”.

Hiều Khê nhìn anh một lúc, rồi lắc đầu: “Em không muốn biết, nhưng em

vẫn rất vui. Đã bao giờ em nói với anh chưa nhỉ, rằng thật ra em cũng rất ghét bọn chúng. Vì vậy, không cần biết anh đã dùng cách nào, em cũng không cảm thấy xót thương bọn chúng đâu”.

Lưu Băng thở phào vì vẫn sợ cô phản đối. Anh cười thật tươi: “Hiểu Khê, đợi thêm vài hôm nữa thôi, cái tên Thiết Đại Kỳ sẽ trở thành quá khứ!”.

Qua vài hôm nữa thôi sao? Hy vọng mọi việc đều suôn sẻ. Hiểu Khê nhẹ nhàng ôm lấy anh, nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, mơ màng...

oOo

Hôm nay là ngày triển lãm tranh đầu tiên của Giản Triệt. Từ sáng sớm, Hạo Tuyết đã mặc đồ rất đẹp, ôm một bó hoa hồng đỏ tươi đến ký túc xá của Hiểu Khê. Cô bé lúi Hiểu Khê từ trên giường xuống, không một chút thương xót. Hiểu Khê lơ mơ dậy, duỗi dài hai chân vẫn còn đang muốn ngủ của mình ra, cùng Hạo Tuyết đến trung tâm triển lãm.

Hạo Tuyết lo lắng nắm chặt lấy tay cô: “Chị Hiểu Khê, chị tỉnh lên một chút có được không? Chị bèo nèo như thế này đến gặp anh Giản Triệt là không lịch sự chút nào đâu!”.

Hiểu Khê cố gắng mở to mắt, nhưng đôi mắt bưng bình cứ ra sức sụp xuống. Cô than vãn: “Chị cũng đâu có muốn, nhưng mà chị thật sự buồn ngủ quá...”.

Hạo Tuyết trách móc: “Chị Hiểu Khê, chị biết rõ hôm nay là ngày triển lãm tranh của anh Giản Triệt, tại sao vẫn thức khuya như thế?”.

Hiểu Khê âm ức: “Ban đầu chị định chiều nay mới đi, đâu có biết em lại đến tìm chị sớm như thế!”. Nhìn thấy bó hoa hồng đang nằm trên tay Hạo Tuyết, Hiểu Khê nhíu mày hỏi: “Em định tặng cái này à?”

Hạo Tuyết ôm bó hoa chặt hơn, ngọt ngào trả lời: “Dạ, em muốn anh Giản Triệt thấy được tấm lòng của em”.

Hiểu Khê nhìn cô bé rồi lại nhíu mày nhìn bó hoa. Cô nói: “Tiểu Tuyết, em kỳ lạ lắm em có biết không?”.

“Sao hả chị?”, Hạo Tuyết mở to mắt ngạc nhiên.

Hiểu Khê nói tiếp: “Em thích anh Giản Triệt và mong muốn anh Giản Triệt thích em. Tất cả chuyện này chị đều biết, và đều ủng hộ em”.

Hạo Tuyết gật đầu.

“Nhưng sao lúc nào em cũng kéo chị đi theo thế?”, Hiểu Khê lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng, “Em không thấy rằng có rất nhiều chuyện nếu chỉ có em và anh Giản Triệt thôi sẽ thuận lợi hơn nhiều sao?”.

Hạo Tuyết lúc lắc cái đầu nhỏ, nhìn cô đầy tin tưởng: “Em lại cứ thấy chỉ khi nào có chị ở bên cạnh, em mới đủ lòng dũng cảm. Vì bất luận xảy ra chuyện gì, chị cũng mãi ủng hộ em, phải không chị?”

Hiểu Khê tròn mắt nhìn cô bé. Cái con bé này, không hiểu nó ngu ngốc, hay là thông minh nữa. Hạo Tuyết đẩy cô ra: “Chị Hiểu Khê, mình đừng nói những lời vô ích đó nữa. Mình phải tìm anh Giản Triệt trước đã”. Nói

xong, cô bé nhón gót lên, nhìn khắp bốn hướng. “Ôi, cái anh Giản Triệt này, cuối cùng đang ở đâu thế không biết”.

“Đằng kia kia”, Hiểu Khê nhìn thấy, đưa tay chỉ.

Hạo Tuyết nhìn theo hướng tay cô. Phía đó có một đám người tụ tập, nhưng cô bé vẫn không nhận ra được dáng của anh Giản Triệt. Hạo Tuyết lụng bụng: “Chị lừa em, em có thấy anh Giản Triệt đâu?”.

“Ngốc ơi!”, Hiểu Khê gõ đầu cô bé. “Anh Giản Triệt mà xuất hiện ở đâu thì sẽ là tiêu điểm chú ý của mọi người. Em chỉ cần xem nơi nào người đông nhất thì sẽ đoán ra được anh ấy ở đâu”.

Hạo Tuyết ngưỡng mộ cô: “Chao ôi chị Hiểu Khê, chị chắc chắn là thiên hạ đệ nhị thông minh đấy!”.

“Thế ai là người thông minh nhất?”, Hiểu Khê tò mò hỏi.

Hạo Tuyết thất vọng xoay đầu đi, “Ngốc ạ! Em thu hồi lại lời khen vừa rồi của mình. Thiên hạ đệ nhất thông minh đương nhiên là thuộc về anh Giản Triệt rồi!”

Giản Triệt quả nhiên là trung tâm của đám người đó. Anh được vô số khách mời khen ngợi, ký giả phỏng vấn, chụp hình, các cô gái tặng hoa. Suy nghĩ của các cô gái hôm nay thật giống nhau, số hoa hồng anh đang cầm trên tay đếm mãi vẫn không hết được. Giản Triệt được bao bọc bởi hoa và những lời khen ngợi, nhưng trông anh vẫn có vẻ xa cách. Khi lách khỏi đám người phấn khích đó và phát hiện ra Hiểu Khê cùng Hạo Tuyết, đôi mắt Giản Triệt bỗng sáng lên.

Hạo Tuyết buồn bã nhìn bó hoa trên tay, thất vọng nói: “Tại sao những cô gái kia chẳng có chút sáng tạo nào vậy? Sao lại tặng anh Giản Triệt hoa hồng giống hệt như em thế này?”.

Hiểu Khê cũng buồn theo: “Vậy em làm sao bây giờ?”.

Hạo Tuyết nhìn theo bước chân ngày một gần của Giản Triệt, lén lút giấu hoa ra sau lưng: “Em không muốn anh Giản Triệt nghĩ em cũng bình thường như bọn họ. Đã thế em không tặng hoa nữa!”

Hiểu Khê nhìn khuôn mặt đầy thất vọng của cô bé, với tay cầm lấy bó hoa hồng, nói: “Em không cần nữa thì cho chị nhé!”.

Hiểu Khê nở một nụ cười rạng rỡ, đưa tặng cho Giản Triệt bó hoa hồng vừa mới xin được: “Anh Giản Triệt, chúc anh triển lãm thành công!”.

Giản Triệt lặng người một lúc, nhìn cô không chớp mắt: “Hoa này...”.

Hiểu Khê cười tươi như hoa cỏ mùa xuân, nháy mắt cùng cô bé Hạo Tuyết đang ngưỡng ngi đứng cạnh bên. “Hoa hồng đẹp không anh? Anh thích không?”

Đôi mắt Giản Triệt chột sáng bừng, nụ cười mới ngọt ngào làm sao: “Bó hoa đẹp như thế, người chọn nó chắc chắn đã phải tốn rất nhiều tâm trí vào đó. Anh phải cảm ơn đảng hoàng mới được”.

Hạo Tuyết nghe xong, mặt mũi vụt tươi tỉnh lại, vội khoe ngay: “Anh Giản Triệt thích bó hoa này ạ? Mới sáng sớm em đã...”. Rồi cô bé bắt đầu thao thao bất tuyệt chuyện đi mua hoa của mình.

Giản Triệt nhìn Hiểu Khê, bỗng nhíu mày lại: “Hiểu Khê, sắc mặt của em trông tệ quá, có phải em bị bệnh rồi không?”.

Hiều Khê không chống chế được cơn buồn ngủ của mình, cô ngáp dài: “Em không sao, chỉ là hơi thiếu ngủ thôi”.

Hạo Tuyết nhanh nhẩu đáp: “Chị Hiều Khê vì muốn ôn tập đã thức đến tận năm giờ sáng nay mới đi ngủ”.

“Làm gì mà cực nhọc thế!”, Giản Triệt lắc đầu, “Sức khỏe là quan trọng nhất. Nếu cần gì anh sẽ sẵn lòng giúp đỡ, đừng tự hại sức khỏe của mình như thế. Xem mắt em bị thâm đen kia kia”.

Không nói đến thì thôi, chỉ cần nhắc đến ngủ, ngáp, mệt, Hiều Khê lập tức cảm thấy mình đầu đau dữ dội, bốn phía quay vòng như chong chóng. Cô khó chịu đến nỗi phải nhắm mắt lại. Giản Triệt giữ vai cô lại: “Em thấy mệt lắm à? Khó chịu ở đâu?”

Hiều Khê chậm chạp đáp, mắt vẫn nhắm nghiền: “Hơi đau đầu ạ!”

Một bàn tay nóng ấm được đặt lên trán của Hiều Khê, những ngón tay thon dài bắt đầu dùng sức để xoa bóp đầu cô. Quả là tay thần, Hiều Khê thấy dễ chịu lắm. Những ngón tay kia đặt đến đâu, chỗ đó lập tức trở nên nhẹ nhàng như những sợi lông vũ. Nếu như những ngón tay đó không bao giờ dừng lại, cứ tiếp tục xoa bóp thế này thì cuộc đời mới đẹp làm sao.

“Hiều Khê”, Giản Triệt lo lắng nói, “hình như em sốt rồi đó. Anh đưa em đi khám bác sĩ nhé!”

Hiều Khê định trả lời lại anh, đột nhiên một âm thanh lớn được phát ra từ trong trung tâm triển lãm, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người...

Ánh sáng chớp nhoáng liên tục, sáng đến lóa mắt, ký giả như một bầy ruồi bay đến tìm món mồi. Các cô gái không khỏi trầm trồ: “Ôi, chàng thanh niên đẹp trai quá!”

Nhưng họ không hình thành một vòng tròn kín như ban nãy. Dường như có một sự hung dữ nào đó toát ra từ trên người của vị khách mới đến đã ngăn cản họ lại, làm họ không dám đến quá gần, không dám cản đường đi của vị khách. Anh ta nhắm thẳng bước tiến đến Giản Triệt, đôi mắt dán chặt vào người đứng bên cạnh là Hiều Khê.

Hiều Khê mở to mắt, nhìn Lưu Băng đang lạnh lùng từng bước từng bước tiến đến. Đằng sau anh là Đồng cùng mười mấy thanh niên Liệt Viêm Đường. Tay của Giản Triệt buông khỏi trán của cô, anh do dự, bất an nhìn Lưu Băng, rồi lại nhìn Hiều Khê.

“Anh Lưu Băng...”, Hiều Khê gọi anh rất khẽ, lo lắng không biết anh có hiểu nhầm chuyện gì không? Sự việc chắc chắn không như anh nghĩ đâu...

Lưu Băng đứng trước mặt Giản Triệt, ánh mắt chuyển từ Hiều Khê sang Giản Triệt. Anh im lặng hồi lâu, rồi bỗng nở nụ cười, nụ cười khá nhạt, nhưng cũng đủ làm mọi người an tâm: “Giản Triệt, chúc cậu triển lãm thành công!”

Giản Triệt cũng cười, nụ cười của anh chân thành: “Lâu lắm rồi không gặp cậu, cậu dạo này thế nào?”

Đôi mắt Lưu Băng rất phức tạp, khiến Hiều Khê trong thoáng giây cảm thấy lo lắng. Cô dụi dụi hỏi: “Anh Lưu Băng, anh không sao chứ?”

Lưu Băng cười đáp trả, nhưng thái độ vẫn lạnh lùng: “Anh không sao”.

Hiều Khê hỏi tiếp: “Anh đến đây là để xem triển lãm tranh của anh Giản

Triệt à?”

“Đúng thế!”, Lưu Băng nhìn Giản Triệt cười, “Chúng ta quả là rất lâu rồi không gặp mặt nhỉ?”

Giản Triệt vỗ vai Lưu Băng: “Xem hôm nào chúng ta gọi Hạo Nam cùng ra để trò chuyện với nhau đi”. Lưu Băng gật đầu.

Người đến tham quan triển lãm tranh của Giản Triệt mỗi lúc một đông hơn.

Giản Triệt lại bị đám người vây xung quanh. Hiểu Khê đi theo sau Lưu Băng và đám người của anh. Hạo Tuyết chạy đuổi lên nói nhỏ với cô: “Chị Hiểu Khê, em thấy anh Lưu Băng dạo này khác xưa quá. Anh ấy là lạ làm sao, đáng sợ làm sao. Em chẳng dám nói chuyện với anh ấy đâu”.

Hiểu Khê bần thần một lúc, nhìn Lưu Băng. Anh mặc một bộ đồ màu trắng, trông đẹp như một bức điêu khắc bằng đá. Nhưng anh lại quá lạnh lùng, quá âm u. Giữa dòng người qua lại, anh rõ ràng bị tách biệt bởi nét kỳ lạ và cô đơn của mình. Hiểu Khê bỗng thấy thương hại và không nỡ nhìn thấy anh như thế. Cô bước nhanh chân để đứng cạnh Lưu Băng.

“Em không biết hôm nay anh cũng đến”, Hiểu Khê nói, “Nếu biết, em đã đến đây cùng anh rồi.”

“Không sao, em không cần giải thích đâu”. Lưu Băng nắm lấy tay cô, rồi nhìn các bức tranh trên tường, nói khẽ: “Tranh cậu ấy vẽ đẹp quá phải không?”

Hiểu Khê gật đầu: “Tranh của anh Giản Triệt rất đẹp, chỉ có điều...”.

“Sao cơ?”, Lưu Băng thắc mắc.

“Anh không phải đến đây xem tranh phải không? Tâm trí anh không đặt ở nơi này”, Hiểu Khê nhíu mày, “Anh Lưu Băng, đã xảy ra chuyện gì vậy? Có nghiêm trọng lắm không?”

Lưu Băng xiết chặt tay cô hơn. Từ bàn tay anh toát lên một làn hơi ấm lạ kỳ: “Kiên nhẫn một chút, em sẽ biết ngay thôi”. Ánh mắt Lưu Băng vụt nóng nảy, làm bừng sáng cả khuôn mặt anh.

Hai tiếng đồng hồ sau, khi Lưu Băng cùng Hiểu Khê chào Giản Triệt để đi về, từ phía cửa ra vào của trung tâm triển lãm bỗng xuất hiện mấy chục ký giả. Người nào cũng cầm máy ảnh, xách micro, vai đeo máy quay, mắt sáng hừng khởi, cứ như đi đánh trận, ào ào xông vào. Kỳ lạ ở chỗ, họ không lao đến tìm nhân vật chính của buổi triển lãm, mà lại tìm người lúc nào cũng có nụ cười lạnh nhạt Mục Lưu Băng.

“Mục đại nhân! Chuyện Hải Hưng Bang bị đột kích toàn diện có liên quan gì đến Liệt Viêm Đường không?”

“Mục đại nhân! Anh có suy nghĩ gì khi thấy Hải Hưng Bang gặp nạn bất ngờ như vậy?”

“Mục đại nhân! Liệt Viêm Đường có định thâm tóm toàn bộ Hải Hưng Bang không?”

“Mục đại nhân! Lần này Hải Hưng Bang bị công kích có liên quan gì đến chuyện lần trước anh bị ám sát?”

“Mục đại nhân! Thiết Đại Kỳ hiện không biết tung tích, anh có nghĩ ông ấy bị hại rồi không?”

“Mục đại nhân!...”

“Mục đại nhân!...”

“Mục đại nhân!...”

Các ký giả cứ hỏi liên tục như súng liên thanh, vậy mà Lưu Băng vẫn điềm nhiên không hé lấy nửa lời. Bị ép hỏi quá nhiều anh mới dùng một ánh mắt nghiêm nghị nhìn các ký giả, lạnh lùng trả lời: “Tôi đến đây để tham dự triển lãm tranh của bạn tôi. Những gì các anh hỏi, tôi đều không biết”.

“Có phải Thiết Đại Kỳ nhất định phải chết không? Anh có thể tha cho ông ấy không?”

Một ký giả trẻ tuổi như mới vào nghề vẫn kiên trì hỏi gặng. Anh ta chưa dứt lời đã thấy hai vệ sĩ từ phía sau lưng Lưu Băng xông đến. Một người bịt miệng, một người đè chặt vai anh ta lôi ra bên ngoài. Những ký giả khác nhìn thấy vậy sợ quá, không ai dám hỏi thêm gì nữa.

Lưu Băng quát một tiếng: “Tránh ra”. Trong nháy mắt, tất cả ký giả đều dạt hết sang một bên, để dành một lối đi rộng rãi cho Lưu Băng. Lưu Băng cười với Giản Triệt, nụ cười vẫn rất lạnh nhạt: “Xin lỗi cậu, phá rối hết buổi triển lãm tranh của cậu rồi”.

Giản Triệt nhìn anh không nói hồi lâu, rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu”.

Lưu Băng nhìn sang Hiểu Khê. Nãy giờ cô yên lặng như một cô búp bê ngoan ngoãn: “Đi theo anh”.

“Chị Hiểu Khê!”, Hạo Tuyết chẳng hiểu sao lại cứ nắm lấy áo cô, giữ chặt: “Đừng đi chị...”.

Hiểu Khê nhìn cô bé đang lắc đầu nguây nguẩy và gương mặt đầy ưu tư của Giản Triệt, cô cười để trấn tĩnh họ: “Yên tâm đi, chị không sao đâu. Đừng quên rằng chị xưa nay vẫn có biệt hiệu là thiên hạ vô địch Minh Hiểu Khê...”

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 8

Không khí trong nhà họ Mục ngọt ngào đến khó thở. Những nhân vật quan trọng của Liệt Viêm Đường đều có mặt đầy đủ trong phòng khách. Mặt mũi ai cũng nghiêm trang, im lặng lắng nghe chỉ thị của Lưu Băng.

Hiểu Khê cuộn tròn mình trên chiếc ghế sofa ở một góc phòng. Đầu cô mỗi lúc một đau hơn, đến nỗi tai cô chỉ còn nghe thấy tiếng ù ù mà thôi.

Lưu Băng đảo mắt nhìn tất cả mọi người trong phòng, rồi hạ giọng xuống thật thấp, thái độ nghiêm nghị đến mức dữ dằn: “Tại sao lại để Thiết Đại Kỳ trốn thoát?”

Mọi người không ai nhìn ai, cũng không ai lên tiếng trả lời. “Nói mau!” Anh quát lớn, làm mọi người sợ đến nổi lấm tấm mồ hôi.

Một vị trưởng bối có vị trí cao trong Liệt Viêm Đường bầy giờ lên tiếng: “Lần hành động này đã làm cho đại đa số những người có thể lực trong Hải Hưng Bang bỏ chạy. Một mình tên Thiết Đại Kỳ sống sót cũng không có trở ngại gì lớn đối với chúng ta cả!”

“Câm miệng!” Lưu Băng đập mạnh tay xuống bàn. Các tách trà trên bàn bị lật tung lên, rơi xuống đất vỡ vụn. Ánh mắt Lưu Băng lóe lên ngọn lửa hung tợn đốt cháy những ai nhìn vào nó:

“Tất cả đều là một lũ vô dụng! Lẽ nào các người quên mất ai là kẻ giết chết Mục Anh Hùng sao? Lẽ nào các người quên mất ai là kẻ sỉ nhục Liệt Viêm Đường sao? Chỉ cần hắn chưa chết, vẫn còn kẻ cười nhạo sau lưng chúng ta!!!”

Lời nói của Lưu Băng như một que diêm làm cháy bùng ngọn lửa chiến đấu trong lòng mọi người, họ phần nộ hét lên: “Không giết được lão già đó, chúng ta đều không làm người!”

“Ai làm lộ tin tức? Làm sao để lão già đó chạy thoát được?”, Lưu Băng gầm gừ, “Nếu ta biết được ai đã thả lão già đó chạy thoát, ta sẽ băm nó thành trăm mảnh!”

Ánh mắt Lưu Băng như dòng điện lạnh chạy qua cơ thể của mọi người trong phòng: “Bản, nói đi”.

Một người được gọi là Bản từ từ đứng lên trên đôi chân run bần bật, hàm răng va vào nhau phát ra những tiếng khó nghe: “Em...em...em không biết gì cả ạ...”

Lưu Băng ra lệnh cho một tên vệ sĩ đứng phía sau mình: “Một chân!” “Dạ!”, tên vệ sĩ tay cầm lấy gậy dữ tợn tiến đến bên Bản. Anh ta xoay người định bỏ chạy, nhưng không chạy đi đâu được. Lập tức có hai người thanh niên khác giữ chặt anh ta lại. Người vệ sĩ kia giơ cây gậy cao lên khỏi đầu, quát vào mặt anh ta: “Chọn đi, chân trái hay chân phải?” “Đừng mà anh!”. Bản cố gắng gập người ôm chặt lấy đôi chân mình.

Nhưng anh ta sao có thể là đối thủ của tên vệ sĩ kia được? Chỉ nghe một tiếng “phập” vang lên. Chiếc gậy kia quật mạnh từ trên cao xuống chân bên phải của anh ta. Tiếp theo sau là tiếng ‘rắc’ của chiếc xương chân bị đánh gãy.

“Ồi...!”, Bản giầy giụa hét lên, mồ hôi anh ta tuôn ra như mưa vì đau đớn. Tên vệ sĩ cười tàn bạo: “Quy định cũ, không chọn lựa thì sẽ là chân phải”. “Giờ mày nói, hay không nói?”, Lưu Băng lạnh lùng quát vào người thanh niên tội nghiệp.

“Em nói! Em xin nói!” Anh ta không hề do dự, gấp rút nói ra như sợ không còn kịp nữa, “chính anh Tây Khôi đã ra lệnh cho em phải thả Thiết Đại Kỳ chạy thoát khi công kích.”

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về người có tên gọi Tây Khôi là người có lý lịch lâu năm nhất trong Liệt Viêm Đường, trước nay đều được mọi người kính nể.

“Anh Tây Khôi!”, giọng nói của Lưu Băng nhẹ tênh, nhưng cái nhẹ ấy lại giống như một con dao lam sắc bén chĩa vào lòng người khác, “Thằng Bản nói có đúng không?”

Cơ mặt của Tây Khôi bắt đầu giật mạnh. Anh ta nhìn quanh. Bao nhiêu huynh đệ một thời sát cánh cùng nhau đều nhìn anh bằng con mắt thù hận. Anh ta lại nhìn Lưu Băng, người thanh niên máu lạnh này đang trừng trừng nhìn anh, gằn giọng từng chữ một:

“Anh không muốn nói phải không? Anh yên tâm đi. Hôm nay tôi không gấp gáp đối phó với anh đâu. Đợi đến khi nào giết được Thiết Đại Kỳ, tôi sẽ tính sổ với anh sau.”

Từ mắt của Tây Khôi phát ra một sự sợ hãi khó nói thành lời. Anh ta đã được chứng kiến những thủ đoạn mà Lưu Băng đã từng dùng qua. Đó là những hành động tàn khốc mà anh ta không bao giờ tưởng tượng trước được. Còn để thoát khỏi bàn tay của Lưu Băng, đó không phải là việc nằm trong khả năng. Anh ta nói như nấc: “Nếu như... nếu như tôi thừa nhận?” Lưu Băng cười nhạt: “Nếu anh không làm phí thời gian của mọi người, tôi chỉ trừng trị anh bằng một bên mắt và một cánh tay”

Tay chân Tây Khôi lạnh cứng lại, da mặt xanh như không còn giọt máu nào: “Chỉ cần được sống, tôi đã đa tạ sự thương tình của anh lắm rồi. Không sai, Thiết Đại Kỳ đã từng nói với tôi, nếu hắn có thể thâm tóm được Liệt Viêm Đường, hắn sẽ cho tôi làm trợ lý đặc biệt của hắn, quyền hành chỉ thua một mình hắn thôi. Tôi nhất thời tham lam, mới ra lệnh cho Bản tha cho Thiết Đại Kỳ...”

“Thiết Đại Kỳ hiện đang ở đâu?” Đôi mắt Lưu Băng rực lửa.

Tây Khôi cười đau khổ: “Tôi thật sự không biết. Đến nước này rồi tôi cũng không cần nói dối anh làm gì!”

Lưu Băng liếc nhìn anh ta, rồi ném xuống đất một con dao: “Anh tự xử đi”. Tây Khôi nhặt con dao lên, run rẩy đâm vào con mắt bên phải của mình.

“Ầm!”. Một cục đá được ném lên không trung, rơi đúng ngay vào cánh tay của Tây Khôi. Con dao trên tay anh ta rớt xuống đất trước khi đâm sâu vào mắt mình.

“Đủ rồi!”, Hiểu Khê không thể nhịn được nữa, cô nhảy ra từ trên chiếc ghế sofa. Những gì hôm nay cô nhìn thấy, nghe thấy đã nằm ngoài khả năng chịu đựng của cô. Lưu Băng nhìn Hiểu Khê cùng chiếc ná trên tay cô: “Em muốn làm gì?”

Hiểu Khê xoa hai vầng thái dương để giảm cơn đau đầu, nhìn thẳng vào Lưu Băng mà cô bất chợt cảm thấy vô cùng xa lạ: “Nếu anh ta đã nhận hết tội rồi, tại sao anh không thể tha cho anh ta được chứ?”

Thần sắc của Lưu Băng vẫn không thay đổi, anh xoay mắt nhìn Tây Khôi vẫn đang run lên bần bật hỏi: “Anh nói đi, được hay không?”

Tây Khôi đổ mồ hôi đến ướt sẫm quần áo, chân tay run rẩy bò đến nhặt con dao vừa bị Hiểu Khê làm rớt xuống, rồi cố gắng đứng dậy, cười đau khổ: “Chị Hiểu Khê, chị đừng nói hộ tôi làm gì. Anh Lưu Băng trừng phạt tôi thế này là đã nhẹ lắm rồi, tôi không hề than oán gì cả”.

Hiểu Khê thở dài đến nảo ruột, lục phủ ngũ tạng của cô đều lạnh buốt. Cô lướt nhìn mọi người, phát hiện ngoài cô ra không ai thấy sự việc vừa rồi là một hành động tự nhiên, bình thường theo lý tính. Hiểu Khê nhát tui lên, cố gắng tỏ ra không bị kích động, sai chân ra khỏi căn phòng ghê sợ đó.

“Hiểu Khê!”, Lưu Băng gọi cô lại. Hiểu Khê có chút do dự, nhưng vẫn không dừng bước.

“Hiểu Khê!”, giọng Lưu Băng bắt đầu pha chút nóng giận. Hiểu Khê hơi nhíu mày, chân bước nhanh hơn.

“Giữ cô ta lại!”, Lưu Băng ra lệnh cho các vệ sĩ đang đứng canh cửa ra vào. Cánh cửa lập tức được chặn bởi một bức tường người. Những tên vệ sĩ to lớn đó miễn cưỡng cười với cô: “Chị Hiểu Khê, anh Lưu băng mời chị ở lại”.

Hiểu Khê quay đầu nhìn anh, cương quyết nói: “Đề em đi, em muốn về nhà”.

Không khí trong phòng nặng nề đến ghê người, giọng Lưu Băng lạnh như thép: “Không được, mấy hôm nay em nhất định phải ở lại đây!”

Không khí bên ngoài ban công âm u như không khí chết. Hiểu Khê cuộn người trên chiếc ghế tre, cố gắng đấu tranh với cơn nhức đầu đang muốn xé cô thành trăm mảnh.

Lưu Băng sau khi im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng chịu cất tiếng: “Mấy hôm tới rất nguy hiểm, em phải ở lại đây, không được đi đâu cả”.

Hiểu Khê vừa nhắm nghiền mắt, vừa đau đớn rên rỉ: “Anh cứ để em đi đi. Em không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa!”.

Lưu Băng cố gắng ghìm cơn nóng nảy, quay mặt đi không nhìn cô: “Em...!”

Hiểu Khê vẫn nhắm mắt, buồn bã: “Em biết tại sao anh giận. Anh đang lo Thiết Đại Kỳ bắt em, dùng em để uy hiếp anh đúng không? Anh yên tâm, Thiết Đại Kỳ không ngu ngốc như thế đâu. Hắn ta sẽ không bao giờ dùng một đứa con gái để làm khó anh”.

“Minh... Hiểu... Khê!”, Lưu Băng nhìn thẳng vào cô, mắt như bắn ra những tia lửa, “Em nghĩ chuyện như thế thật sao?”.

Hiểu Khê cảm nhận thấy hơi nóng tỏa ra từ đôi mắt anh như muốn đốt cháy

làn da yếu ớt trên mặt cô. Nhưng cô vẫn không mở mắt, mà nở nụ cười như mèo: “Nếu không, anh muốn em nghĩ thế nào...?”

“...Nói cho em, tại sao anh lại đến triển lãm tranh của anh Giản Triệt? Có phải chỉ vì muốn gặp người bạn cũ đó không? Hay là vì muốn có một chứng cứ ngoại phạm vững chắc, rằng anh không hề dính líu gì đến chuyện của Hải Hưng Bang?”, Hiểu Khê hỏi.

Lưu Băng cắn chặt môi, không đáp. Hiểu Khê thở dài: “Anh làm như thế là đương nhiên thôi, chỉ là lợi dụng người khác một chút xíu mà thôi... cũng không có gì ghê gớm! Nhưng mà... em vẫn cảm thấy đau lòng lắm! Anh Giản Triệt là bạn thân nhất của anh, vậy mà anh vẫn...”. Cuối cùng, cô cũng mở mắt ra, sắc mặt xanh xao, nhưng đôi mắt vẫn sáng đến lạ kỳ, như có một ngọn lửa trong tim cô rực cháy:

“Anh Lưu Băng, hãy để em đi. Tâm trạng em hiện đang rối bời, hãy để em được tĩnh lặng để suy nghĩ mọi chuyện...”

Gió thổi qua những rèm song mây ngoài ban công, thốn thức như tiếng đập của con tim tuyệt vọng. Lưu Băng đột nhiên đứng dậy, bước đi mấy bước về phía cửa, rồi đột nhiên dừng lại. Bộ quần áo anh đang mặc trên người rất mỏng, bị gió thổi phàn phật.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu sau đó... Một đôi tay ấm áp thậm chí là nóng rất xuất hiện từ sau lưng anh. Đôi tay có chút do dự ban đầu ấy bắt đầu ôm chặt lấy người anh. Có được hơi ấm từ đôi tay ấy, nhưng cơ thể anh lại bắt đầu không làm chủ được nữa, anh run lên, như một đứa trẻ sợ lạnh...

Hiểu Khê nói nhẹ nhàng: “Em xin lỗi nếu đã làm tổn thương anh... Em không có ý như vậy... Em biết anh cũng có nỗi khổ... Đừng giận em...”.

Người Lưu Băng từ từ ấm lại, anh khẽ khàng hỏi: “Em... vẫn là của anh chứ?”. Giọng nói của anh tuy tỏ ra bình tĩnh, nhưng vẫn không giấu được sự cảm động, và cả sự mềm yếu lẫn căng thẳng.

Hiểu Khê nhẹ nhàng xoay người Lưu Băng lại, dịu dàng nắm chặt tay anh, đặt một nụ hôn mềm mại lên cánh tay anh. Nụ hôn tuy mềm mại, nhưng vẫn nồng nhiệt như mang lửa bên trong, đốt cháy vào tận gốc rễ lạnh lẽo của trái tim anh...

oOo

Khi màn đêm từ từ buông xuống, Hiểu Khê cuối cùng rời khỏi nhà họ Mục. Mười người vệ sĩ theo lệnh của Lưu Băng đi bảo vệ cô phía sau. Hiểu Khê thấy thật mãn nguyện, nhưng dù sao cô cũng về được đến ký túc xá.

Đột nhiên Hiểu Khê thấy trong người rất khó chịu, đầu đau như muốn nổ tung ra, chân mềm nhũn như bún. Ban nãy ở trước mặt Lưu Băng, cô còn có thể chịu đựng được. Nhưng khi cô sắp về đến ký túc xá, mọi sinh khí trong người cô như đã bị ai đó hút sạch. Cô không còn đứng vững nữa... Một cơn đau đầu lại ập đến. Cô thấy tứ phía xoay vòng, đôi chân càng lúc

càng nhũn ra...

Ngay lúc đó, bên cạnh cô xuất hiện một bóng người, lao đến đỡ lấy cô...
Hiệu Khê hốt hoảng, lẽ nào Thiết Đại Kỳ lại ra tay với cô thật sao? Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng chỉ thấy toàn thân như hoàn toàn bị liệt, không còn một chút sức lực nào nữa. Trong bóng tối, tiếng của người ấy trầm âm: “Hiệu Khê, là anh đây”. Giọng nói âm áp và thân thiết đó, vòng tay kiên định và mạnh mẽ đó, hơi thở nhẹ nhàng và quen thuộc đó... Hiệu Khê bỗng có một cảm giác bình an và cảm động...

Đám vệ sĩ bảo vệ cô cũng lập tức ủa tới, cầm chắc vũ khí trong tay hét lớn: “Bỏ cô ấy ra! Nếu không người sẽ không được yên”.

Hiệu Khê nhìn họ xua tay: “Không sao. Các anh đi đi, anh ấy là bạn của tôi!”.

Đội đến khi đám người Liệt Viêm Đường Kia lùi về chiếc xe hơi đậu đằng xa, Hiệu Khê mới quay đầu lại ngơ ngàng nhìn người đang đỡ lấy cô, nhẹ nhàng cất tiếng: “Anh Giản Triệt...”

Rõ ràng họ mới gặp nhau hồi lúc trưa, chỉ mới mấy tiếng đồng hồ trôi qua, sao bây giờ cô lại có cảm giác như xa anh lâu lắm rồi? Gặp được Giản Triệt như gặp được một người thân thích mà cô thương nhớ nhưng đã xa nhau lâu lắm rồi vậy.

Giản Triệt hơi cau mày vì dù đã qua mấy lớp quần áo nhưng anh vẫn cảm nhận được sức nóng tỏa từ trên người cô. Anh nghiêm nghị nhìn cô: “Em có biết mình đang sốt không?”.

Hiệu Khê nghi ngờ tự sờ trán mình: “Em sốt rồi sao?”. Đúng là nóng thật, thảo nào cả ngày nay cô cứ thấy khó chịu.

“Em đã uống thuốc chưa?” Giản Triệt lo lắng hỏi.

Hiệu Khê chớp mắt, ngơ ngác hỏi: “Phải uống thuốc ạ?”.

Giản Triệt lặng nhìn cô không nói, hồi lâu mới thở dài: “Thôi, từ đầu đã biết khờ khạo như em thì thế nào rồi...”.

Hiệu Khê chợt nhớ ra liền hỏi: “Anh Giản Triệt, sao anh lại ở đây? Anh đang đợi em à? Có việc gì ạ?”

Giản Triệt nhìn cô đầy lo lắng: “Anh không yên tâm về em. Không biết em cuối cùng thế nào? Không biết có còn khó chịu không? Không biết hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, em có chịu đựng nổi hay không?”.

Hiệu Khê không dám cất lời. Cô sợ chỉ cần mở miệng ra, tất cả những nỗi buồn, tủi thân, đau khổ, cảm động, xót xa sẽ ào ạt trào lên như cơn đại hồng thủy, không cách nào ngăn chặn nổi.

“Hiệu Khê, em cố gắng thêm một chút nữa. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện”. Thấy cô hơi lả đi, Giản Triệt lòng rối bời, vòng tay chuẩn bị bế cô lên, định đi ra phía đường lớn.

“Không cần đâu!”, Hiệu Khê vội vàng đẩy anh ra, ngăn anh lại. Nhưng khi cô vừa làm xong thì những sức lực cuối cùng của cô cũng như cạn kiệt.

Đầu cô đau như một cục đá lớn đè lên, khiến cô bắt đầu hôn mê không thể làm chủ mình được nữa.

“Hiệu Khê!”, Giản Triệt đau nhói ở tim, dịu dàng nói: “Em đừng nói nữa, đến bệnh viện thôi!”.

Hiểu Khê nằm gọn trong vòng tay Giản Triệt, cố gắng ngẩng lên nhìn anh. Khuôn mặt cô xanh xao, mỏng manh như tờ giấy, yếu đuối đến mức không thể cười nổi nữa. Giản Triệt vẫn lo lắng nhìn cô, mắt anh vẫn sáng như ánh mặt trời. Hiểu Khê bỗng nở một nụ cười yếu ớt. Không hiểu vì sao, sức sống từ ánh mắt anh đã truyền cho cô một chút niềm tin, xua bớt những đau đớn.

**Một thoáng thời gian... Không ngờ lại thay đổi nhiều đến thế!
Ký túc xá ban nãy vẫn còn yên tĩnh là thế, đột nhiên xuất hiện mười mấy chiếc xe hơi với đèn chớp tắt, còi bấm liên hồi. Chúng sầm sập lao về phía Hiểu Khê và Giản Triệt. Minh Hiểu Khê! Đồ nha đầu thối kia!!!”. Tiếng kêu như xé toạc màn đêm yên tĩnh.**

Hiểu Khê nhìn về phía đám người mới đến. Quả nhiên là Thiết Sa Hạnh. Cô ta đứng giữa nhóm người ba bốn chục tên vệ sĩ, lúc nào cũng to mồm nhất. Đúng là kẻ thù không đội trời chung với Hiểu Khê – người đẹp không có lông mày Thiết Sa Hạnh.

Có thể do thời gian gần đây Hải Hưng Bang chịu quá nhiều công kích từ phía Liệt Viêm Đường, có thể do sáng sớm nay Hải Hưng Bang đã gặp phải nạn lớn, thái độ của Thiết Sa Hạnh và đám vệ sĩ cứ lồng lên như hổ bị thương. Thiết Sa Hạnh trừng mắt nhìn Hiểu Khê căm hận không thể ăn tươi nuốt sống cô được. Lúc này đám vệ sĩ Liệt Viêm Đường cũng vội vàng nắm chắc binh khí lao đến, vây quanh Hiểu Khê và Giản Triệt để bảo vệ cho hai người.

Người đứng đầu nói nhỏ với Hiểu Khê: “Chị Hiểu Khê, tôi đã cho người đi báo với anh Lưu Băng rồi. Bọn họ chắc sẽ đến ngay bây giờ thôi. Người của Thiết Sa Hạnh nhiều hơn chúng ta. Hai người tốt hơn hết vẫn nên tránh mặt đi”.

Hiểu Khê lo lắng: “Nhưng mà, còn mọi người...”

“Chúng tôi đánh nhau nhiều quá rồi, tin chắc bọn chúng cũng không thể làm gì chúng tôi ngay đâu”, anh ta tự tin đáp. Hiểu Khê vẫn đang do dự thì nghe một tiếng súng lớn và tiếng cười ngạo nghễ của Thiết Sa Hạnh. Mọi người theo bản năng, nhẩy lùi lại một bước.

Thiết Sa Hạnh quay tròn khẩu súng trên ngón tay, cười phá lên: “Hiểu Khê đồ nha đầu thối kia, mày đang thăm thì gì thế? Định bỏ chạy phải không? Tao nói cho mày biết, lần này bọn mày đừng hòng chạy thoát”. Cô ta vừa dứt lời, đám người của Hải Hưng Bang đồng loạt rút súng ra khỏi người.

“Ha...Ha...!” Thiết Sa Hạnh liếc nhìn Hiểu Khê: “Đồ nha đầu thối! Không phải mày luôn nghĩ mình giỏi đó sao? Mau lên đây, để xem cuối cùng là quyền cước của mày lợi hại, hay đạn của tao lợi hại?”.

Hiếu Khê tươi cười đáp: "Đồ không có lông mày kia, cuối cùng cô cũng biết được mình không phải là đối thủ của tôi. Lại còn dùng súng nữa sao? Sao cô không đem luôn hỏa tiễn đến để bắn tôi luôn cho rồi?"

Thiết Sa Hạnh tức giận đến run lên: "Mày... mày vẫn còn dám cười nhạo tao sao? Mày có tin tao sẽ bắn chết mày không?"

Hiếu Khê vẫn trêu chọc: "Thứ nhất, cô đúng là người không có lông mày mà. Cả đời này lông mày của cô cũng không thể mọc dài nữa đâu!"

Thiết Sa Hạnh tức đến trào máu, khẩu súng trên tay ả bắt đầu run lên.

Hiếu Khê tiếp tục nói: "Thứ hai, tôi thật không tin cô có thể bắn chết tôi bằng một phát súng. Muốn bắn chết tôi, các người đâu cần phải đến đông thế này? Chỉ cần sai một tên lén lút nấp ở đâu đó, rồi tìm thời cơ ra tay bắn tôi là được. Bởi thế mà... " Cô có tình kéo dài từng chữ.

Thiết Sa Hạnh quả nhiên không chịu đựng được hỏi dồn: "Bởi thế sao?"

Hiếu Khê chậm rãi đáp: "Bởi thế mà tôi biết, lần này cô đến đây là để bắt sống tôi, có đúng thế không?"

Thiết Sa Hạnh mở tròn mắt.

Hiếu Khê tiếp tục: "Tôi còn biết các người muốn bắt sống tôi là để..."

Thiết Sa Hạnh lại hỏi dồn: "Là để làm gì?"

Hiếu Khê cười nhẹ: "Là để bắt tôi làm con tin uy hiếp Mục Lưu Băng.

Vì thế trước khi cô xuất phát, Thiết Đại Kỳ chắc chắn đã căn dặn cô nhiều lần, để cô đừng hành động lỗ mắng giết chết tôi vì bất kỳ lý do nào. Vì nếu tôi còn sống sẽ có ích hơn cái xác chết của tôi rất nhiều. Tôi nói có đúng không?"

Thiết Sa Hạnh không nói được thêm lời nào.

Lúc này, từ sau lưng của Thiết Sa Hạnh xuất hiện một vệ sĩ cao gầy.

Hiếu Khê trông thấy hắn, lập tức biết rằng chuyện không hay. Anh ta chính là người cô gặp lần trước, được cho rằng khá thông minh, tên gọi Tây Sơn.

Tây Sơn đến bên Thiết Sa Hạnh đang đứng ngậy ra, nhỏ nhẹ nhắc:

"Tiểu thư đừng bị trúng kế. Cô ta đang kéo dài thời gian để đợi cứu binh đến đây. Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, hãy nhanh chóng hành động để hoàn thành nhiệm vụ".

Lời nói đó đã làm thức tỉnh người đang mơ màng. Thiết Sa Hạnh trừng mắt quát: "Minh Hiếu Khê đồ nha đầu thối tha kia! Tao không bị mắc lừa mày đâu! Tao nói cho mày biết, hôm nay nếu như tao có thể bắt sống mày đem về tất nhiên là tốt nhất. Nhưng nếu mày phản kháng, tao vẫn có thể bắn chết mày đấy".

Hiếu Khê ra vẻ không hề: "Tại sao cô lại thù tôi đến thế nhỉ?"

Thiết Sa Hạnh hét lớn: "Nhảm nhí! Mày đã cướp đi anh Lưu Băng của tao. Tao giận đến nổi muốn lột da, rút gân, ăn thịt mày!"

Hiếu Khê càng tỏ ra lạ lẫm: "Ngay từ lần đầu tiên gặp nhau, cô đã luôn miệng bảo rằng tôi cướp anh Lưu Băng của cô. Cô thật sự nghĩ rằng nếu như không có tôi, anh Lưu Băng sẽ thuộc về cô sao?"

“Đương nhiên rồi!” Thiết Sa Hạnh đáp không chút do dự. “Tao với anh Lưu Băng là bạn thanh mai trúc mã. Nếu như không có mây, anh ấy không yêu tao thì còn đi yêu ai khác nữa sao?”.

Hiểu Khê làm bộ sững sốt: “Ồ, hai người là bạn thanh mai trúc mã à? Từ khi nào vậy?”.

“Bọn tao đã quen nhau mười chín năm rồi!”, Thiết Sa Hạnh tự hào khoe.

Hiểu Khê thở dài: “Lâu đến thế kia à? Hình như không phải đâu, anh Lưu Băng vẫn chưa đủ mười chín tuổi. Sao cô có thể quen anh ấy mười chín năm được?”.

Thiết Sa Hạnh liếc mắt: “Anh ấy chưa chào đời thì tao đã được sờ vào bụng mẹ anh ấy. Như thế không được tính là quen biết sao?”

“Ra là vậy.” Hiểu Khê gật gật đầu. Đột nhiên cô lại như phát hiện điều gì khác: “Nói vậy, cô còn lớn hơn cả anh ta à?”.

Thiết Sa Hạnh nóng nảy đốp lại: “Như thế thì đã sao?”.

Hiểu Khê vội vàng xoa tay: “Không sao cả, hiện giờ đang rất thịnh chuyện bạn trai nhỏ hơn, không phải sao?”.

Mắt Thiết Sa Hạnh sáng rõ: “Thật vậy sao?”.

Hiểu Khê vẫn chưa hết tò mò: “Tôi chỉ cảm thấy lạ ở chỗ, tại sao cô trông lại trẻ như vậy, nhìn không hề thấy lớn hơn anh Lưu Băng chút nào”.

“Thật vậy sao?”, Thiết Sa Hạnh sung sướng tự sờ mặt mình, “Trông tao rất trẻ à?”.

Hiểu Khê cười tươi: “Thật đấy. Nếu không tin cô tự lấy gương ra xem đi.”

Thiết Sa Hạnh quả nhiên cất ngay súng vào túi, lôi ra một cái gương nhỏ, đồng đánh ngắm nghía. Đám vệ sĩ cả Liệt Viêm Đường và Hải Hưng Bang đều cố nhịn cười trước cảnh tượng đó.

Ôi trời, không ngờ trên đời này có người ngu ngốc đến như vậy. Người của Liệt Viêm Đường chắc chắn là không nhắc nhở ả rồi, nhưng không hiểu sao người của Hải Hưng Bang cũng không nhắc nhở gì ả nốt?

(Theo lời nói của những người có mặt lúc đó, người của Hải Hưng Bang thấy Thiết Sa Hạnh ngu ngốc như vậy, đã không còn chút niềm tin nào về tiền đồ của Hải Hưng Bang nữa. Vì thế họ không muốn đắc tội với Liệt Viêm Đường.

Thế là cả hai nhóm cứ đứng yên nhìn hai mươi mấy chiếc xe hơi đang từ từ dừng lại, tiếp theo sau là năm mươi mấy thanh niên cầm súng bước ra khỏi xe. Không ai nói một lời nào để giục Thiết Sa Hạnh.

Thậm chí có nhiều người của Hải Hưng Bang đã nhẹ nhàng lần vào bóng đêm, trốn khỏi một cuộc đổ máu vô nghĩa.

Thiết Sa Hạnh cầm gương ngắm nghía khuôn mặt mình, không nén được thất vọng: “Tao quả là có đẹp thật, nhưng lông mày...”.

Hiểu Khê an ủi: “Cô không cảm thấy nhờ không có lông mày, trông cô rất uy vệ đó sao? Trông giống như...”, Hiểu Khê đang nói bỗng dừng lại.

Thiết Sa hạnh tò mò: “Giống gì?”.

“Giống như một con sư tử cái!”. Một giọng nói vang lên như gáo nước lạnh tát vào mặt Thiết Sa Hạnh. Cô ta giận đến tím người, mồ hôi vã ra như mưa. Cô ta giận dữ quay đầu về phía phát ra giọng nói đó. Không biết có phải Lưu Bằng không nhỉ? Thiết Sa Hạnh bây giờ mới phát hiện ra mọi người phía sau lưng mình đều đi đâu sạch. Đám vệ sĩ ở lại chỉ còn khoảng bảy tám tên với khuôn mặt thất thiểu sẵn sàng đầu hàng bất kỳ lúc nào. Ngược lại bên phía Hiểu Khê lại đông đủ một nhóm người lăm lăm súng trên tay.

Sự việc sao lại trở nên như thế? Thiết Sa Hạnh bối rối, ngỡ ngàng, sợ hãi đến mức hóa điên lên. Cô ta tức giận tới mức không còn lý trí, xông thẳng tới Hiểu Khê hét lớn: “Mày là đồ nha đầu thối! Mày lại lừa tao! Mày làm tao ra nông nổi này! Tao phải giết chết mày! Tao phải giết mày!”

Lúc này Hiểu Khê đã gần như kiệt sức. Cô cố gắng mở mắt, mơ hồ nhìn thấy Thiết Sa Hạnh đang cầm súng lao thẳng đến mình. Cô cũng mơ hồ nhìn thấy người của Liệt Viêm Đường đang cầm súng nhắm thẳng vào Thiết Sa Hạnh.

Thiết Sa Hạnh lao đến như một con sói khát máu, ánh mắt rực lửa, cơ bắp run lên, giọng như muốn xé đôi không gian thành hai mảnh: “Tao phải giết chết mày! Tao phải giết mày!”

Có tiếng súng nổ. Hiểu Khê nhìn thấy viên đạn lao thẳng đến Thiết Sa Hạnh, tiếp đó là một dòng máu bắn ra, đỏ như hoa mào gà. Lại nghe những tiếng nổ khác vang lên: “Đừng! Đừng nổ súng nữa!”, Hiểu Khê cố sức tàn, lao ra ngăn cản những người bảo vệ cô nổ súng.

Cô lao về phía Thiết Sa Hạnh, dang rộng đôi cánh tay để bảo vệ cô ta. Thiết Sa Hạnh đang dúm dỏ vì đau đớn. Hiểu Khê rất đau lòng. Không cần biết cuộc sống của họ đen tối đến đâu, nhưng đó vẫn là một linh hồn sống, không ai có quyền tước đoạt nó. Cô đã che được hết tầm ngắm của mọi người.

Tiếng súng không còn nữa. nhưng không gian vẫn nhuốm đầy tử khí. Hiểu Khê kiệt sức đến không còn đủ tỉnh táo nữa. Trong khoảnh khắc, cô cảm nhận được sự suy sụp, uất ức, giận dữ và thù hận của Thiết Sa Hạnh. Á như một con quỷ đói, khẩu súng trong tay ả trở thành một lời nguyền.

Hiểu Khê chỉ còn biết cơ thể mình bỗng chốc trở nên nóng ran, rồi lại lạnh buốt, khó chịu đến nỗi không còn biết gì nữa. Đôi chân cô không còn đủ sức để đỡ cho thân người của cô nữa, từ từ kéo cô ngã xuống đất. Mí mắt cô như bị dính keo, cứ khép lại với nhau. Điều cuối cùng cô còn nhận biết được, đó là khẩu súng trên tay của Thiết Sa Hạnh.

Mũi súng đen chĩa thẳng vào cô, cứ như miệng của loài mãnh thú...

“Bằng!”

“Bằng!” Bằng!”

“Bằng!” Bằng!” Bằng!”...

Một tiếng súng nổ kéo theo một loạt những tiếng súng khác, đánh thức

cả một màn đêm! Thần trí của Hiểu Khê đã hoàn toàn rơi vào hư vô, đôi mắt nhắm lại. cô chỉ thấy cơn đau của mình cứ dồn dập như những đợt hải triều.

Trong hư vô đó, cô chỉ cảm thấy có một người đang ôm chặt lấy cô, bảo vệ cho cô bằng chính sinh mạng của mình. Vòng tay của họ làm cho cô cảm thấy an tâm, thanh bình, để cô có thể đi vào giấc ngủ yên. Sau đó, cô chỉ còn nghe thấy tiếng kêu, tiếng hét mơ hồ...

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 9

“Hiểu Khê...”

“Hiểu Khê, em tỉnh lại đi...”. Trong hôn mê, cô chỉ nghe thấy có tiếng người cứ réo rắt gọi cô.

Nhưng cô lại không hề muốn tỉnh lại, vì biết được nếu tỉnh lại, cô sẽ đối mặt với muôn vàn sự việc mà cô không muốn xảy ra, nhưng cũng không thể trốn tránh được. Chúng như một ngọn núi cao đè nặng lên ngực cô, làm cô như không thở nổi. Thế là Hiểu Khê cứ nằm đó, mắt nhắm nghiền. Cứ vậy đi sẽ tốt hơn. Để cô được nghỉ ngơi nhiều hơn. Đôi mắt cô nhắm chặt. Một đôi tay mát rượi nắm lấy bàn tay yếu ớt của cô, nhẹ nhàng đặt lên bờ môi của mình: “Xin lỗi em, anh không hề nhận ra được rằng em đang bị sốt. Em bị sốt nặng đến như vậy... Anh cứ tưởng em đang giận anh, bởi thế mà sắc mặt mới...”.

“Em khó chịu lắm phải không? Sốt cao đến như thế, lại phải chứng kiến bao nhiêu là việc làm em không vui... Em không chịu tỉnh lại. Chắc chắn là vì em đang giận anh...”.

Đôi môi của Lưu Băng do dự hôn lên những ngón tay bắt đầu cử động của cô: “Anh lúc nào cũng nghĩ... em là một cô bé ngốc nghếch”. Thân người cô cũng bắt đầu động đậy.

Giọng cười đau khổ của anh vẫn nói tiếp: “Tại sao em lại theo anh nhỉ? Anh đem lại cho anh quá nhiều đau khổ, những việc anh làm đều khiến em không vui...”.

Giọng nói yếu ớt được phát ra từ đôi môi khô ran của cô: “Nói... vậy...”.

Cuối cùng Hiểu Khê cũng mở đôi mắt nặng nhọc, chậm chạp nhìn Lưu Băng đang ngồi bên cạnh giường mình. Tinh thần anh suy sụp, gương mặt xanh xao, trông đến não lòng. Cô dịu dàng vuốt gương mặt anh, lo lắng hỏi: “Sao anh lại ốm đến thế này? Có phải anh đang bị bệnh không?”

“Hiểu Khê!”, Lưu Băng ruột đau như cắt, “Em có giận anh không? Vì anh mà em ra nông nỗi này. Vì anh mà sự việc trở nên tồi tệ. Sao em vẫn có thể bình thản như thế được?”. Những ngón tay gầy gò của cô trượt dài trên gò má của anh.

Cô cười nhẹ: “Anh có biết không, cứ mỗi khi nhìn thấy anh thế này em lại

thấy lòng đau nhói. Sự lạnh lùng, đau khổ, vùng vẫy, cô đơn của anh đã như một lưỡi dao sắc, cứ cứa thẳng vào trái tim em. Em chỉ muốn ôm choàng lấy anh, sưởi ấm cho anh, muốn anh được hạnh phúc, muốn được làm tất cả vì anh, chỉ cần anh vui vẻ”.

“Hiểu Khê!”, Lưu Băng không kìm chế được, ôm chầm lấy cô. Anh ôm cô chặt đến nỗi cô không thở nổi. Giọng nói của anh run lên: “Anh... anh... có xứng đáng không em?”.

Hiểu Khê nghe thấy mùi hương dịu dàng từ cơ thể của anh: “Em chưa bao giờ nghĩ về việc anh có xứng đáng hay không. Em chỉ biết tất cả mọi điều em dành cho anh đều xuất phát từ trái tim chân thành nhất”.

Cô ngược nhìn anh, yếu ớt nói: “Có thể do kiếp trước em đã nợ anh, nên kiếp này phải trả”.

Lưu Băng thở một hơi dài, rồi ôm cô chặt hơn: “Em có thể mãi mãi yêu anh không? Em có thể mãi mãi ở bên cạnh anh không?”.

Hiểu Khê chớp chớp mắt: “Vậy thì em cần phải xem xét...”.

Lưu Băng cuống lên: “Xem gì hả em?”.

Hiểu Khê nháy mắt tinh nghịch, đáp: “Xem anh có thương em không?”.

Nói xong, cô vươn tay kéo cổ áo của anh lại.

Hạt pha lê trong suốt trên sợi dây chuyền trên cổ Lưu Băng phát lên những ánh sáng thần diệu, dịu dàng lan tỏa bốn phía, như một linh hồn sống động và uyển chuyển...

“Anh vẫn đeo nó à?”, Hiểu Khê nở nụ cười ngọt ngào.

Lưu Băng nhìn cô: “Nó là chứng nhân giữa em và anh, dĩ nhiên anh phải đeo nó vĩnh viễn chứ”.

Hiểu Khê ngơ ngác: “Chứng nhân?”.

Lưu Băng gật đầu: “Đúng thế. Chúng ta đã trao nhau tín vật, xem như đã thề ước trọn đời. Không phải đó là ý nghĩa của sợi dây chuyền này sao?”

Hiểu Khê bất giác nhìn lại sợi dây chuyền Lưu Băng tặng đang đeo trên cổ. Như thế này đã là đính ước rồi sao? Tay cô hơi e dè, như thế thật sao? Cô ngẩng gương mặt trước đây trong trắng thơ ngây như viên ngọc pha lê của Lưu Băng, nay đã trở thành một người đàn ông phong độ nhưng hơi xa lạ. Chẳng lẽ đây là lựa chọn cả đời của cô sao?

Thấy Hiểu Khê nhìn chăm chú Lưu Băng bắt đầu thấy bối rối. Ánh mắt anh sáng hơn ánh nắng, tính khí đượm một vẻ kiêu dũng, nhưng sâu thẳm tận cùng của sự kiêu dũng kia lại là một sự yếu đuối, mỏng manh. Chính sự yếu đuối mỏng manh đó, đã như là một chiếc kéo sắc bén làm cắt đứt sợi dây do dự cuối cùng của cô. Như thế đi. Cứ như thế đi. Cứ như thế đi vậy. Cô từ từ với tay để ôm lấy tấm thân rắn chắc của Lưu Băng, thủ thủ bên tai anh: “Phải rồi. Chúng ta đã an định kiếp này rồi”.

Anh dịu dàng ôm lại cô. Một lúc sau, anh mới lên tiếng: “Cám ơn em, Hiểu Khê, anh thật hạnh phúc, anh thực sự rất hạnh phúc. Không cần biết tương lai mai này ra sao, có được câu nói này của em, anh đã mãn nguyện lắm rồi”.

Không hiểu vì sao, cô nhận ra lời nói của anh có một sự tuyệt vọng. Sự tuyệt vọng đó khiến trái tim cô như bất chợt ngừng đập. Cô nghi ngờ hỏi

anh: “Anh Lưu Băng, hình như anh có chuyện gì đó giấu em, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lưu Băng chỉ ôm cô không trả lời.

Lúc này tinh thần Hiểu Khê hầu như đã hoàn toàn hồi phục. Cô thấy cơ thể mình rất mạnh khỏe, không còn một chút đau đớn hay khó chịu nào. Cô cảm thấy mình hoàn toàn có thể bay nhảy như một chú chim non. Và một khi sức khỏe đã bình phục, cô nhất định phải quay về với cuộc sống thực tiễn. Hiểu Khê im lặng một lúc rồi quyết định phải đối diện với điều mà cô sợ nhất. Cô từ từ đẩy anh ra, nghiêm mặt hỏi: “Thiết Sa Hạnh thế nào rồi?” “Chết rồi”, Lưu Băng lạnh lùng đáp, cứ như người chết đi chỉ là một cây cỏ. Sự lạnh lùng của anh làm tim cô co thắt lại. Cô biết cả cuộc đời này cô sẽ không bao giờ quên được Thiết Sa Hạnh. Đó là ánh mắt điên cuồng, lời nói dữ dằn và tiếng hét chói tai. Hiểu Khê mím chặt môi, gắng hết sức để ngăn dòng lệ đang tuôn ra từ khóe mắt.

Cô không thể khóc và cũng không có quyền khóc bởi nước mắt của cô là vô nghĩa, là xấu xa! Nếu cuộc sống của Thiết Sa Hạnh mất đi bởi chính cô, cô có tư cách gì mà rơi lệ? Đôi môi cô bị cắn chặt hẳn lên thành dấu, cương quyết không cho phép nước mắt mình rơi xuống. Cô nhắm chặt mắt lại.

Lưu Băng quan sát cô nãy giờ, bỗng lên tiếng: “Em không cần phải vì cô ta mà...”

“Đủ rồi!”, Hiểu Khê chặn lời anh. Cô không muốn nghe tiếp những gì anh định nói.

Lưu Băng vẫn nhìn cô.

Chợt Hiểu Khê mở mắt ra hỏi như sực nhớ ra: “Anh có đem cô ta vào bệnh viện cấp cứu không?”

Lưu Băng đáp, giọng vẫn lạnh lùng: “Không có”.

Đôi mắt cô lập tức rục rủa: “Tại sao?”

Anh bình thản đáp: “Vì cô ta đã chết từ lâu trước khi xe cấp cứu đến”.

Hiểu Khê ôm đầu: “Bây giờ anh phải làm sao?”

Lưu Băng cười nhạt: “Do cô ta tự nổ súng trước, bọn anh chỉ là phòng vệ thôi”.

Vậy sao? Là Thiết Sa Hạnh nổ súng trước sao? Thiết Sa Hạnh đã nổ súng rồi sao? Hiểu Khê bất chợt run lên. Đầu tiên là các ngón tay, rồi đến chân, đến lưng và vai cô... Cả thân người cô run lên... Thà cô đừng tỉnh lại. Thà cô cứ hôn mê để khỏi phải nghĩ đến những việc đã xảy ra.

Cô nắm chặt tay Lưu Băng: “Thiết Sa Hạnh đã nổ súng rồi phải không? Cô ta đã bắn rất nhiều phát đúng không? Em nhớ, tiếng súng cứ nổ liên tục bên tai mình, từng phát từng phát, rất gần rất gần...”

Sắc mặt Lưu Băng từ từ thay đổi: “Lúc đó anh cứ tưởng...”. Rồi anh nín chặt, không thốt nên lời nữa.

Một dự cảm không lành bao trùm lên Hiểu Khê. Giọng cô run lên: “Nhưng sao, nhưng sao em không hề bị thương? Em không hề trúng đạn có phải không?”

Lưu Băng muốn nói gì mà sao chẳng cất lên thành tiếng, chỉ thấy gật đầu mà thôi.

Nỗi sợ hãi lại quán lấy Hiểu Khê. Cô lại nắm tay anh thật chặt, lo lắng hỏi: “VẬY... những viên đạn kia đã bắn vào đâu? Cô ta đứng gần em như vậy... Em còn nhớ mũi súng của cô ta như một hố đen sâu thẳm chĩa thẳng vào người em...”.

Mặt Lưu Băng trắng bệch.

Hiểu Khê bỗng cười một cách đáng sợ: “Ha... ha.. em hiểu rồi. Thiết Sa Hạnh chắc chắn tay chân loạng quạng, đến cả bắn súng cũng không biết bắn, nên dù gần như thế nhưng vẫn bắn không trúng, có phải không? Ha... ha... cô ta thật là ngốc!”

Anh bỗng ôm chặt lấy cô. Hiểu Khê không muốn, nhưng cũng không màng đẩy anh ra, chỉ khàn khàn nhắc lại: “Có phải không anh? Anh nói đi chứ! Nói đi!”.

Ánh mắt anh thật lạ, anh nói khẽ: “Không phải”.

“Không phải gì chứ? Anh nói đi!” , cô nóng vội đến điên lên.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt đầy sợ hãi của cô. Giọng anh nhỏ và khàn đến đáng sợ, cuối cùng anh cũng nói hết sự thật: “Cô ta đứng gần em như thế, dù bắn dờ đến đâu cũng không thể bắn hụt hết tất cả. Em không bị thương là vì có người đã cứu em. Anh ta đã nhào lên trên người của em, dùng tấm thân mình để che chở cho em, vì thế em không hề bị dính đạn. Vì thế Thiết Sa Hạnh mới không làm tổn thương đến em được. Vì thế... trên người em mới không hề có vết thương nào...”.

Vậy thì... Đó không phải là cơn mơ rồi. Cô sợ hãi nghĩ đến.

Cô cứ nghĩ đó chỉ là một giấc mơ... đúng cái tích tắc đó, khi cô lao đến bên Thiết Sa Hạnh, có một bóng người đã lao đến... Sau đó, cơn đau đầu làm cô mất hết những phản xạ nhạy bén. Cô chỉ thẫn thờ nhìn khẩu súng của Thiết Sa Hạnh mà bất lực như những cánh hoa tàn... Sau đó cô bị đè xuống đất, có người đã nhào lên trên người cô, cơ thể của anh ấm áp... Cô mơ hồ nhớ anh ta còn cười với cô, nụ cười của anh xa xăm như một ngọn núi phía xa...

Giản Triệt được đưa vào phòng phẫu thuật cho đến giờ đã được mười mấy tiếng đồng hồ.

Trong mười mấy tiếng này, ba của anh, ông Phong Dũng Tư đã dùng hết khả năng của mình để mời những vị bác sĩ tốt nhất bệnh viện, tốt nhất nước, hoặc thậm chí là tốt nhất thế giới lập tức đến đây để cứu con trai mình. Cánh cửa phòng phẫu thuật cứ đóng rồi lại mở, mở rồi lại đóng, đóng rồi lại mở...

Sắc mặt của ông tối sầm, ánh mắt sâu thẳm. Ông cứ dán mắt mình vào cánh cửa phòng phẫu thuật. Phong phu nhân không còn nín được bật lên tiếng khóc, nước mắt của bà mỗi lúc một khó giữ lại hơn. Đồng đứng một góc, sắc mặt xanh xao, đôi mắt thâm quầng.

Đèn của phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt. Vị bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng nhất thế giới bước ra, vẻ mặt đăm chiêu nhìn ba Giản Triệt, nói:

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi. Nhưng bệnh nhân trúng đến năm phát đạn. Cự ly bắn quá gần, vì thế tình hình vết thương rất nghiêm trọng”.

Phong phu nhân khóc thét lên, gào hỏi: “Giản Triệt có chết không? Con tôi

có phải chết không bác sĩ?”.

“Im ngay. Để bác sĩ nói hết!”, ông chồng khẽ quát vợ.

Bác sĩ nhíu mày nói tiếp: “Cậu ấy đang hôn mê, tình hình vẫn còn rất nguy hiểm. Chúng tôi không dám đảm bảo cậu ấy có thể tỉnh lại, mà nếu có tỉnh lại cũng có thể bị nhiễm trùng nặng”.

“Anh ấy vẫn còn sống phải không?”. Cuối cùng Hiểu Khê cũng đã chạy đến nơi, khuôn mặt tái xanh, hơi thở gấp gáp. Cô đứng cảm nhìn vào mắt bác sĩ, các ngón tay cuộn lại thật chặt, các móng tay đâm vào da thịt mình đau điếng, cô nhắc lại từng chữ: “Anh ấy, còn sống phải không?”.

Đôi mắt cô đầy van xin, bắt bác sĩ không thể từ chối trả lời: “Đúng thế, cậu ấy còn sống”.

Hiểu Khê mím chặt môi, nước mắt bắt đầu ứa lên từ khóe mắt. Cô xoay đầu đi, để không ai nhìn thấy những giọt lệ đang thi nhau tuôn.

HẾT TẬP 2

Nguồn: thuvien-ebook.com

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 17/03/2010 7:47:32 CH